BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • APRILIE 2016

Liahona

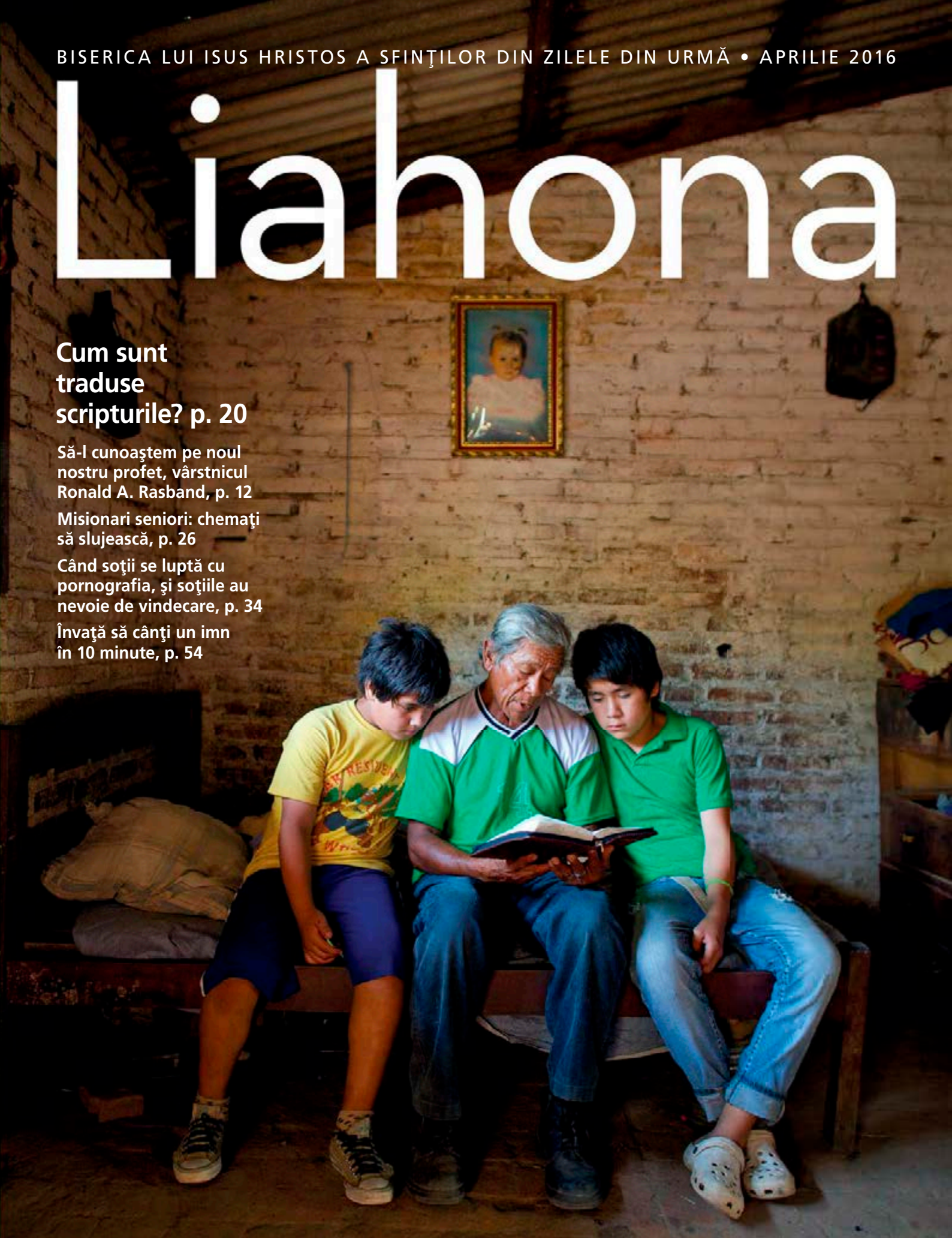

Cum sunt traduse scripturile? p. 20

Să-l cunoaştem pe noul nostru profet, vârstnicul Ronald A. Rasband, p. 12

Misionari seniori: chemaţi să slujească, p. 26

Când soţii se luptă cu pornografia, şi soţiile au nevoie de vindecare, p. 34

Învaţă să cânţi un imn în 10 minute, p. 54

„Aşa a spus Domnul, Eu te voi asemăna pe tine, o, casă a lui Israel, cu un măslin cultivat, pe care un om l-a luat şi l-a îngrijit în via sa… Şi fiţi binecuvântaţi căci voi aţi fost harnici lucrând cu mine în via mea şi aţi ţinut poruncile mele şi mi-aţi adus iarăşi rodul firesc, aşa încât via mea nu mai este stricată, iar ceea ce era rău a fost îndepărtat, iată, vă veţi bucura împreună cu mine datorită rodului viei mele."

Iacov 5:3, 75

Măslinii sunt cultivaţi peste tot în ţările mediteraneene, au o lungă istorie scripturală, de la porumbelul aducând frunza de măslin lui Noe, până la Salvator propovăduind pe Muntele Măslinilor şi alegoria lui Iacov despre măslini.

Liahona, aprilie 2016

4

MESAJE

4 **Mesajul Primei Preşedinţii Profeţia şi revelaţia personală**
Preşedintele Henry B. Eyring

7 **Mesajul învăţătoarelor vizitatoare Fiice ale Tatălui nostru etern**

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

12 **Vârstnicul Ronald A. Rasband: conducător talentat, tată devotat**
Vârstnicul M. Russell Ballard
Soţ şi tată iubitor, vârstnicul Rasband şi-a dezvoltat abilităţi de conducere pe care le-a acumulat de-a lungul anilor din partea unor antreprenori remarcabili cu care a colaborat în afaceri, precum şi din partea unor conducători excepţionali ai preoţiei.

18 ***El este*** **episcopul?**
Patrick J. Cronin III
Am înţeles de ce ea nu putea crede că acum slujeam ca episcop. Acum treizeci de ani eram o persoană foarte diferită.

20 **Traducerea scripturilor în limba inimii noastre**
R. Val Johnson
Citirea scripturilor în propria noastră limbă este ca şi cum, în mod spiritual, am ajuns acasă.

26 **Momente ale misionarilor seniori**
Preşedintele Russell M. Nelson
Vă rog să vă rugaţi cu privire la această ocazie de a crea, împreună, momente minunate de slujire caracteristice misionarilor seniori.

28 **Misionari seniori: doriţi, binecuvântaţi şi iubiţi**
Richard M. Romney
Cuplurile descoperă că slujirea în misiune poate fi mai flexibilă, mai puţin costisitoare şi mai plină de bucurii decât şi-au imaginat.

34 **Când pornografia afectează căminul – soţiile şi soţii, amândoi, au nevoie de vindecare**
Nume păstrat confidenţial
Un episcop povesteşte cum ajută nu doar pe soţii care se luptă cu pornografia, ci şi pe soţiile lor, care au nevoie, tot atât de mult, de vindecare din partea Salvatorului.

38 **Păzitori în turn**
Îmbogăţiţi-vă modul de înţelegere a profeţilor învăţând cum sunt ei asemănători păzitorilor în turn.

RUBRICI

8 **Cugetări Au instrucţiunile un sens?**
Ruth Silver

9 **Să slujim în Biserică Îţi mulţumesc pentru slujirea ta**
Nume păstrat confidenţial

10 **Clasici ai Evangheliei Preoţia: o temelie sigură**
Vârstnicul L. Tom Perry

40 **Glasuri ale sfinţilor din zilele din urmă**

80 **Până ce ne vom revedea Să căutăm daruri spirituale**
Preşedintele George Q. Cannon

PE COPERTĂ
Prima copertă şi interiorul ultimei coperţi: fotografii de Les Nilsson. Interiorul primei coperţi: fotografie © RayTango/Thinkstock.

TINERI ADULŢI

44 **Să recunoaştem falsurile lui Satana**
Dennis C. Gaunt
Căutând diferenţele dintre minciunile lui Satana şi învăţăturile lui Hristos şi nu asemănările, vom putea să recunoaştem falsurile lui Satana.

48 **Portrete de tineri adulţi**
Măsurarea binecuvântărilor în Madagascar
Mindy Anne Selu
Deşi trăieşte într-o ţară cu multe greutăţi, Solofo Ravelojaona simte că viaţa lui este plină de binecuvântări.

Vedeţi dacă puteţi găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: pentru a urmări acest indiciu, urmaţi profetul.

TINERI

50 **Stabilitate spirituală**
Să construim o navă care nu se poate scufunda
Vârstnicul Dale G. Renlund
La fel cum o navă trebuie construită cu grijă pentru a fi stabilă, noi fiecare putem dobândi stabilitate în vieţile noastre cu aceste patru principii.

54 **Învaţă să cânţi un imn în 10 minute!**
Daniel Carter

57 **M-am hotărât să abandonez**
Gretchen Blackburn
Aş fi făcut orice să abandonez pianul, astfel că atunci când părinţii mi-au spus că pot abandona dacă învăţ 50 de imnuri, am început să le învăţ.

58 **Şoc, întristare şi planul lui Dumnezeu**
Paola Çajupi
Gândind-mă la cele mai grele şi periculoase experienţe din viaţa mea, acum ştiu că Tatăl Ceresc a fost cu mine pe parcursul întregii mele călătorii.

60 **Chiar dacă eşti timid**
Vârstnicul José A. Teixeira
Încredeţi-vă în Domnul şi El vă va binecuvânta în eforturile de a împărtăşi Evanghelia.

62 **Spaţiul nostru**

63 **Afiş: Arată bine?**

64 **Întrebări şi răspunsuri**
„Alţii râd de mine la şcoală pentru că sunt SZU. Ştiu că trebuie să apăr crezurile mele, dar este aşa de greu! Cum să devin suficient de curajos?

COPII

66 **Răspunsuri de la un apostol**
Ce fac apostolii?
Vârstnicul David A. Bednar

67 **Pace în inima mea**
Carol F. McConkie
Când l-am văzut pe profet şi l-am auzit vorbind, am simţit pace.

68 **Mărturia lui Ethan**
Larry Hiller
Părea ca şi când toţi aveau o mărturie, cu excepţia lui Ethan.

70 **Pesos pentru Tatăl Cerersc**
Angela Peña Dahle
Fără bani rămaşi, Ana se întreba: „Ce vom mânca mâine?”

72 **Să-i urmăm pe profeţi şi apostoli**
Jenna Koford
Cum puteţi urma profetul luna aceasta?

74 **Eroi din Cartea lui Mormon**
Alma s-a pocăit

75 **Pot citi Cartea lui Mormon**

76 **Povestiri din Cartea lui Mormon**
Alma botează mulţi oameni

79 **Pagină de colorat**
Sabatul este o zi specială

APRILIE 2016, VOL. 19, NR. 1
LIAHONA 13284 171
Revistă internaţională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

Prima Preşedinţie: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redactor: Joseph W. Sitati
Redactori asistenţi: James B. Martino, Carol F. McConkie
Consultanţi: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens
Director general: David T. Warner
Director Asistenţă familii şi membri: Vincent A. Vaughn
Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg
Director comercial: Garff Cannon
Redactor-şef: R. Val Johnson
Asistent al redactorului-şef: Ryan Carr
Asistent de producţie: Megan VerHoef
Colectiv de redactare şi editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison
Director general artistic: J. Scott Knudsen
Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst
Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune
Director de producţie: Jane Ann Peters
Colectiv de producţie: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty
Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin
Director tipar: Craig K. Sedgwick
Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informaţii privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactaţi Serviciul clienţi
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Preţul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România şi 1,85 lei moldoveneşti pentru Republica Moldova

Trimiteţi manuscrise şi întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poştă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgaşă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu şi vietnameză. (Frecvenţa publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele şi ilustraţiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activităţi desfăşurate acasă sau la Biserică. Ilustraţiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoţeşte menţionează astfel de restricţii. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
April 2016 Vol. 19 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idei pentru seara în familie

Acest număr cuprinde articole şi activităţi care pot fi folosite în cadrul serii în familie. Mai jos este un exemplu.

„Chiar dacă eşti timid", pagina 60. Puteţi folosi seara voastră în familie pentru a împărtăşi Evanghelia! Discutaţi în cadrul familiei despre temerile care fac să vă fie greu să împărtăşiţi Evanghelia. Vă puteţi ruga în familie pentru ca Domnul să vă ajute să vă simţiţi încrezători să împărtăşiţi Evanghelia şi, apoi, rugaţi-vă pentru a şti pe cine să invitaţi la seara în familie. Aveţi în vedere să invitaţi fiecare membru al familiei să depună mărturie în timpul lecţiei. Puteţi alege să predaţi o lecţie despre restaurare sau planul salvării. Gândiţi-vă să vă notaţi experienţa şi sentimentele în jurnalele voastre.

MAI MULTE INFORMAŢII ONLINE

Revista *Liahona* şi alte materiale ale Bisericii sunt puse la dispoziţia dumneavoastră în multe limbi la adresa **languages.lds.org.** Vizitaţi **facebook.com/liahona.magazine** (disponibilă în limba engleză, portugheză şi spaniolă) pentru a găsi mesaje inspirate, idei pentru serile în familie şi materiale care le puteţi împărtăşi prietenilor voştri şi familiei.

TEME DIN ACEST NUMĂR

Cifra se referă la prima pagină a articolului.

Activare, *p.18*
Apocalipsa, *p. 4, 10, 20, 41, 42, 50, 70, 72*
Botez, *p. 75, 76*
Cartea lui Mormon, *p. 43, 44*
Chemări, *p. 18*
Convertire, *p. 43, 58, 75, 76*
Credinţă, *p. 34, 48, 58, 60*
Curaj, *p. 48, 64*
Daruri spirituale, *p. 80*
Dragoste, *p. 40*
Duhul Sfânt, *p. 44, 50*
Durere, *p. 58*
Falsuri, *p. 44, 63*
Iertare, *p. 34*
Ispăşire, *p. 34*
Isus Hristos, *p. 20, 34, 43, 58*
Învăţătoare vizitatoare, *p. 9*
Mărturie, *p. 64, 68*
Muncă misionară, *p. 26, 28, 60*
Muzică, *p. 54, 57*
Natura divină, *p. 7*
Onestitate, *p. 62*
Pace, *p. 50, 67*
Pocăinţă, *p. 18, 74*
Pornografie, *p. 34*
Porunci, *p. 8, 78*
Predare, *p. 75*
Profeţi şi apostoli, *p. 10, 12, 66, 67, 72*
Rugăciune, *p. 41, 64*
Scripturi, *p. 20*
Slujire, *p. 9, 26, 28, 41*
Supunere, *p. 8, 34, 62, 72*
Talente, *p. 40, 54*
Ucenicie, *p. 12, 26*
Zeciuială, *p. 62, 70*
Ziua de sabattt *p. 79*

Preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

Profeţia şi REVELAŢIA PERSONALĂ

Biserica adevărată a lui Isus Hristos a fost restaurată şi este pe pământ astăzi. Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă a fost întotdeauna condusă de profeţi şi apostoli în viaţă, care primesc permanent îndrumare din cer.

Acest tipar divin era, de asemenea, adevărat şi în vechime. În Biblie citim: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci" (Amos 3:7).

Dumnezeu a vorbit din nou în zilele noastre, prin intermediul profetului Joseph Smith. El a revelat, prin intermediul profetului Joseph, Evanghelia lui Isus Hristos în plenitudinea ei. El a restaurat preoţia Sa sfântă cu cheile ei şi a restaurat toate drepturile, puterile şi atribuţiile puterii sacre a preoţiei.

În zilele noastre, profeţii şi apostolii în viaţă au autoritatea de a vorbi, propovădui şi conduce cu autoritatea dată de Dumnezeu Tatăl şi Domnul Isus Hristos. Salvatorul a spus profetului: „Ceea ce Eu, Domnul, am spus, am spus şi Eu nu mă scuz; şi deşi cerurile şi pământul vor trece, cuvântul Meu nu va trece, ci va fi îndeplinit în întregime, fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este acelaşi lucru" (D&L 1:38).

De două ori pe an, în cadrul conferinţei generale, suntem binecuvântaţi să avem ocazia de a asculta cuvântul Domnului pe care El ni-l transmite prin intermediul slujitorilor Săi. Acesta este un privilegiu inestimabil. Dar valoarea acestei ocazii depinde de condiţia ca noi să primim aceste cuvinte fiind sub influenţa aceluiaşi Spirit prin care au fost date acestor slujitori (vezi D&L 50:19–22). Aşa cum ei primesc îndrumare din cer, tot aşa trebuie să primim şi noi. Şi acest lucru necesită din partea noastră să depunem acelaşi efort spiritual.

„Faceţi-vă tema de casă!"

Cu ani în urmă, unul dintre membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli m-a rugat să citesc o cuvântare pe care o pregătea pentru conferinţa generală. Eram membru nou al cvorumului. M-am simţit onorat de încrederea pe care o avea că eu l-aş putea ajuta să găsească acele cuvinte pe care Domnul dorea ca el să spună. El mi-a spus zâmbind: „O, aceasta este a douăzeci şi doua ciornă a cuvântării".

Mi-am amintit de sfatul pe care preaiubitul şi bunul preşedinte Harold B. Lee (1899–1973) mi-l dăduse mai demult subliniindu-l puternic: „Hal, dacă vrei să primeşti revelaţie, fă-ţi tema de casă".

Am citit, am cugetat asupra celei de-a douăzeci şi doua ciorne şi m-am rugat în legătură cu ea. Am studiat cât de bine am putut, în timp ce eram sub influenţa Duhului Sfânt. Până când acel membru al cvorumului a rostit cuvântarea sa, eu depusesem efortul necesar pentru a primi mesajul acelei cuvântări, cu alte cuvinte, îmi făcusem tema de casă. Nu sunt sigur dacă l-am ajutat, însă ştiu că m-am schimbat când am auzit cuvântarea rostită. Am primit mesaje care aveau la bază mai mult decât cuvintele pe care le-am citit şi l-am auzit pe el spunându-le. Cuvintele au avut un înţeles

mai profund decât cele pe care le citisem de pe ciornă. Şi mesajul părea că era menit pentru mine, adaptat să se potrivească nevoilor mele.

Slujitorii lui Dumnezeu ţin post şi se roagă pentru a putea primi mesajul pe care El doreşte ca ei să-l transmită celor care au nevoie de revelaţie şi inspiraţie. Ceea ce am învăţat din această experienţă şi din multe altele asemănătoare este că, pentru a dobândi beneficiile minunate, care sunt disponibile prin ascultarea profeţilor şi apostolilor în viaţă, trebuie să depunem propriul efort pentru a putea primi revelaţie.

Domnul iubeşte fiecare persoană care ar putea auzi mesajul Său şi El cunoaşte sentimentele şi circumstanţele fiecăruia. El ştie ce îndreptare, ce încurajare şi ce adevăr al Evangheliei vor ajuta cel mai bine pe fiecare persoană să facă alegeri şi să progreseze spre viaţa eternă.

Noi, care ascultăm şi vizionăm mesajele din cadrul conferinţelor generale, uneori ne gândim după conferinţă: „Ce îmi amintesc cel mai bine?" Domnul speră că răspunsul fiecăruia dintre noi va fi: „Nu voi uita niciodată momentele în care am simţit glasul Spiritului în mintea şi inima mea spunându-mi ce pot face pentru a Le face pe plac Tatălui meu Ceresc şi Salvatorului meu."

Putem primi această revelaţie personală când îi ascultăm pe profeţi şi apostoli şi în timp ce lucrăm cu credinţă pentru a o primi, aşa cum preşedintele Lee a spus că putem. Ştiu din experienţă şi prin mărturia Spiritului că acest lucru este adevărat. ■

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

Puteţi citi cu glas tare povestirea preşedintelui Eyring despre studierea ciornei cuvântării membrului cvorumului său pentru conferinţă. Puteţi întreba: „Ce trebuie să facem pentru a primi revelaţie?". După discuţie, puteţi să-i invitaţi pe cei care îi vizitaţi să cugete asupra unui plan şi să-l pună în practică pentru a primi mesajele viitoarei conferinţe generale „fiind sub influenţa aceluiaşi Spirit prin care au fost date acestor slujitori [ai lui Dumnezeu]".

FOTOGRAFIE ÎN HELSINKI, FINLANDA, DE KUKKA FRISTROM

TINERI

Tatăl Ceresc mi-a vorbit prin intermediul unei cuvântări rostite în cadrul unei conferinţe generale

Anne Laleska Alves de Souza

Aveam îndoieli cu privire la ce ar fi trebuit să studiez la universitate. Cei mai mulţi oameni aveau o opinie nefavorabilă despre cursul pe care doream să îl urmez, astfel că m-am rugat Domnului să văd dacă este de acord cu hotărârea mea.

Răspunsul mi-a venit în ziua următoare în timp ce citeam o cuvântare de la conferinţa generală în *Liahona*. Am simţit ca şi cum Tatăl Ceresc îmi spunea că nu poate alege pentru mine – aceasta era o decizie pe care trebuia să o iau singură. Ştiam că indiferent ce aleg, trebuia să muncesc din greu pentru a avea succes.

ILUSTRAŢII FOTO REALIZATE CU MODELE

Eu ştiu că rugăciunii mele i se răspunsese. Confirmarea Duhului Sfânt m-a ajutat să iau o decizie. Am învăţat că trebuie să fac toate eforturile şi ştiu că Tatăl Ceresc mă va ajuta.

Autoarea trăieşte în Sergipe, Brazilia.

COPII

Urmaţi profetul

Profeţii şi apostolii vorbesc pentru Tatăl Ceresc şi Isus Hristos. Ei ne învaţă cum să-l urmăm pe Isus. Urmaţi cărările pentru a ajunge la unele dintre lucrurile pe care profetul şi apostolii ne-au cerut să le facem.

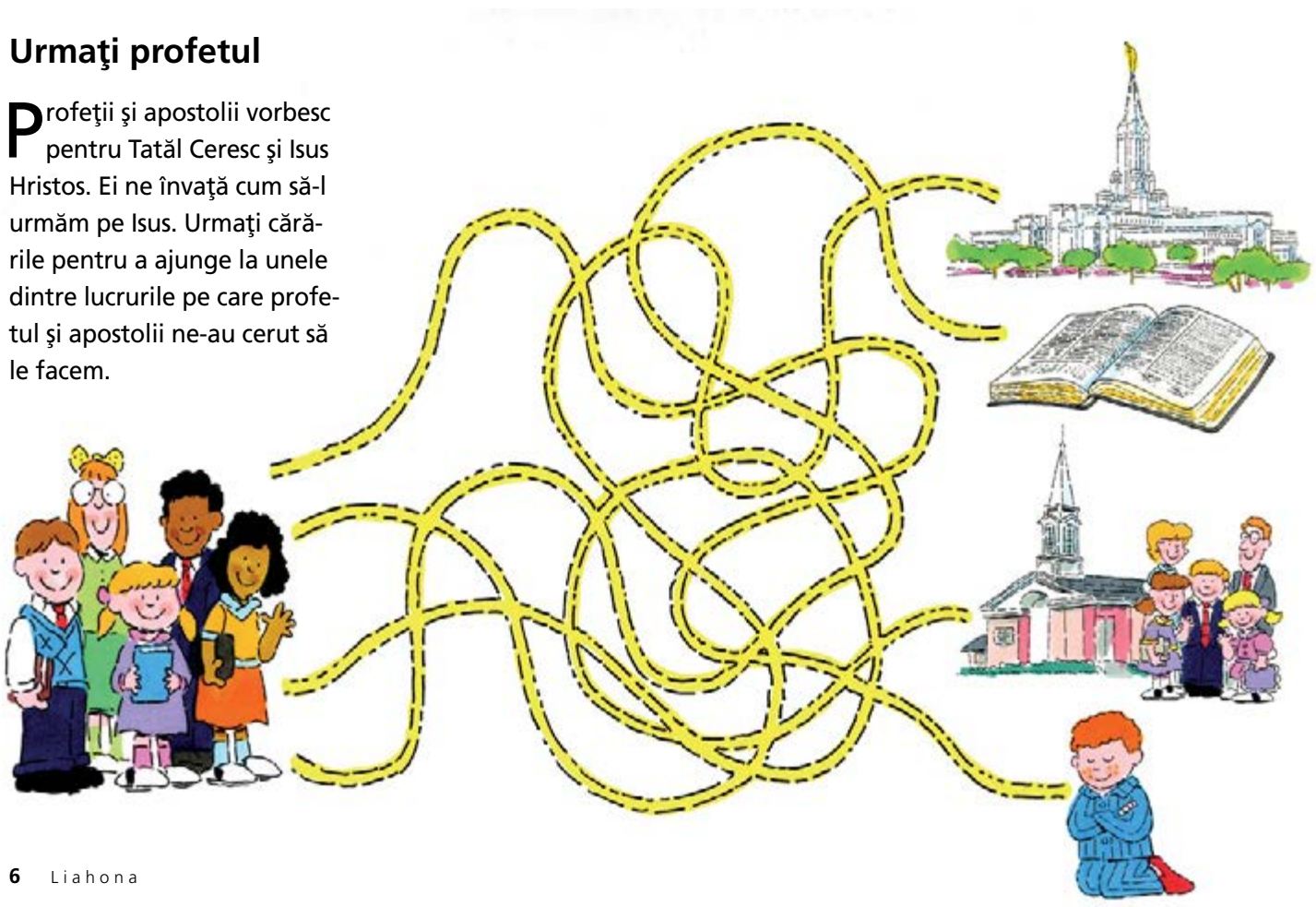

ILUSTRAŢIE DE VAL CHADWICK BAGLEY

Studiaţi, rugându-vă, acest material şi căutaţi să aflaţi ce să împărtăşiţi. În ce mod înţelegerea proclamaţiei „Familia: o declaraţie oficială către lume” va mări credinţa dumneavoastră în Dumnezeu şi le va binecuvânta pe cele cărora le purtaţi de grijă prin învăţământul prin vizite? Pentru mai multe informaţii, accesaţi ***reliefsociety.lds.org****.*

Fiice ale Tatălui nostru etern

Scripturile ne învaţă că „suntem de neam din Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 17:29). Dumnezeu s-a adresat Emmei Smith, soţia profetului Joseph Smith, numind-o „fiica Mea” (D&L 25:1). Familia – o declaraţie oficială către lume ne învaţă că noi suntem fiecare „în spirit… o fiică iubită ai unor părinţi cereşti”[1].

„În [existenţa premuritoare], am învăţat despre identitatea noastră [eternă] ca femei”, a spus Carole M. Stephens, prima consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii de Alinare.

„Călătoria noastră prin viaţa muritoare pe pământ nu a schimbat aceste adevăruri.”[2]

„Tatăl vostru Ceresc vă cunoaşte pe nume şi ştie situaţiile voastre”, a spus vârstnicul Jeffrey R. Holland din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. „El vă aude rugăciunile. El cunoaşte speranţele şi visele voastre, inclusiv temerile şi frustrările voastre”[3].

„Noi aparţinem familiei lui Dumnezeu şi această familie are nevoie de noi”, a spus sora Stephens. „Fiecare familie de pe pământ este diferită. Şi, în timp ce facem tot ce este posibil pentru a crea familii tradiţionale puternice, calitatea de membru în familia lui Dumnezeu nu depinde de niciun alt fel de statut – stare civilă, statut de părinte, situaţie financiară, situaţie socială sau chiar statutul pe care îl postăm pe reţelele de socializare”[4].

Scripturi suplimentare

Ieremia 1:5; Romani 8:16; Doctrină şi legăminte 76:23–24

Aveţi în vedere următoarea întrebare:

În ce fel sunt influenţate hotărârile dumneavoastră de cunoaşterea faptului că sunteţi o fiică a lui Dumnezeu?

NOTE

1. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
2. Carole M. Stephens, „Dumnezeu ne-a dat o familie”, *Liahona*, mai 2015, p. 11.
3. Jeffrey R. Holland, „Către tinerele fete”, *Liahona,* nov. 2005, p. 28.
4. Carole M. Stephens, „Dumnezeu ne-a dat o familie”, *Liahona*, mai 2015, p. 11.
5. Vezi Gospel Topics, „First Vision Accounts”, topics.lds.org.

Credinţă, familie, alinare

Din istoria noastră

În relatarea despre Prima Viziune[5], profetul Joseph Smith verifică multe adevăruri – inclusiv adevărul că Tatăl nostru Ceresc ne cunoaşte numele.

Tânărul Joseph s-a străduit să afle cărei biserici să i se alăture şi a găsit îndrumare în Iacov 1:5. Joseph s-a hotărât să-l întrebe pe Dumnezeu.

Într-o dimineaţă de primăvară, în anul 1820, el s-a dus în pădure să se roage, dar a fost imediat cuprins de o putere copleşitoare. Cu privire la această experienţă, el a scris:

„Chiar în acest moment de mare panică, am văzut un stâlp de lumină exact deasupra capului meu, mai luminos ca strălucirea soarelui, care a coborât treptat până când a căzut deasupra mea.

Imediat ce a apărut, m-am simţit eliberat de duşmanul care mă ţinea legat. Când lumina s-a oprit asupra mea, am văzut două Personaje, ale căror strălucire şi slavă întreceau orice descriere şi care stăteau deasupra mea, în aer. Unul dintre Ele mi-a vorbit, chemându-mă pe nume, şi a spus, arătând către celălalt – *Acesta este Fiul Meu Iubit. Ascultă-L!”* (Joseph Smith – Istorie 1:16–17).

AU INSTRUCŢIUNILE UN SENS?

Ruth Silver

O călătorie cu bicicleta m-a convins de necesitatea de a verifica în mod constant direcţia stabilită de Domnul în viaţa mea.

Acum câţiva ani, am fost într-o călătorie în Franţa cu sora mea, cumnata mea şi fiica ei. În fiecare dimineaţă, ni se dădeau trei pagini de instrucţiuni detaliate care, dacă le urmam întocmai, aveau să ne îndrume spre destinaţia zilei. În timp ce treceam prin vii, directivele ne instruiau: „mergeţi 50 m spre nord, apoi luaţi-o la stânga şi mergeţi 100 m". Mai des, instrucţiunile ne spuneau să urmărim anumite semne şi nume străzi.

Într-o dimineaţă, mergeam cu bicicletele pe un drum atrăgător, dar curând ne-am dat seama că instrucţiunile noastre nu se mai potriveau cu teritoriul. Ne-am rătăcit repede şi ne-am hotărât să ne întoarcem acolo unde ultima dată am ştiut că eram pe locul corect pentru a vedea dacă puteam clarifica încotro să mergem.

Aşa cum ne aşteptam, când am ajuns acolo, am găsit menţionat în instrucţiunile noastre un mic semn de drum pe care nu-l văzusem. Curând, eram din nou pe drumul nostru, făcând progrese datorită urmăririi instrucţiunilor, care, din nou, aveau un sens perfect.

Experienţa a servit ca o metaforă care a răspuns întrebării complicate pe care o aveam: De ce, când cineva a avut o mărturie despre Evanghelie, şi-ar putea pierde credinţa şi ar putea să cadă în apostazie? A devenit clar pentru mine că în momentul în care o luăm pe un drum greşit (reprezentând păcatul) sau nu respectăm poruncile lui Dumnezeu, instrucţiunile (reprezentând cuvântul lui Dumnezeu) nu vor mai avea sens. Harta pare că nu se mai potriveşte cu teritoriul în care suntem. Dacă nu ne-am îndepărtat prea mult, noi putem recunoaşte că greşeala este a noastră şi că este necesar să ne întoarcem (să ne pocăim) pentru a trăi după cum ne-a poruncit Dumnezeu acolo unde ştiam că eram când urmam drumul corect.

Prea des, când instrucţiunile nu se mai potrivesc cu locul unde suntem, ne îndoim de calitatea instrucţiunilor. În loc să ne întoarcem înapoi, noi acuzăm instrucţiunile şi, apoi, le respingem complet. În cele din urmă, după ce am renunţat să mai încercăm să ajungem la destinaţia noastră, noi ne pierdem, rătăcind pe drumuri care temporar par foarte atrăgătoare, dar nu ne vor duce unde trebuie să mergem.

În fiecare zi, avem ocazia să studiem scripturile. Şi, la fiecare şase luni, avem ocazia să vizionăm sau să ascultăm cuvântările din cadrul conferinţei generale a Bisericii. Acestea sunt cu siguranţă momente în care putem să verificăm îndrumarea care ne-a fost dată şi să ne asigurăm că suntem unde trebuie să fim. Odată, când ascultam cuvântările din cadrul conferinţei, am simţit că, deşi toţi suntem imperfecţi, putem şti că suntem pe drumul drept, dacă aceste instrucţiuni au un înţeles perfect pentru noi.

În acelaşi mod în care urmând îndrumările corecte suntem ajutaţi să ajungem la destinaţie în această viaţă, studiul scripturilor şi ascultarea sfaturilor profeţilor în viaţă ne permit să verificăm drumul nostru şi să facem corecţii, dacă este necesar, astfel ca, în cele din urmă, să ajungem la căminul nostru celestial. ■

Autoarea articolului, care a locuit în Colorado, S.U.A., a încetat din viaţă aul trecut.

ILUSTRAŢIE DE TAIA MORLEY

ÎŢI MULŢUMESC PENTRU SLUJIREA TA

Nume păstrat confidenţial

Eşti un exemplu perfect al acelor femei care, de la începutul zilelor şederii în Nauvoo, au slujit una alteia ca învăţătoare vizitatoare iubitoare şi inspirate.

Nu-ţi cunosc numele, câţi ani ai, nu ştiu nimic altceva despre tine. Tot ceea ce ştiu este că eşti învăţătoarea vizitatoare a lui Joann şi apreciez slujirea ta conştiincioasă din toată inima.

Ştiu că vizitarea unei surori mai puţin active cum este Joann (numele a fost schimbat), nora mea, nu este un lucru uşor, în special în cazul în care ea, probabil, nu te întâmpină cu bucurie. Mă îndoiesc că, la început, chiar a dorit să mergi la ea. Dar Joann mi-a povestit că ai fost o adevărată prietenă pentru ea, că te-ai oprit să vezi ce face şi ai acceptat-o aşa cum este.

În cei 19 ani de când Joann este căsătorită cu fiul meu, este prima dată când a menţionat că are o învăţătoare vizitatoare. Recent, mi-a povestit cu câtă regularitate o vizitezi şi cât de atentă şi bună eşti cu ea. A spus că ai ajutat-o de câteva ori când a fost bolnavă şi că te-ai oferit chiar să o duci pe nepoata mea la Tinerele Fete.

În ultimii 10 ani, ea, fiul meu şi familia lor au locuit la sute de kilometri depărtare de noi. M-am rugat ca alţii să îi iubească şi să aibă grijă de ei la fel de mult ca mine şi L-am rugat cu lacrimi în ochi pe Tatăl Ceresc ca alţii să-i ajute în modul în care aş fi făcut-o eu dacă locuiau aproape. Din ce spune Joann, tu eşti răspunsul la rugăciunile mele.

Chiar dacă Joann şi fiul meu nu se supun Cuvântului de înţelepciune şi nu merg la Biserică, ei sunt totuşi oameni buni şi îşi iubesc copiii. Părerea ta despre Joann nu a fost influenţată de faptul că ea fumează. Nu ai judecat-o că nu a mers la Biserică. Ai ajuns s-o cunoşti şi ai aflat că este o mamă iubitoare care doreşte ca fiica ei să meargă la Biserică şi să dobândească o mărturie. Şi când Joann a fost operată, i-ai dus cina şi nu te-ai întrebat dacă problemele ei de sănătate fuseseră provocate de ea însăşi.

Sunt foarte recunoscătoare că eşti un exemplu pentru nepoata mea. Ea te admiră pentru că eşti o persoană care are grijă de toţi şi face mari eforturi pentru a arăta preocuparea ei plină de dragoste. Ea mi-a spus că într-o zi, când nu ai avut maşină, ai mers pe jos mai mult de un kilometru şi jumătate până la casa ei având şi copiii tăi mici cu tine pentru a-i duce prăjituri.

„Mă gândeam la tine şi la mama ta şi am vrut să fac ceva drăguţ pentru voi – doar aşa”, i-ai spus.

Aş vrea să-ţi spun cât de mult apreciez devotamentul tău faţă de chemarea ta de învăţătoare vizitatoare. Eşti un exemplu perfect al acelor femei care, de la începutul zilelelor şederii în Nauvoo, au slujit una alteia ca învăţătoare vizitatoare iubitoare şi inspirate. Ai demonstrat acea slujire şi dragoste prin modul în care ai vizitat, cu afecţiune, pe nora mea care este mai puţin activă.

Îţi mulţumesc. ■

FOTOGRAFIE CU PLIC ŞI FELICITARE © ISTOCK/THINKSTOCK

Vârstnicul L. Tom Perry (1922–2015)
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

PREOŢIA: O TEMELIE SIGURĂ

Acest articol a fost pregătit de vârstnicul Tom Perry în ziua de 28 mai 2015, cu două zile înainte de încetarea sa din viaţă pentru a fi împărtăşit tinerilor deţinători ai preoţiei.

Puterea mea cea mai mare în viaţa mea a fost preoţia lui Dumnezeu. Cred, de asemenea, că ea va fi o temelie sigură pentru voi, tinerii băieţi. Dar pentru ca ea să aibă putere în viaţa voastră, voi trebuie să o înţelegeţi şi să o folosiţi.

Din primele mele experienţe cu preoţia

Am crescut într-un mediu confortabil în Logan, Utah. În anii copilăriei nu am avut probleme cu hrana, locuinţa sau educaţia. Dar, poate, pentru că viaţa era uşoară, aveam nevoie de ceva care să-mi asigure o temelie sigură.

Pentru mine această temelie a fost preoţia lui Dumnezeu. Eram într-o situaţie neobişnită în perioada în care am crescut. Tatăl meu a fost chemat în calitate de episcop când eu aveam un an şi el a fost episcopul meu timp de 19 ani. Îndrumarea părintească şi spirituală pe care mi-a oferit-o a fost pentru mine un ajutor extraordinar.

Cred că de aceea aşteptam cu nerăbdare să primesc Preoţia aaronică la aniversarea mea de 12 ani. Îmi amintesc ziua specială în care am simţit mâinile tatălui pe capul meu în timp ce m-a rânduit. După aceea, am avansat prin diferite oficii ale Preoţiei aaronice şi am primit chemări de care m-am bucurat foarte mult.

Distribuirea împărtăşaniei era un moment special pentru mine. Puteai vedea oamenii angajându-se să fie supuşi Domnului şi să ţină poruncile Sale în timp ce luau din simbolurile trupului şi sângelui Său.

Creşterea în înţelegerea preoţiei

Cu trecerea timpului, am absolvit liceul şi după un an de facultate am fost chemat în misiune. M-am bucurat de fiecare moment al ei şi mi-am iubit colegii misionari. Unul, în special, a fost o sursă de putere pentru mine. Am învăţat mult de la el în timp ce ne îndeplineam responsabilităţile.

Deoarece ţara era în război, când m-am întors din misiune am intrat în Corpul de Marină al Statelor Unite. Când războiul s-a terminat, m-am întors la facultate, m-am căsătorit şi am întemeiat o familie. Schimbări succesive profesionale m-au dus în multe locuri de-a lungul Statelor Unite, în care am învăţat multe lucruri în timp ce am slujit în multe chemări ale preoţiei. În cele din urmă, m-am mutat în Boston, Massachusetts, unde am slujit ca preşedinte de ţăruş. De acolo, am fost chemat în calitate de asistent al Celor Doisprezece şi, după 17 luni, în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

Lecţii învăţate în chemarea mea de apostol

Ce am învăţat fiind membru al Cvorumului celor Doisprezece?

Am învăţat că în preoţie există o îndrumare, o temelie şi o protecţie.

Preoţia a existat întotdeauna. Adam, înainte de a veni pe pământ, avea preoţia. Când urmaşii lui Adam s-au împrăştiat pe pământ cu preoţia,

a devenit necesar să se organizeze modul în care preoţia era administrată. Domnul a organizat preoţia chemându-l pe Avraam să prezideze asupra familiei sale de deţinători ai preoţiei. Organizarea a continuat sub Isaac şi Iacov, al cărui nume a fost schimbat mai târziu în Israel.

Cu secole mai târziu, copiii lui Israel au fost în captivitate. Domnul l-a trimis pe Moise să-i elibereze, dar când el i-a eliberat, ei au demonstrat că ei nu erau pregătiţi, ca popor, să primească Preoţia lui Melhisedec. Astfel, ei au rămas cu Preoţia aaronică până în timpul Salvatorului.

Găsesc foarte interesant ceea ce a făcut Salvatorul, în primul rând, când Şi-a început slujirea Sa. El a organizat Preoţia lui Melhisedec. El a chemat Doisprezece Apostoli şi i-a învăţat legile şi ordinul preoţiei. El l-a chemat pe Petru să fie conducătorul apostolilor, stabilind o linie a autorităţii în Biserica Sa. În acele zile şi în aceste zile, Isus Hristos este Acela care alege conducătorul apostolilor pentru a prezida asupra Bisericii şi Salvatorul îl îndrumă în îndatoririle preoţiei sale.

Astfel, preoţia are o linie directă de la Domnul şi Salvatorul nostru prin conducătorul apostolilor către ceilalţi apostoli şi spre alţi deţinători ai preoţiei în Biserică. Cheile autorităţii sunt date apostolilor şi atât timp cât aceste chei vor fi pe pământ, noi vom fi îndrumaţi prin Domnul Însuşi. Îndrumarea divină ne apără şi ne asigură că Biserica nu se va abate de la adevăr. Ea va rămâne constantă, deoarece nu este condusă de nicio fiinţă pământeană. Ea este condusă de Domnul.

Învăţaţi doctrinele preoţiei

Cel mai important sfat pe care îl am pentru voi, tinerii băieţi, este de a studia doctrinele preoţiei, de a înţelege puterea pe care o aveţi în exercitarea preoţiei şi de a învăţa modul în care ea poate binecuvânta vieţile voastre şi vieţile altora.

Vă promit că dacă veţi învăţa doctrinele preoţiei şi veţi îndeplini îndatoririle preoţiei, preoţia va fi o temelie sigură care vă va ţine în siguranţă din punct de vedere spiritual şi vă va aduce o mare bucurie. Fiţi un cvorum adevărat al preoţiei. Ajutaţi-i pe prietenii voştri şi aduceţi-i în cadrul cvorumului. Creaţi o frăţie în cadrul cvorumului vostru care va fi o bază permanentă pentru vieţile voastre. ■

Vârstnicul Ronald A. Rasband

CONDUCĂTOR TALENTAT, TATĂ DEVOTAT

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ron Rasband nu s-a îndoit niciodată că avea să slujească în misiune cu timp deplin. Singura întrebare pe care o avea la vârsta de 19 ani, atunci când îşi deschidea chemarea în misiune, era *unde* avea să slujească?

„Tatăl meu a fost în misiune în Germania. Fratele meu mai mare a fost în misiune în Germania. Viitorul meu cumnat a fost în misiune în Germania", îşi aminteşte dânsul. „Am crezut că voi merge în Germania."

Dar Domnul a avut alte planuri. Ron a fost chemat în Misiunea Statelor de Est, cu sediul central în oraşul New York, S.U.A. Dezamăgit, şi-a luat chemarea în dormitor, a îngenuncheat lângă patul său, a spus o rugăciune, şi-a deschis scripturile la o pagină la întâmplare şi a început să citească:

„Iată, luaţi seama, am mulţi oameni în acest loc, în regiunile dimprejur; şi o adevărată uşă se va deschide în regiunile dimprejur, în acest *ţinut din est*.

De aceea, Eu, Domnul, am permis ca voi să veniţi în acest loc; pentru că astfel Mi s-a părut necesar pentru salvarea sufletelor" (D&L 100:3–4; subliniere adăugată).

Imediat, Duhul Sfânt i-a confirmat lui Ron că acea chemare în Misiunea Statelor de Est nu fusese o greşeală.

„De la dezamăgire am trecut la obţinerea primului dintre multele îndemnuri ale Duhului Sfânt, primite prin intermediul scripturilor, cu privire la faptul că acesta este locul în care Domnul dorea să mă duc", îşi aminteşte dânsul. „Aceasta a fost o experienţă spirituală care mi-a schimbat viaţa."

Misiunea dânsului în Statele de Est era prima dintre multele chemări în cadrul Bisericii care aveau să-l ducă în locuri în care nu se aştepta niciodată să meargă. Şi cu fiecare chemare – în calitate de învăţător, episcop, înalt consilier, preşedinte de misiune, membru al Celor Şaptezeci, preşedinte cu cea mai mare vechime al Celor Şaptezeci şi apostol al Domnului Isus Hristos – vârstnicul

Sus în dreapta: vârstnicul Ronald A. Rasband în calitate de preşedinte de misiune în oraşul New York în anul 1998. Extrema dreaptă: vârstnicul Rasband împreună cu sora sa, Nancy Schindler; mama; şi fraţii, Russell şi Neil. Dreapta: Împreună cu părinţii la vârsta de şapte ani.

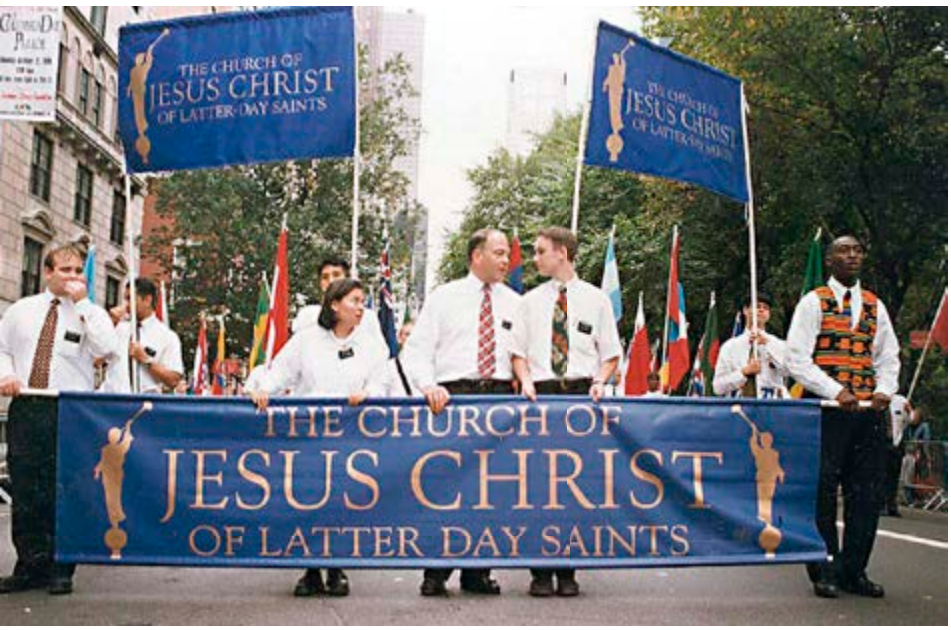

„El a moştenit trăsături de la amândoi părinţii, aşa că toţi l-am iubit”, spune sora lui, Nancy Schindler. „Ron nu le-a permis niciodată mamei şi tatălui să stea unul lângă celălalt fără ca el să fie în mijlocul lor.”

Ron a fost, în general, un băiat bun, totuşi dânsul recunoaşte că avea o latură neastâmpărată.

„De mai multe ori, învăţătorii mei [de la Societatea Primară] au vorbit cu mama mea, preşedinta Societăţii Primare la nivel de ţăruş, şi au spus, «Ronnie Rasband este un copilaş greu de stăpânit»”, a spus dânsul. „Dar nu au încetat niciodată să mă îndrume. Ei mi-au arătat o dragoste mare şi m-au invitat întotdeauna înapoi în clasă.”[2]

Ronald A. Rasband a acceptat voia Domnului şi a continuat să se bizuie pe Spiritul Său în timp ce le slujea copiilor lui Dumnezeu.

Născut din părinţi de seamă

În prima sa cuvântare rostită în calitate de apostol al lui Isus Hristos, vârstnicul Rasband şi-a exprimat recunoştinţa sinceră pentru strămoşii săi. „Am fost născut din părinţi de seamă în Evanghelie”, a spus dânsul, „tot aşa cum au fost şi strămoşii mei din ultimele şase generaţii.”[1]

Mama sa, Verda Anderson Rasband, era o conducătoare iubitoare care a hrănit dragostea pentru scripturi a tânărului Ron. Tatăl său, Rulon Hawkins Rasband, era un deţinător credincios al preoţiei care l-a învăţat, prin exemplul său, virtutea muncii asidue.

Născut în data de 6 februarie 1951, în oraşul Salt Lake, Utah, S.U.A., Ronald A. (Anderson) Rasband a fost unicul copil al părinţilor săi. Amândoi fuseseră căsătoriţi şi divorţaţi mai înainte şi Ron a crescut împreună cu doi fraţi mai mari şi o soră mai mare.

Copilăria lui Ron a avut ca punct central Biserica – adunări ale episcopiei, petreceri ale episcopiei, cine ale episcopiei şi echipe sportive ale epscopiei. Când nu era ocupat la casa de întruniri a Episcopiei Unu din Cottonwood, făcea munci neobişnuite, desfăşura activităţi ale cercetaşilor şi petrecea timpul cu prietenii. Acasă, timpul petrecut în familie se concentra asupra scripturilor, jocurilor şi treburilor casei.

„Tatăl meu m-a învăţat ce înseamnă munca prin exemplul său”, spune dânsul. „Mama mea m-a învăţat despre importanţa muncii prin faptul că m-a pus să muncesc.”

Tatăl lui Ron conducea o camionetă cu care livra pâine, trezindu-se zilnic

FOTOGRAFII PRIN AMABILITATEA FAMILIEI RASBAND, CU EXCEPŢIA CELOR CU ALTE MENŢIUNI.

De la începutul căsătoriei lor, vârstnicul şi sora Rasband L-au pus pe Domnul pe primul loc. S-au căsătorit în data de 4 septembrie 1973 (mai jos), mai târziu au fost binecuvântaţi cu patru fiice şi un fiu (mai sus). Pagina opusă: Jon Huntsman sr., fost partener de afaceri şi îndrumător al vârstnicului Rasband, îl numeşte pe vârstnicul Rasband un „conducător talentat cu o loialitate puternică".

la 4:00 a.m. şi întorcându-se acasă târziu în fiecare seară. Mama dânsului stătea acasă pentru a creşte copiii, adăugând la venitul familiei prin confecţionarea şi vânzarea de păpuşi din porţelan cu haine din dantelă.

Capacitatea naturală a lui Ron de a conduce, delega şi a face lucrurile – care avea să-l ajute în responsabilităţile profesionale şi ecleziastice – s-a dovedit utilă încă din tinereţea lui.

„Ron avea sarcina de a tunde gazonul", îşi aminteşte sora sa. Însă Ron, precum Tom Sawyer al lui Mark Twain, avea modul lui de a-i convinge pe prietenii lui să-l ajute.

„Mă uitam afară şi-l vedeam pe prietenul lui cel mai bun care tundea gazonul pentru el", spune Nancy. „Săptămâna următoare un alt prieten tundea gazonul. El doar stătea pe terasa din faţă şi râdea şi glumea cu ei în timp ce ei făceau munca lui."

Părinţii lui Ron întâmpinau dificultăţi financiare, dar familia avea Evanghelia. „N-am avut niciodată mulţi bani", îşi aminteşte Ron, „dar aceasta nu mi-a influenţat niciodată fericirea".

Prieteni şi conducători de încredere

În timp ce creştea, Ron a fost binecuvântat să aibă prieteni buni şi conducători ai preoţiei de încredere, inclusiv cel care a fost preşedintele său de ţăruş timp de 14 ani, când dânsul era tânăr băiat, şi anume, James E. Faust (1920–2007), care mai târziu a slujit în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli şi în Prima Preşedinţie. Familia lui Ron s-a bucurat de o relaţie apropiată cu preşedintele Faust şi familia sa. „El se referea la mine, întotdeauna, considerându-mă ca fiind unul dintre băieţii lui din Cottonwood, deoarece a ajutat la creşterea mea", spune dânsul.

Ron, fiind la liceu, nu avea timp de activităţile sportive de la şcoală, deoarece avea tot timpul o slujbă, dar şi-a făcut timp pentru prietenii loiale care au durat o viaţă.

„Întotdeauna l-am admirat pe Ron pentru cine este, dar el nu era perfect", spune prietenul său din copilărie, Kraig McCleary. Zâmbind, continuă: „I-am spus că, dacă va ajunge în cer, atunci şi eu voi ajunge, deoarece am făcut aceleaşi lucruri în timp ce creşteam".

Ron a plecat în misiune la începutul anului 1970, dar Kraig se gândea să amâne slujirea misionară până la terminarea sezonului de vânătoare din acea toamnă. Exact atunci, Ron l-a sunat la telefon din misiune.

„Nu ştiu cum a primit permisiunea să sune, însă m-a mustrat pentru că nu eram mai entuziasmat să mă duc chiar atunci în misiune", spune fratele McCleary. „Desigur, n-am mai amânat-o."

Ron îşi numeşte misiunea o experienţă „fantastică". „Domnul m-a binecuvântat cu multe

miracole, experienţe care mi-au întărit credinţa", spune dânsul. „Misiunea mea a avut o influenţă puternică asupra vieţii mele spirituale."

Ron a petrecut o parte din misiunea sa în Insulele Bermude. Preşedintele său de misiune, Harold Nephi Wilkinson, trimitea acolo doar „misionari perfect supuşi", deoarece îi putea vizita doar din când în când.

„Eram total izolaţi, dar preşedintele nu avea de ce să se îngrijoreze în privinţa noastră", îşi aminteşte Ron. „Am făcut ceea ce trebuia făcut."

„Fata visurilor" din Delta Phi

După terminarea misiunii, în anul 1972, Ron şi-a găsit un loc de muncă, s-a înscris în toamna respectivă la Universitatea statului Utah şi s-a alăturat organizaţiei Delta Phi Kappa, o frăţie pentru foşti misionari. La activităţile de socializare ale frăţiei, i-a captivat atenţia o tânără fată atrăgătoare pe nume Melanie Twitchell. Melanie era una dintre fetele numite de frăţia Delta Phi „fetele visurilor" care ajuta în activităţile de slujire ale frăţiei.

Asemenea lui Ron, Melanie era crescută într-o familie activă de sfinţi din zilele din urmă. Tatăl ei, ofiţer de carieră, şi mama ei nu au permis niciodată ca mutările dese ale familiei să devină o scuză pentru a lipsi de la Biserică.

Melanie a fost impresionată de bunătatea, curtoazia şi cunoştinţele despre Evanghelie ale lui Ron. „Mi-am spus: «El este un om atât de minunat, încât nu contează dacă nu voi avea ocazia să mă duc vreodată la o întâlnire cu el. Doresc doar să-i fiu cea mai bună prietenă»."

Pe măsură ce relaţia lor se întărea, Spiritul a confirmat impresiile ei despre Ron şi despre devotamentul lui faţă de Domnul. În scurt timp prietenia lor a înflorit în ceea ce Melanie numeşte o „relaţie romantică ideală, asemănătoare celor din cărţile cu poveşti".

Vârstnicul Rasband spune că ea era o pereche perfectă pentru dânsul. „Melanie îmi era egală în devotamentul faţă de Evanghelie şi moştenirea spirituală. Am devenit cei mai buni prieteni şi atunci i-am cerut să se mărite cu mine."

S-au căsătorit în data de 4 septembrie 1973 în Templul Salt Lake. De atunci, spune dânsul, „altruista mea parteneră eternă… a contribuit la modelarea mea, aşa cum olarul îşi modelează lutul, transformându-mă într-un ucenic mai şlefuit al lui Isus Hristos. Dragostea şi sprijinul ei, ale celor 5 copii ai noştri şi ale soţilor şi soţiilor lor alături de ale celor 24 de nepoţi ai noştri mă susţin"[3].

„Hai să mergem"

În timp ce slujea în calitate de preşedinte al cvorumului vârstnicilor în episcopia sa pentru studenţi căsătoriţi, Ron l-a cunoscut pe Jon Huntsman sr., consultantul Înaltului Consiliu al episcopiei. Jon a fost imediat impresionat de modul în care Ron conducea cvorumul.

„El avea abilităţi de conducere şi organizare incredibile", îşi aminteşte vârstnicul Huntsman, care a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Şaptezeci, între anii 1996 şi 2011. „Mi s-a părut neobişnuit ca un tânăr care încă era la facultate să poată conduce un cvorum în aşa fel."

Timp de mai multe luni, Jon a văzut felul în care Ron a pus ideile în practică în timp ce îndeplinea îndatoririle preoţiei. Când un post de conducere în marketing a fost disponibil în compania lui Jon – care avea să devină Corporaţia Chimică Huntsman – el a hotărât că Ron avea abilităţile pe care le dorea şi i-a oferit postul. Trebuia să-şi înceapă slujba săptămâna următoare în Ohio, S.U.A.

„I-am spus lui Melanie: «Nu voi înceta să merg la şcoală şi nu mă voi muta»", îşi aminteşte Ron. „Am lucrat toată viaţa pentru a absolvi facultatea şi sunt aproape de a-mi atinge obiectivul."

Melanie i-a amintit lui Ron că el era la şcoală pentru a găsi un loc de muncă bun.

„Ce anume te îngrijorează?", a întrebat dânsa. „Ştiu cum să-mi fac bagajul şi să mă mut. Am făcut acest lucru întreaga mea viaţă. Te voi lăsa s-o suni pe mama ta în fiecare seară. Hai să mergem."

Încrederea lui Jon în Ron a fost justificată. Sub îndrumarea lui Jon, Ron a avansat repede în compania care se extindea, devenind atât preşedintele ei, cât şi şef al operaţiunilor acesteia în anul 1986. El a călătorit mult pentru companie – atât în interiorul Statelor Unite, cât şi în afară. În pofida programului său încărcat, Ron a încercat să fie acasă la sfârşit de săptămână. Iar când călătorea, din când în când lua cu el membri ai familiei.

„Când era acasă, el într-adevăr a făcut astfel încât copiii să se simtă speciali şi iubiţi", spune Melanie. El a fost prezent la activităţile şi evenimentele lor sportive ori de câte

ori era posibil. Jenessa MacPherson, una dintre cele patru fiice ale cuplului, spune că îndatoririle ecleziastice de duminica ale tatălui ei adesea nu i-au permis să stea împreună cu familia în timpul adunărilor Bisericii.

„Ne certam cine să stea lângă el la Biserică, deoarece era un lucru atât de rar să-l avem lângă noi", spune ea. „Îmi amintesc punându-mi mâna mea în mâna lui şi gândindu-mă: «Dacă aş putea să învăţ să fiu ca el, aş fi pe calea cea bună şi aş deveni mai asemănătoare Salvatorului». El, întotdeauna, a fost eroul meu."

Fiul cuplului, Christian, îşi aduce aminte de momentele dragi în care îşi petrecea timpul cu tatăl lui. Prieteniile cu alţii erau temporare din cauza mutărilor dese ale familiei, spune el, „dar tatăl meu mi-a fost întotdeauna cel mai bun prieten" – deşi unul competitiv.

Indiferent dacă arunca la coş cu Christian, juca un joc cu fiicele lui sau pescuia cu familia şi prietenii, lui Ron îi plăcea să câştige.

„În timp ce creşteam, nu *lăsa* pe niciunul să câştige", spune Christian. „Trebuia să merităm victoria, dar ne-a făcut mai buni. Şi tradiţia continuă cu nepoţii lui dragi."

Cu trecerea anilor, familia lui Ron a observat că slujirea în cadrul conducerii Bisericii i-a sporit acestuia capacitatea de a arăta dragoste şi compasiune, de a exprima sentimentele Spiritului şi de a-i inspira pe alţii să facă tot ce pot. După naşterea lui Paxton, nepotul lui Ron şi Melanie, familia s-a bizuit foarte mult pe tăria spirituală şi sprijinul spiritual a lui Ron.

Paxton, născut cu o afecţiune genetică rară, suferea din cauza multor probleme de sănătate, fapt care a fost o încercare pentru membrii familiei din punct de vedere fizic, emoţional şi spiritual. Vârstnicul Rasband a numit călătoria care a avut loc după naşterea lui Paxton „un test dificil care a folosit la învăţarea lecţiilor speciale legate de viitorul din eternitate".[4]

În timpul celor trei anişori ai lui Paxton pe pământ – când se adresau multe întrebări, iar răspunsuri erau puţine – vârstnicul Rasband a fost o sursă de tărie spirituală, conducându-şi familia pentru a obţine acces la puterea ispăşirii lui Isus Hristos.

Mulţi membri ai familiei şi prieteni nu au fost surprinşi de anunţarea noii sale chemări. „Cei dintre noi care îl cunoaştem cel mai bine", spune Christian, „ne-am ridicat mâinile cel mai sus când a fost susţinut în calitate de apostol".

„Voi merge să slujesc"

În anul 1996, la vârsta de 45 de ani, Ron era în mijlocul unei cariere de succes când a venit chemarea de a sluji în calitate de preşedinte al Misiunii Nord, New York, New York. Aşa cum au făcut apostolii din vechime, el „îndată [şi-a] lăsat mrejile" (Matei 4:20).

Sus la stânga: Vârstnicul şi sora Rasband împreună cu membri ai Bisericii din New Delhi, India, în noiembrie 2015. Mai sus: Vârstnicul şi sora Rasband în timpul slujirii dânsului în calitate de preşedinte de misiune în oraşul New York, 1996-1999; împreună cu nepotul dânşilor, Paxton, care a ajutat membrii familiei să înveţe „lecţiile speciale legate de viitorul din eternitate"; şi la Ceremonia pietrei din capul unghiului la Templul Sacramento, California.

„Mi-a luat mai puţin de o secundă să accept chemarea”, spune vârstnicul Rasband. El a spus Domnului: „Dacă doreşti să merg să slujesc, voi merge să slujesc”.

Ron s-a folosit de lecţia importantă pe care a învăţat-o în timpul carierei lui: „Oamenii sunt mai importanţi decât orice altceva”[5]. Cu acea cunoaştere şi abilităţile de conducere pe care le dobândise, era gata să înceapă slujirea cu timp deplin în împărăţia Domnului.

Ron şi Melanie au găsit munca misionară în oraşul New York atât provocatoare, cât şi înviorătoare. Ron a delegat cu uşurinţă responsabilităţi misionarilor – fapt care i-a inspirat să fie loiali, i-a învăţat, i-a întărit şi i-a încurajat.

În anul 2000, după ce trecuseră opt luni de când Ron şi Melanie s-au întors din misiune, Ron a fost chemat să facă parte din Cei Şaptezeci, unde pregătirea, experienţa şi talentele lui multe au binecuvântat Biserica. Ca membru al Celor Şaptezeci, a slujit în calitate de consilier în Preşedinţia Zonei Centrale, Europa, ajutând la coordonarea muncii în 39 de naţiuni. Deşi a părăsit colegiul cu peste 40 de ani în urmă, dânsul rămâne un student serios, îndrumările constante din partea fraţilor seniori rămânând binevenite în timpul în care a supravegheat zonele Vest şi Nord-Vest, America Nord, şi trei zone din Utah; a slujit în calitate de director executiv al Departamentului pentru Temple; şi a slujit în preşedinţia Celor Şaptezeci lucrând îndeaproape cu Cei Doisprezece.

Recent, vârstnicul Rasband a spus: „Ce onoare şi privilegiu măreţ este pentru mine să fiu cel mai mic printre Cei Doisprezece şi să învăţ de la ei în toate felurile şi în toate ocaziile”[6].

„Ceea ce au ştiut ei, eu ştiu”

Două tablouri împodobesc pereţii biroului vârstnicului Rasband. Unul reprezintă misionari mormoni propovăduind unei familii în Danemarca în anii 1850. Al doilea îl înfăţişează pe misionarul de la începuturile Bisericii, Dan Jones, care propovăduieşte stând pe capacul unei fântâni în Insulele Britanice. Tablourile (sus, dreapta) îi aduc aminte vârstnicului Rasband de propriii strămoşi.

„Aceşti primi pionieri au dat tot ce au avut Evangheliei lui Isus Hristos şi au lăsat descendenţilor o moştenire de urmat”, a depus mărturie dânsul.[7] Ceea ce i-a motivat pe strămoşii vârstnicului Rasband să meargă înainte în pofida adversităţii şi persecuţiei este ceea ce îl califică cel mai mult pentru noua chemare a dânsului: o cunoaştere şi o mărturie sigură despre Domnul şi lucrarea Sa.

„Am foarte multe de învăţat în noua mea chemare”, a spus dânsul. Mă simt foarte umil în legătură cu acest lucru. Însă, există un aspect al chemării mele pe care pot să-l fac. Pot depune mărturie despre «[numele] lui Hristos în toată lumea» (D&L 107:23). El trăieşte!”[8].

Ca strănepot al pionierilor, dânsul adaugă: „Ceea ce au simţit ei, simt şi eu. Ceea ce au ştiut ei, ştiu şi eu”[9].

Şi ceea ce au sperat ei pentru urmaşii lor este demonstrat în viaţa, învăţăturile şi slujirea vârstnicului Ronald A. Rasband care urmează exemplul lor şi le onorează moştenirea în timp ce acţionează ca unul dintre martorii speciali ai Domnului. ■

NOTE.

1. Ronald A. Rasband, „Eu mă minunez”, *Liahona*, nov. 2015, p. 89.
2. Ronald A. Rasband, „Friend to Friend: Golden Nuggets”, *Friend*, oct. 2002, p. 8.
3. Ronald A. Rasband, „Eu mă minunez”, p. 89.
4. Ronald A. Rasband, „Lecţii speciale”, *Liahona*, mai 2012, p. 80.
5. Ronald A. Rasband, conferinţă de presă, 3 oct. 2015.
6. Ronald A. Rasband, mărturie, Adunare de devoţiune organizată de Departamentul Preoţiei şi Familiei, 1 dec. 2015.
7. Ronald A. Rasband, „Eu mă minunez”, p. 89.
8. Ronald A. Rasband, mărturie.
9. Ronald A. Rasband, cuvântare rostită de Ziua pionierilor, Tabernacol, oraşul Salt Lake, 24 iulie 2007.

ÎN STÂNGA SUS: FOTOGRAFIE DE WENDY KEELER; ÎN DREAPTA: *PREDICATORI MORMONI, PRIMII MISIONARI DIN DANEMARCA*, DE ARNOLD FRIBERG (BAZAT PE TABLOUL DE CHRISTEN DALSGAARD, 1856); *DAN JONES TREZEŞTE ŢARA GALILOR*, DE CLARK KELLEY PRICE

Deoarece fusesem mai puţin activ în urmă cu ani în urmă, o membră care mă cunoştea de atunci n-a putut să creadă că am fost chemat să fiu episcop.

Patrick J. Cronin III

În timpul unei întâlniri a comitetului executiv al preoţiei, misionarii noştri cu timp deplin au raportat despre întâlnirea cu o membră ale cărei înregistrări nu erau în episcopie. Am recunoscut numele imediat şi am menţionat că ea şi cu mine fusesem în aceeaşi episcopie cu mulţi ani în urmă.

Unul dintre misionari a spus: „Da, ea a menţionat acest lucru şi a părut cam surprinsă că sunteţi episcop".

I-am întrebat: „Ce a spus?"

Ei au spus că ea a părut foarte surprinsă şi a spus: „*El este* episcopul?"

Am râs şi a trebuit să explic că această soră mă cunoştea de 30 de ani, ca o persoană foarte diferită.

Mai târziu, cugetând la această întâmplare, m-am gândit la cât de mult mi se schimbase viaţa de-a lungul a mai mult de 30 de ani de când familia mea şi cu mine suntem membri. Cunoşteam mulţi membri din episcopia noastră de 20 de ani şi am slujit ca preşedinte de ramură şi episcop, dar niciunul dintre aceşti membri nu mă cunoştea de 30 de ani. Deşi ocazional eu împărtăşesc evenimente din trecutul meu atunci când predau despre pocăinţă şi ispăşirea lui Isus Hristos, cei mai mulţi din episcopie nu cunoşteau ce călătorie incredibilă a fost viaţa mea în Biserică.

Familia mea şi cu mine am cunoscut Biserica în luna mai a anului 1979 şi eu am ştiut imediat că aici era locul nostru. Am fost botezaţi în luna iunie şi la început am fost toţi activi, dar nu după mult timp am încetat să mai particip şi am revenit la vechile obiceiuri. Nu am avut niciodată o îndoială reală despre adevărul Evangheliei şi al învierii, dar nu m-am gândit că aveam ceea ce se cerea pentru a fi un membru bun al Bisericii.

În anul 1982, din cauza abuzului meu de alcool care continuase, soţia mea, a cărei credinţă nu a slăbit niciodată, a solicitat divorţul. În acel timp, familia mea locuia în Oklahoma, S.U.A., dar eu mă reîntorsesem în Illinois, S.U.A., unde crescusem. Ajunsesem în punctul în care era aproape să pierd singurul lucru care conta cu adevărat pentru mine: familia mea.

Am început să mă rog, în genunchi, dimineaţa şi seara, unui Dumnezeu despre care nu mai eram sigur că exista sau, dacă exista, m-am gândit că El uitase de mult de mine. Totuşi, timp de trei luni, m-am rugat având credinţă. Într-o dimineaţă, devreme, când mă rugam cu ardoare, un sentiment de mare alinare m-a cuprins şi am ştiut că Dumnezeu trăieşte, că mă cunoştea şi că mă iubea. Am ştiut, de asemenea, că nu mă voi mai atinge de o picătură de alcool.

Chiar în acea dimineaţă, soţia mea m-a chemat la telefon să mă anunţe că urma să-mi trimită actele de divorţ să le semnez. În timpul acelei conversaţii, deodată, ea mi-a spus: „Se întâmplă ceva foarte diferit cu tine. Nu cred că vei ajunge să bei din nou şi eu urmează să rup aceste hârtii".

El este EPISCOPUL?

Ne-am reunit şi, doi ani mai târziu, ea a născut pe cel de-al treilea fiu al nostru.

Cineva ar putea să presupună că aveam să mă întorc la activitate deplină în Biserică, dar sunt un bărbat încăpăţânat. M-am întors un timp şi chiar am primit chemarea de învăţător în cadrul Cvorumului Vârstnicilor. Dar curând, am început să simt că sunt nepotrivit să predau şi, din nou, am devenit inactiv.

În anul 1991 ne-am mutat într-o ramură mai mică. Câteva luni înainte de aniversarea de opt ani a fiului nostru cel mai mic, soţia mea, preşedinta Societăţii Primare, l-a întrebat cine dorea să fie cel care va realiza botezul lui. Desigur, el dorea ca tatăl său să realizeze rânduiala. Soţia mea i-a spus că, probabil, acest lucru nu se va întâmpla. El nu a acceptat acest răspuns şi a început munca de reactivare a tatălui său. A fost neobosit şi, curând, am fost în situaţia de a sluji ca cercetaş şef şi, mai târziu, mi-am botezat şi confirmat fiul.

Cele opt luni care au urmat după activarea mea au fost pline de evenimente.

Am fost pecetluiţi ca familie în Templul Chicago Illinois şi am fost, din nou, chemat să slujesc ca învăţător în cadrul Cvorumului Vârstnicilor, numai că, de data aceasta, nu am mai abandonat. Am fost chemat apoi să fiu consilier în preşedinţia ramurii şi cinci luni mai târziu am fost chemat să slujesc ca preşedinte de ramură. La o lună şi ceva după chemarea mea, mi-amintesc că m-am gândit: „*Sunt eu* preşedintele de ramură?”

Am spus multor sfinţi care se străduiau de-a lungul anilor că, dacă eu pot progresa în Evanghelie, fiecare poate. Este doar o problemă de înţelegere a adevăratei puteri a Salvatorului şi a ispăşirii Sale şi de a face paşii necesari pentru a veni la El.

Voi fi etern recunoscător soţiei mele şi copiilor mei şi tuturor învăţătorilor credincioşi de acasă, conducătorilor cvorumului, episcopilor şi celorlalţi sfinţi credincioşi care au fost un exemplu minunat pentru mine. A fost un privilegiu să slujesc Domnului şi sfinţilor în aceşti 20 de ani care au trecut. Viaţa mea a fost binecuvântată mai mult decât mi-aş fi putut imagina. ■

Autorul articolului locuieşte în Illinois, S.U.A.

ILUSTRAŢIE DE MARK SMITH © 2016

TRADUCEREA SCRIPTURILOR

ÎN limba inimii NOASTRE

Această experienţă este familară celor care au fost incluşi în procesul de traducere a scripturilor din limba engleză în alte limbi. Se întâmplă mereu:

Un tânăr armean ţinând în mână un exemplar al Cărţii lui Mormon care a fost recent tradusă în limba sa s-a apropiat de un membru al echipei care a ajutat la traducere: „Îţi mulţumesc”, a spus el. „Am citit Cartea lui Mormon în limba engleză. Am citit Cartea lui Mormon în limba rusă. Am citit-o în limba ucraineană. Dar până când nu am putut să o citesc în limba armeană, nu am înţeles-o cu adevărat. Când am citit-o în armeană, în sfârşit, a avut sens. Era ca şi cum am ajuns acasă”.

Să venim acasă

Dacă Evanghelia lui Isus Hristos este casa noastră spirituală, atunci este adevărat că ne simţim confortabil şi familiari cu ea. În casă ne odihnim. Ne hrănim. Vorbim cu cei pe care îi iubim, în limba în care am fost învăţaţi de mama noastră. Acesta este limba inimii noastre şi deoarece inima este cea la care trebuie să ajungă Evanghelia, citirea scripturilor în limba inimii noastre este importantă.

În Doctrină şi legăminte se arată că acest lucru este adevărat. Acolo, Domnul revelează că, prin cheile preoţiei deţinute de Prima Preşedinţie, „braţul Domnului va fi dezvăluit cu putere pentru convingerea naţiunilor… cu privire la Evanghelia salvării lor.

EXPERIENŢE NENUMĂRATE ARATĂ INFLUENŢA LUI DUMNEZEU ÎN MUNCA DE TRADUCERE A SCRIPTURILOR.

R. Val Johnson
Revistele Bisericii

FOTOGRAFIE CU PAGINI DIN CARTEA LUI MORMON ÎN LIMBILE JAPONEZĂ, PORTUGHEZĂ ŞI GERMANĂ DE LAURA SEITZ, *DESERET NEWS*.

Scripturile influenţează cele mai profunde sentimente şi gânduri atunci când sunt citite în limba inimii noastre.

Cartea lui Mormon completă a fost publicată în 89 de limbi şi selecţiunile au fost traduse în alte 21 de limbi.

Pentru că se va întâmpla, în acea zi, ca fiecare om să audă plenitudinea Evangheliei în propria lui limbă şi în limbajul lui propriu prin aceia care sunt rânduiţi la această putere sub influenţa Mângâietorului, revărsat asupra lor pentru revelarea lui Isus Hristos" (D&L 90:10–11).

Jim Jewell, care a lucrat în echipa de traduceri a scripturilor la sediul central al Bisericii, a povestit despre cât de personal pot fi simţite scripturile când sunt traduse în limba inimii noastre:

„Pentru traducerea Cărţii lui Mormon în limba sesotho, limbă vorbită de naţiunea africană din Lesotho, aveam nevoie să găsim pe cineva care să evalueze munca echipei de traduceri. Supervizorul proiectului, Larry Foley, a găsit o membră a Bisericii din Lesotho, care absolvise Universitatea Statului Utah. În Lesotho, educaţia se realizează în limba engleză, astfel încât această doamnă şi copiii ei studiaseră în limba engleză din prima clasă de şcoală, dar ei încă vorbeau în casă în limba sesotho.

Ea a fost de acord să lucreze la traducere. Evaluarea ei făcută asupra capitolelor pe care i le-am trimis a fost într-adevăr folositoare. I-am trimis întrebări pe care le trimitem în mod curent cu privire la vocabular şi structura limbii la care ea a făcut comentarii folositoare. Totuşi, am observat că ea subliniase cu galben multe versete care nu aveau legătură cu întrebările noastre. Când am întrebat-o despre versetele subliniate, ea a spus: «O, acelea sunt versete care au avut o influenţă puternică asupra mea şi pe care niciodată nu le înţelesesem pe deplin în limba engleză. Le-am subliniat pentru a le putea împărtăşi copiilor mei»".

Un model de traducere a scripturilor

Traducerea Bibliei are o istorie lungă şi fascinantă, începând cu traducerea unor părţi din Vechiul Testament din limba ebraică în limba greacă. Mai târziu, Biblia a fost tradusă din greacă în latină şi din latină, greacă ţi ebraică în multe alte limbi.[1] Drept urmare, Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă nu traduce Biblia în diferite limbi, ci foloseşte versiunile deja acceptate ca oficiale de creştinii care vorbesc acele limbi.[2]

De aceea, cea mai mare lucrare de traducere scripturală pe care o realizează Biserica este Cartea lui

„PENTRU CĂ SE VA ÎNTÂMPLA... CA FIECARE OM SĂ AUDĂ PLENITUDINEA EVANGHELIEI ÎN PROPRIA LUI LIMBĂ ŞI ÎN LIMBAJUL LUI PROPRIU PRIN ACEIA CARE SUNT RÂNDUIŢI LA ACEASTĂ PUTERE" (D&L 90:11).

PROCESUL DE TRADUCERE A SCRIPTURILOR

Aprobarea pentru traducere

- Traducerea scripturilor este cerută de Preşedinţia zonei, atunci când numărul membrilor Bisericii care vorbesc limba respectivă este în creştere şi când materialele de bază ale Bisericii au fost traduse în acea limbă.
- Cererea este analizată de câteva comitete de la sediul central al Bisericii, inclusiv membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli şi ai Primei Preşedinţii.

Fazele traducerii

Faza introductivă:

- O traducere existentă a Bibliei este selectată pentru a fi folosită de către Biserică.
- În primul rând se traduc materialele de bază: *Gospel Fundamentals* (sunt incluse doctrinele de bază, precum şi numele Bisericii, rugăciunile de împărtăşanie, rugăciunea de la botez şi Articolele de credinţă), broşura *Mărturia profetului Joseph Smith* şi o pagină web pe LDS.org.
- Conferinţele generale pot fi, de asemenea, interpretate în limba respectivă.

Faza 1:

- Cartea lui Mormon, Doctrină şi legăminte şi Perla de mare preţ (aproximativ 10 ani de lucru).
- Texte de bază, cum ar fi „Familia: o declaraţie oficială către lume", „Hristos Cel Viu: mărturia apostolilor", imnuri selectate şi *Predicaţi Evanghelia Mea*.

Mormon (prima care este tradusă), Doctrină şi legăminte şi Perla de mare preţ. Limba din care sunt traduse aceste cărţi este engleza, limbă în care ele i-au fost revelate profetului Joseph Smith, limba inimii sale. Procesul folosit pentru a traduce scripturile din limba engleză în alte limbi ar trebui să fie familiar cursanţilor de la Istoria Bisericii. Este aproape acelaşi proces pe care profetul l-a folosit pentru a traduce Cartea lui Mormon în engleză.

Joseph Smith a fost un băiat umil, care a crescut la o fermă şi a avut o educaţie limitată. Dar a avut calităţile şi potenţialul de care avea nevoie Domnul pentru lucrarea care trebuia să fie realizată. Într-adevăr, Joseph şi famlia sa au fost pregătiţi şi puşi în locurile în care erau pentru a realiza exact această lucrare.[3]

Lui Joseph i s-a dat, de asemenea, ajutor – atât divin cât şi muritor – în traducerea cronicilor nefiţilor. Îngerul Moroni l-a vizitat pe Joseph în fiecare an, timp de patru ani înainte de a i se permite să ia cronicile. Noi nu ştim tot ceea ce Moroni l-a învăţat pe profet, dar vizitele sale evident l-au pregătit spiritual şi mental pentru sarcina care îl aştepta.[4]

De asemenea, Domnul a pregătit dinainte „tălmăcitori" ca mijloace de traducere a unei limbi pierdute. Descrise ca două pietre transparente montate în cadre de metal, acestea şi un instrument similar numit piatră văzătoare l-au ajutat pe profet să traducă cronica nefiţilor în limba engleză. Profetul nu a detaliat procesul; simplu, el a depus mărturie că a tradus Cartea lui Mormon prin „harul şi puterea lui Dumnezeu".[5]

Pe lângă asistenţa divină care i-a fost dată, Joseph a avut ajutor din partea muritorilor, reprezentat prin copişti care au produs exemplare scrise pe care alţii, în cele din urmă, le-au dactilografiat, tipărit, au plătit pentru ele şi le-au distribuit în lume.

Similar pregătirii şi ajutorului primit de Joseph în lucrarea sa de traducere, cei cărora li se deleagă sarcina traducerii scripturilor în zilele noastre sunt pregătiţi de Domnul şi li se acordă ajutor în munca lor – atât divin, cât şi muritor.

O muncă revelatoare

Procesul riguros de traducere este influenţat de energia spirituală, poate cel mai bine descrisă ca „revelaţie prin consiliu". Cele două sau trei persoane selectate ca traducători lucrează cu ceilalţi pentru realizarea lucrării. Ei au supervizori din sediul central al Bisericii, verificatori locali, un lexicon pentru referinţe[6], ghiduri pentru traduceri, programe de calculator şi sprijin ecleziastic care se extinde până la Prima Preşedinţie. (Vezi schema însoţitoare.) Când Prima Preşedinţie dă aprobarea finală a traducerii, lucrarea este apoi dactilografiată, tipărită şi distribuită. Pregătită în format digital ea este, de asemenea, postată pe LDS.org şi Gospel Library app.

Acest efort de colaborare este atât intens, cât şi inspirat. El implică o atenţie dedicată calităţii conţinutului

şi calităţii fizice a formatului în care este distribuită. Traducerile sunt revăzute la multe nivele, în mod deosebit la un nivel ecleziastic care caută aprobarea Domnului. Numai după ce acea aprobare este dată, o traducere merge mai departe. Deşi nu există o revelaţie exact ca aceea primită de Joseph Smith la traducerea Cărţii lui Mormon, procesul de traducere este îndrumat în mod clar de Domnul – prin harul şi puterea Sa.

Acest lucru nu înseamnă că o traducere este perfectă când s-a tradus prima dată. Deseori, timpul şi revizii ulterioare făcute de cei care studiază scripturile sugerează îmbunătăţiri gramaticale şi ale vocabularului sau găsesc greşeli de tipar sau ortografie. Rareori, sunt făcute schimbări pentru a clarifica doctrina. Când acestea apar, ele sunt făcute sub îndrumarea Primei Preşedinţii.

Domnul are grijă

Domnul ajută această muncă de traducere şi în alte moduri. În mod frecvent, echipele de traducere au raportat la sediul central al Bisericii faptul că, atunci când apare o nevoie, Domnul are grijă.

Un exemplu, din cele multe, a fost acela al momentului în care a fost nevoie de un translator pentru traducerea şi înregistrarea materialelor Biseriicii în limba mam (care provine din limba mayan vorbită în Guatemala). Printre primii misionari chemaţi în Guatemala era un vârstnic al cărui bunic vorbise limba mam. Misionarul crescuse într-un oraş şi vorbea doar limba spaniolă. Dar în fiecare noapte bunicul său venea la el în vis şi îl învăţa limba mam. Acest vârstnic tânăr a devenit principalul traducător în limba mam în Biserică.

Deseori, munca de traducere este realizată cu mari sacrificii personale. În funcţie de situaţia financiară, unii traducători donează serviciile lor şi alţii sunt plătiţi, astfel încât ei să aibă timp să se dedice traducerilor.

Bărbatul care a devenit unul dintre traducătorii din limba urdu a fost convertit la Biserică în Pakistan în timp ce muncea ca profesor. În urma convertirii sale, el şi-a pierdut serviciul; şi-a pierdut casa, care era asigurată de şcoala unde preda; şi a pierdut condiţiile de şcolarizare pentru copiii lui. Un supervizor în domeniul traducerilor din Biserică l-a abordat pentru a sluji drept traducător şi i-a oferit o modestă recompensă. După ce a lucrat ca traducător câteva luni, bărbatul l-a vizitat pe supervizor şi, timid, l-a întrebat dacă ar putea să-i cumpere un nou pix cu pastă. Cel pe care îl folosise nu mai avea cerneală. Doar atunci, supervizorul a descoperit şi a corectat eroarea comisă care a făcut ca traducătorul să primească mult mai puţin decât ar fi trebuit să fie plătit.

Dar, la fel cum Domnul l-a binecuvântat pe Joseph Smith într-un mod care i-a dat posibilitatea să-şi termine lucrarea sa, Domnul îi binecuvântează pe traducătorii Săi. De exemplu, traducătorul scripturilor în limba letonă era un avocat care studiase dreptul în Rusia, unde

Faza 2:

- Numeroase alte materiale pot fi cerute, cum ar fi revista *Liahona*, manuale pentru seminar şi institut, manuale pentru instruirea de duminica, imnuri şi cântece pentru copii, materiale pentru templu şi istoria familiei şi interpretări pentru transmisiuni regionale şi ale ţăruşului.

Grupuri de lucru importante

Echipa de traducere:

- Doi sau trei membri demni de a merge la templu cu o înţelegere şi cunoaştere corespunzătoare a Evangheliei.
- Ajutaţi de un ghid de traducere pentru fiecare verset şi de un supervizor pentru traducere de la sediul central al Bisericii.

Comitet de revizie ecleziastic:

- Trei până la cinci bărbaţi sau femei care sunt conducători ai Bisericii în zona respectivă.
- Chemaţi şi puşi deoparte pentru a ajuta la analiza traducerii pentru ca textul să fie inteligibil şi să aibă acurateţe din punct de vedere doctrinal.
- Schimbările modului de formulare sunt făcute doar după ce comitetul este de acord în unanimitate cu ele şi dacă acestea sunt în armonie cu ghidul pentru traducere.

Membrii care verifică:

- Membri locali ai Bisericii verifică, de asemenea, traducerea.
- Ei fac sugestii cu privire la claritatea şi corectitudinea modului de formulare.
- Claritatea traducerii asigură faptul că Duhul Sfânt poate depune mărturie despre adevărul învăţăturilor.

Procesul de traducere a scripturilor implică atât mintea, cât şi inima, atât abilitatea mentală, cât şi o înţelegere spirituală profundă.

fusese convertit la Evanghelia restaurată. Întors în Letonia, el şi-a stabilit afacerea lui. De asemenea, slujea ca preşedinte de ramură. El era foarte ocupat, dar Biserica avea nevoie de el şi de cunoştinţele lui în limba engleză.

El a cerut timp pentru a se ruga cu privire la cererea care i se făcuse, deoarece acceptând-o ar fi fost, după cum i-a spus reprezentantului Biseriicii, „să iau pâinea de la gura copiilor mei". După ce s-a rugat, el a decis să accepte, dar I-a cerut Domnului să-l binecuvânteze cu mijloacele de a face această lucrare grea, solicitantă din punct de vedere spiritual şi care necesită mult timp.

El a început să meargă la biroul său de avocatură cu o oră mai devreme în fiecare zi şi a folosit acea oră pentru a traduce Cartea lui Mormon. El a terminat mult mai devreme decât cei cinci ani care sunt necesari în mod obişnuit pentru terminarea procesului de traducere. De fapt, aceasta a fost una dintre cele mai rapide traduceri de când Joseph a tradus Cartea lui Mormon în aproximativ 60 de zile.

Mult mai multe experienţe care arată influenţa lui Dumnezeu în munca de traducere a scripturilor Sale ar putea fi relatate. Ele toate arată clar că aceasta este lucrarea Sa şi că El are o grijă profundă faţă de ea. El pregăteşte oamenii să facă lucrarea Sa. El pregăteşte mijloacele care le sunt necesare pentru a grăbi lucrarea. Şi el îi inspiră şi îi binecuvântează de-a lungul drumului.

Rezultatul este o lume mai bogată datorită cuvântului lui Dumnezeu, oferit copiilor Săi în limba inimii lor. ■

ÎN MUNCA DE TRADUCERE A SCRIPTURILOR DOMNULUI, ESTE CLAR FAPTUL CĂ ACEASTA ESTE LUCRAREA SA. EL PREGĂTEŞTE OAMENII CU RESURSELE DE CARE AU NEVOIE PENTRU A GRĂBI LUCRAREA SA ŞI EL ÎI INSPIRĂ ŞI ÎI BINECUVÂNTEAZĂ DE-A LUNGUL DRUMULUI.

NOTE

1. Vezi seria în opt părţi, „How the Bible Came to Be", de Lenet H. Read, tipărită în *Ensign* între ianuarie şi septembrie 1982.
2. Vezi, de exemplu, „Church Edition of Spanish Bible Now Published", mormonnewsroom.org.
3. Vezi Matthew S. Holland, „The Path to Palmyra", *Liahona*, iunie 2015, p. 14–19.
4. Vezi Kent P. Jackson, „Moroni's Message to Joseph Smith", *Ensign,* aug. 1990, p. 12–16.
5. Joseph Smith, în introducerea Cărţii lui Mormon. Pentru o descriere mai amplă despre traducerea Cărţii lui Mormon de către Joseph Smith, vezi Gospel Topics, „Book of Mormon Translation", topics.lds.org.
6. Lexiconul defineşte fiecare cuvânt din scripturile în limba engleză pentru ca traducătorii să înţeleagă mai bine sensul cuvintelor. Deseori, cuvintele au mai mult decât un singur înţeles, astfel încât traducătorii trebuie să decidă în funcţie de context, inspiraţie şi să lucreze în echipă pentru a găsi soluţia corectă. Ocazional, întrebările despre înţeles sunt rezolvate doar de Prima Preşedinţie.

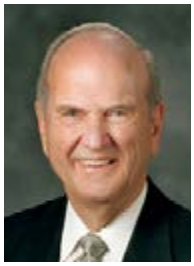

Preşedintele Russell M. Nelson
Preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

MOMENTE CARACTERISTICE misionarilor seniori

Pentru cuplurile de misionari seniori, unul dintre cele mai bune moduri de a-şi crea amintiri minunate este de a sluji în misiune.

Când prietenii noştri care sunt în vârstă de 60 sau 70 de ani uită ceva, deseori, în glumă, ne referim la lapsusul lor ca la un „moment caracteristic seniorilor". Dar aş vrea să vorbesc despre un alt fel de moment caracteristic seniorilor – un moment atât de minunat încât amintirea lui va fi nepieritoare. Acesta este momentul în care un cuplu de misionari seniori îşi dă seama că ei fac exact ceea ce Domnul ar dori ca ei să facă. În astfel de momente memorabile ei înţeleg că:

- au de împărtăşit o experienţă de o viaţă şi talente, abilităţi şi o înţelegere a Evangheliei pe care le pot folosi pentru a-i ajuta pe alţii;
- exemplul lor este o binecuvântare pentru copiii lor şi pentru copiii copiilor lor;
- în timp ce slujesc leagă prietenii de durată;
- în timpul misiunii, căsnicia lor devine mai puternică în fiecare zi;
- slujirea în numele Său este plăcută.

Momente în devenire

Dragii mei prieteni seniori căsătoriţi, mulţi dintre dumneavoastră trebuie să vă străduiţi să trăiţi experienţa unor astfel de momente. Gândiţi-vă la povestea relatată de vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, despre ceea ce a putut să facă un cuplu de misionari seniori care slujea în Chile. Părintele unuia dintre tinerii misionari a murit. Preşedintele de misiune se afla destul de departe, astfel încât nu a putut să-l viziteze pe misionar foarte curând.

„Dar acolo se afla un cuplu minunat de misionari [maturi] care slujea în zonă", spune vârstnicul Holland. „Ei au venit şi au stat cu acel misionar, l-au îngrijit cu dragoste şi l-au alinat până când preşedintele de misiune a putut să-l contacteze personal. Am avut misionari tineri minunaţi în misiunile noastre, dar niciun misionar tânăr nu ar fi putut să facă pentru acel vârstnic ce a fost capabil acel cuplu să facă."[1]

Abilitatea necesară în acel moment a fost pur şi simplu aceea de a exprima compasiune faţă de tânărul vârstnic în momentul în care acesta avea nevoie. Ei nu au fost preocupaţi de limba în care să se exprime, ci au folosit limbajul dragostei lui Hristos. Ei nu au fost îngrijoraţi de faptul că pierdeau aniversarea zilei de naştere a unui nepot sau binecuvântarea unui bebeluş, indiferent cât de importante puteau fi acele evenimente. Ei erau preocupaţi să fie acolo unde Domnul îi putea folosi pentru a binecuvânta viaţa unuia dintre copiii Săi. Şi, pentru că erau pregătiţi, El a putut să-i lase să-L reprezinte.

Slujirea este rareori confortabilă.

Adevărul este că niciunui misionar senior nu i se pare confortabil să plece de acasă. Nu li s-a părut nici lui Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor sau Wilford Woodruff. Ei aveau copii şi, de asemenea, nepoţi şi îşi iubeau familiile tot aşa cum le iubim şi noi pe ale noastre. Dar ei Îl iubeau şi pe Domnul şi doreau să-L slujească. Într-o zi s-ar putea să-i întâlnim pe aceşti oameni curajoşi şi fermi în credinţă, care au ajutat la stabilirea acestei dispensaţii. Când o vom

face, ne vom bucura pentru că nu am evitat să slujim atunci când ar fi trebuit să o facem.

Poate că unii preferă să slujească rămânând în propria ţară şi în propria locuinţă. După ce un atac cerebral a imobilizat-o într-un scaun cu rotile pe Aase Schumacher Nelson (care nu este rudă cu mine), ea s-a temut că dorinţa ei de o viaţă de a merge în misiune cu soţul ei Don, nu va fi îndeplinită. Apoi, un vecin a vorbit cu ei despre misiunea lui de slujire în Biserică, ce se desfăşura la magazia episcopului. Încurajaţi de discuţia cu vecinul lor, ei au vorbit cu un administrator al magaziei, şi-au completat formularele de recomandare şi au fost chemaţi să slujească două zile pe săptămână la o magazie aflată în apropierea casei lor.

„Este uşor să te relaxezi şi să te gândeşti: «O, nu mai e nevoie de mine»", spune Aase Nelson. „Dar acum simt că *este* nevoie de mine. Şi am o mărturie despre acest lucru."

Un cuplu de misionari seniori, în Seul, Corea de Sud, se bucură de plăcuta experienţă de a sluji împreună.

Fără îndoială, este nevoie de dumneavoastră

Dacă sunteţi tentaţi să gândiţi că nu este nevoie de dumneavoastră, vreau să vă asigur că este. Nu există în Biserică preşedinte de misiune care nu ar fi încântat să aibă cupluri în plus care să slujească în misiunea lui. Seniorii îi întăresc spiritual pe surorile şi vârstnicii mai tineri. Ei acordă asistenţă care îi ajută pe alţii să slujească mai bine în propriile responsabilităţi. Şi vă puteţi imagina ce înseamnă pentru un conducător în Biserică, indiferent că este bărbat sau femeie, care este membru de doar câţiva ani, să aibă acces uşor la sprijinul din partea unor membri ai Bisericii care au multă experienţă? Cuplurile de misionari seniori reprezintă, deseori, tocmai răspunsul la rugăciunile episcopilor şi preşedinţilor de ramură.

Îi încurajăm pe preşedinţii de misiune să se străduiască să aibă cupluri de misionari seniori care să slujească pentru a îndeplini nevoile din misiunile lor. Episcopii ar trebui să caute cupluri care ar putea sluji. LDS.org enumeră numeroase ocazii de slujire pentru cuplurile senioare. Dar, cel mai important, cuplurile pot să îngenuncheze şi să-L întrebe pe Tatăl Ceresc dacă e timpul potrivit ca ei să slujească în misiune împreună. Dintre toate condiţiile, *dorinţa* de a sluji este cea mai importantă (vezi D&L 4:3).

În timp ce laud munca misionarilor seniori, îmi dau seama ca sunt mulţi cei cărora le-ar plăcea să slujească, dar nu sunt capabili să o facă. Limitele impuse de vârstă şi de sănătatea precară trebuie evaluate în mod realist şi, la fel, nevoile importante ale membrilor familiei. Când aveţi o dorinţă puternică de a sluji dar aveţi limite care vă împiedică să o faceţi, alţi oameni pot face munca în locul dumneavoastră şi dumneavoastră puteţi asigura suportul financiar necesar.

Dragi cupluri de misionari seniori, indiferent cine sunteţi sau unde vă aflaţi, vă rog să vă rugaţi cu privire la această ocazie de a crea, împreună, momente minunate de slujire, caracteristice misionarilor seniori. Tatăl Ceresc vă va ajuta să ştiţi ce puteţi să faceţi. ■

NOTĂ

1. Jeffrey R. Holland în Joseph Walker, „Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries", *Deseret News*, 14 sept. 2011, p. 3.

Sus: Cuplul Malmroses se întâlneşte cu regularitate cu preşedintele Robison pentru a discuta despre modul în care să-şi folosească talentele în timp ce slujesc altora. Deasupra: Tinerii misionari la Centrul de pregătire din Accra, Ghana, spun că având parte de sprijinul acordat de vârstnicul şi sora Malmrose este ca şi cum ar avea a doua mamă şi al doilea tată slujind alături de ei.

DE ACASĂ SAU DEPARTE DE CASĂ

Slujind acasă sau departe de casă, cuplurile de misionari seniori „vin şi ajută” în episcopii şi ramuri, în birourile misiunilor, în centrele pentru vizitatori, în temple, în misiunile în incinta oraşului, în însărcinări medicale, în centre pentru resurse de angajare, în programe de bizuire pe forţele proprii, în programe pentru recuperarea consumatorilor dependenţi, în istoria familiei, în păstrarea înregistrărilor, în Sistemul Educaţional al Bisericii, în afaceri publice, în servicii umanitare şi multe altele. Şi este nevoie de mult mai multe cupluri.

Misionari seniori:

DORIŢI, BINECUVÂNTAŢI ŞI IUBIŢI

Să slujiţi în calitate de cuplu misionar poate fi mai flexibil, mai ieftin şi mai plin de bucurie decât vă puteţi imagina.

Richard M. Romney
Revistele Bisericii

„Puteți să veniți și să ajutați?”

Este întrebarea la care Gerald şi Lorna Malmrose, din Washington, S.U.A., şi-au dat răspunsul înainte. Ei au spus da, când fostul lor episcop, atunci preşedinte de misiune, i-a întrebat dacă ar putea să slujească alături de el în Indiile de Vest. Au spus da, din nou, atunci când preşedintele lor de ţăruş i-a chemat să îndeplinească o misiune de slujire la sediul central al Bisericii, în oraşul Salt Lake, Utah, S.U.A., pentru a lucra pe calculator şi la resursele umane.

Când fostul lor episcop şi preşedinte de misiune, Reid Robison, a fost chemat din nou, acum în calitate de preşedinte al centrului de pregătire a misionarilor din Accra, Ghana, el a întrebat dacă familia Malmrose ar ajuta din nou.

„Noi ştiam că putem să ne încredem în Domnul”, a spus vârstnicul Malmrose. „Prin urmare, ne-am hotărât să ne încredem în El din nou.” Ei au spus da, au completat formularele de recomandare, au primit chemarea şi la scurt timp erau în Ghana.

Slujirea unui cuplu de misionari

Experienţele cuplului Malmrose ne demonstrează unele dintre principiile pe care mulţi oameni nu le înţeleg, despre cuplurile de misionari seniori care slujesc în misiuni.

- *Există două tipuri de misiuni.* (1) Preşedintele Bisericii cheamă cupluri de misionari seniori să slujească ori de acasă, ori departe de casă. (2) Un preşedinte de ţăruş cheamă cupluri de misionari care deservesc Biserica să slujească o parte din timpul lor, de la 8 ore la 32 de ore pe săptămână, pentru îndeplinirea nevoilor locale sau regionale. De obicei, ei trăiesc şi slujesc la nivel local, dar uneori pot sluji departe de casă.
- *Preşedinţii de misiune sunt încurajaţi să găsească misionari seniori care pot îndeplini nevoile din misiunea lor şi cuplurile îşi pot indica preferinţele.* „Nu spunem că aceste cupluri îşi pot selecta şi alege propriile însărcinări misionare”, a explicat vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. „O chemare, totuşi, este o chemare… [Dar] vorbim cu aceşti misionari seniori despre preferinţele lor în slujire şi se acordă importanţă faptului de a-i lăsa să slujească unde şi cum doresc să slujească”.[1]
- *Preşedinţii de misiune se sfătuiesc cu aceste cupluri despre modul în care pot să-şi folosească cel mai bine îndemânările şi capacităţile.* „Pentru a avea cea mai însemnată experienţă în calitate de cuplu de misionari seniori”, spune preşedintele Robinson, „trebuie să aveţi ocazia să lucraţi în domeniile care vă pasionează şi în care aveţi nivelul de abilitate care vă face să simţiţi că aveţi ceva de oferit.”

FIŢI DISPONIBILI

„Avem nevoie de mult, mult mai multe cupluri în vârstă… Fiţi disponibili… Există doar câteva ocazii în viaţa dumneavoastră când vă puteţi bucura [atât de mult] de sentimentul dulce şi de satisfacţia care rezultă din slujirea împreună cu timp deplin în lucrarea Învăţătorului."

Preşedintele Thomas S. Monson, „Acum când ne întâlnim din nou", *Liahona*, nov. 2010, p. 6.

De exemplu, preşedintele Robinson ştia că vârstnicul Malmrose vorbeşte limba franceză, ceea ce era util, pentru că mulţi africani vorbesc limba franceză. „Mi l-am imaginat pe el implicat în călătorii şi în a-i ajuta pe misionari să obţină vize", spune preşedintele Robison. „Însă, când a ajuns aici, am simţit că acest lucru nu era cu adevărat potrivit pentru el. Aşa că l-am invitat să-şi folosească deprinderea în calculatoare. El ne-a economisit ore după ore. Vârstnicul Malmrose îi ajută, de asemenea, pe misionari, mai ales pe cei care vorbesc limba franceză, să pregătească nume şi să facă munca din templu pentru familiile lor. Sora Malmrose, o asistentă medicală calificată, a fost desemnată să lucreze cu medicul misiunii şi cu infirmiera.

El pregăteşte calea

Asemenea cuplului Malmrose, şi alte cupluri descoperă că atunci când se încred în Domnul, El pregăteşte calea. Acest lucru li s-a întâmplat lui Alvin şi Corazon Rieta din Kawit, Cavite, din Filipine.

„Cu doi ani înainte să luăm hotărârea de a sluji, am început să facem planuri fixe pentru afacerea familiei", explică vârstnicul Rieta. „Fiica şi fiul nostru absolviseră facultatea şi puteau prelua afacerea, dar ne întrebam cine avea să rezolve problemele de afaceri şi cum aveau să reacţioneze clienţii noştri la planurile noastre.

Sora Rieta era îngrijorată, de asemenea, să plece de lângă mama ei în vârstă. „Mi-a fost teamă că o vom pierde cât timp vom fi plecaţi" spune ea. „De asemenea, mă simţeam nepotrivită pentru încercarea de a propovădui Evanghelia."

Ei s-au sfătuit cu episcopul lor şi cu un cuplu care slujise recent în Davao. „Cu toţii au depus mărturii puternice despre faptul că Domnul va îndruma fiecare cuplu să ştie cum să rezolve problemele de acasă, ale familiei şi fondurile pentru misiunea lor" spune sora Rieta.

„Când am căutat îndrumare", spune vârstnicul Rieta, „temerile noastre au fost înlăturate – afacerea noastră a mers bine în pofida provocărilor, clienţii noştri şi-au exprimat bucuria şi sprijinul şi membrii familiei noastre s-au apropiat unul de celălalt îngrijind-o pe mama noastră bolnavă. Am început să înţelegem că Domnul ne va ajuta cu adevărat".

Cuplul Rieta slujeşte acum sprijinind membrii şi conducerea în Misiunea Cagayan de Oro, Filipine.

Puteţi face foarte mult

Unele cupluri se gândesc la limitările fizice, însă nu şi Keith şi Jennilyn Mauerman din Utah, S.U.A. Cu ani în urmă, la patru luni după ce s-au căsătorit în Templul Los Angeles California, Keith a fost înrolat şi trimis pe câmpul de luptă. În calitate de conducător al unui grup de militari aeropurtaţi, el mergea înaintea soldaţilor când o mină îngropată în pământ a explodat. Şi-a pierdut ambele picioare. Când a ajuns înapoi acasă, Jennilyn s-a grăbit să-l ajute.

„Am ştiut că nu trebuia să-mi fac grij", a spus Keith, „pentru că avem o căsătorie eternă. Soţia mea m-a sprijinit tot acest timp. Şi mă sprijină şi acum în fiecare zi".

Când sora Mauerman s-a pensionat, ei au hotărât să slujească în misiune. Dar avea să fie o problemă faptul că vârstnicul Mauerman avea ambele picioare amputate? „Întotdeauna există lucruri pe care *nu le pot* face", spune el, „dar sunt atât de multe lucruri pe care le *pot* face, ştiam că există un loc pentru noi".

Când îşi completau formularele de recomandare, el a bifat căsuţa care indica faptul că el slujise în armată. La scurt timp au primit un telefon de la Biroul Relaţii Militare al Bisericii. „Aveam un card ID care ne permitea să intrăm în bazele militare, aşadar ne-au cerut permisiunea să ne recomande să slujim în misiune de relaţii militare."

Cuplul Mauerman a fost chemat să slujească la o bază militară din Carolina de

Nord, S.U.A. Vârstnicul Mauerman îşi aminteşte: „Pe plăcuţa de la poartă era scris «Baza Bragg, Casa celor aeropurtaţi». Când paznicul ne-a întâmpinat cu motto-ul aeropurtătorilor, «Până la capăt!», aceasta a fost prima dată când l-am auzit după mulţi ani. M-am simţit ca acasă, deşi niciodată nu fusesem la Baza Bragg. Ştiam că ni se potrivea perfect chemarea şi că Domnul este grijuliu cu mine".

„Am ţinut lecţii despre modul în care putem să ne bizuim pe forţele proprii şi să devenim rezistenţi şi despre întărirea căsătoriei", spune sora Mauerman. „Iniţial, nu doream să ne împărtăşim povestea, dar ne-am dat seama că faptul de a o împărtăşi a însemnat totul. Soldaţii împreună cu soţiile lor s-au uitat la noi şi ne-au spus: «Dacă voi o puteţi face, şi noi putem»".

Cuplul Mauerman a avut parte de o experienţă atât de bună în Carolina de Nord încât au cerut să slujească din nou. Astăzi, ei călătoresc în jur de 64 de kilometri de la casa lor din Orem la oraşul Salt Lake, de două ori pe săptămână, pentru a sluji în Biroul Relaţii Militare al Bisericii. Ei predau, de asemenea, cuplurilor de misionari seniori la Centrul de pregătire a misionarilor din Provo, unde descoperă că fiecare grup include pe cineva care a biruit obstacole pentru a putea sluji.

Limbi universale

Fiind chemaţi să slujească în Misiunea Cuiabá, Brazilia, Randy şi Lou Ellen Romrell din Utah erau îngrijoraţi. Deşi vârstnicul Romrell slujise în Brazilia ca misionar cu timp deplin, nu mai ştia să vorbească atât de bine limba portugheză. Şi sora Romrell nu vorbea limba portugheză. Studiul şi efortul depus, în cele din urmă, l-au ajutat pe vârstnicul Romrell să-şi redobândească abilitatea de a vorbi limba portugheză şi pe sora Romrell să progreseze. Acelaşi lucru l-a făcut şi un ukulele.

„De fapt nu plănuiam să-l aduc", spune sora Romrell, „dar vârstnicul Romrell a fost inspirat să-l aducă şi este minunat să vedem ce a făcut. Când îi învăţăm pe simpatizanţi şi lucrăm la reactivare şi înfrăţire, este distractiv să-l folosim pentru a-i face pe oameni să intoneze imnuri. Noi învăţăm limba şi imnurile aduc un spirit puternic".

Depăşind îngrijorările financiare, vârstnicul şi sora Rieta slujesc în propria ţară, în Filipine.

Pentru cuplul Maureman, slujirea în cadrul relaţiilor militare se potriveşte perfect. „Ne simţim ca acasă", spun ei.

Fiind inspirat să aducă un ukulele cu ei, cuplul Romrell îl folosesc pentru a împărtăşi limba universală a muzicii atunci când vizitează cămine şi cântă imnuri.

Deşi abilitatea ei de a vorbi limba portugheză este încă în curs de dezvoltare, ea este deja fluentă în muzică. „Muzica îi aduce pe oameni împreună" spune ea. „Chiar dacă nu pot înţelege tot ce se spune în timpul unei vizite, când cântăm, suntem uniţi". Fiind invitat să vorbească în şcoli despre sărbătoarea americană Ziua recunoştinţei, cuplul Romrell a cântat imnuri de recunoştinţă – acompaniat de ukulele. Şi sora Romrell foloseşte, de asemenea, un instrument mai tradiţional, pianul, pentru a acompania imnurile la Biserică.

Şi limba portugheză? „Chiar dacă nu eşti fluent, să înveţi doar câteva cuvinte ajută", spune ea. „Doar să saluţi şi să întâmpini oamenii are o influenţă foarte puternică. Arătaţi-le că învăţaţi. Faceţi lucrurile simplu şi bazaţi-vă pe Spirit." Şi Spiritul, desigur, este o altă limbă pe care toată lumea poate s-o împărtăşească.

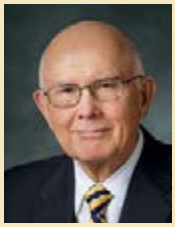

„AŞA CUM DOREŞTI, EU VOI FI”

„Când mă gândesc la nevoia mare de a avea misionari seniori, mă gândesc întotdeauna la acel imn îndrăgit «Voi merge unde vei vrea Tu» (*Imnuri,* nr, 174) şi la mesajul acestuia, «Aşa cum doreşti, eu voi fi»”.

Vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

AVEM NEVOIE DE CUPLURI

„Mesajul nostru pentru toate cuplurile noastre mature este simplu: avem nevoie de dumneavoastră cu adevărat. Facem tot ce putem pentru a face să fie cât se poate de confortabil să slujiţi în misiune… Timpul în care trăim cere acest lucru. Există oameni care au nevoie de dumneavoastră. Vă rog – mergeţi.”

Vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, *Deseret News*, 14 sept. 2011.

Slujire de acasă

Paul şi Mar Jean Lewis din Utah, deja au slujit în trei misiuni împreună (Templul Palmyra New York; Templul Hong Kong China; şi în cadrul seminarelor şi institutelor în Croaţia, Serbia şi Slovenia). Ei se pregăteau să slujească încă într-una, când preşedintele lor de ţăruş i-a întrebat: „Aţi fi dornici să slujiţi chiar aici în ţăruşul nostru, sprijinind misiunea din care facem parte?”.

„Suntem de curând aici, aşadar aceasta era o ocazie minunată”, spune sora Lewis. „Slujim alături de vârstnicii tineri şi surorile misioanare tinere, avem o legătură de aproape cu preşedintele de misiune, mergem la adunările de district şi de zonă şi lucrăm alături de conducătorii muncii misionare la nivel de episcopie.” Ei vizitează, de asemenea, pe simpatizanţi şi pe cei care sunt mai puţin activi.

„Ne-am întâlnit cu oameni minunaţi pe care altfel nu i-am fi întâlnit niciodată” spune sora Lewis, „inclusiv unii care au devenit inactivi. Să-i vedem că se întorc, primesc rânduieli şi merg la templu este o binecuvântare minunată.”

„Multe cupluri, când se gândesc la a sluji în misiune, sunt îngrijorate cu privire la ce vor face în privinţa casei şi maşinii lor sau la ce evenimente din cadrul familiei lor vor lipsi”, spune vârstnicul Lewis. „Am putut să trăim în propria casă şi să ne conducem propria maşină. Suntem încurajaţi să mergem la activităţile în familie, cât timp acestea nu împiedică îndeplinirea reponsabilităţilor misionare. Şi am putut fi prezenţi chiar şi la naşterea unui nepot.”

Binecuvântările familiei

Pe de altă parte, Jill şi Kent Sorensen, care sunt din acelaşi ţăruş, spun că unul dintre cele mai bune moduri de a-i întări pe membrii familiei lor a fost faptul că slujeau departe de casă. Sora Sorensen spune: „Una dintre scuzele principale pe care cuplurile le menţionează pentru că nu merg sunt nepoţii, copiii căsătoriţii cu probleme, fiice care aşteaptă copii, părinţii în vârstă – şi altele. Familia este o prioritate şi îi simţiţi lipsa în fiecare zi. Dar faptul de a merge în misiune transmite un mesaj puternic că şi munca misionară este importantă.”

De altfel, vârstnicul Sorensen spune: „sunt atât de multe moduri în care putem ţine legătura acum încât puteţi să vă vedeţi tot timpul”.

Slujind acasă, cuplul Lewis se bucură să-i cunoască pe misionarii cu timp deplin şi pe membrii ţăruşului lor.

Cuplul Sorensen dă şcolarilor din Insulele Cook pietre mici pentru a le aminti să rămână „fermi în credinţa lor în Hristos precum stânca”.

Călătoria misionară a cuplului Sorensen a început în urmă cu trei ani, când episcopul lor i-a rugat să găzduiască seri la gura sobei lunare pentru cuplurile care se gândeau să slujească în misiune. „După ce am discutat despre aceasta în mod constant”, spune sora Sorensen, „trebuia să mergem şi noi!”. Dânşii au primit chemarea să slujească în Insulele Cook, unde au slujit bunicii lui Jill în urmă cu 50 de ani.

Astăzi, printre alte responsabilităţi, dânşii sunt rugaţi să predea lecţii din Biblie în şcoli.

„Noi spunem despre Hristos că El este stânca”, spune vârstnicul Sorensen. „Dăm cursanţilor o piatră mică şi îi încurajăm să rămână fermi în credinţa lor în Hristos

În întreaga lume, cuplurile spun că, pe lângă faptul că îi ajută pe alţii, slujirea împreună le întăreşte căsnicia şi îi aduce mai aproape de Tatăl Ceresc

precum stânca. Acum, oriunde mergem, oamenii spun: «Fermi precum stânca!» atunci când ne văd.”

Veniţi şi ajutaţi

Dacă vă gândiţi să slujiţi în misiune cu timp deplin sau să slujiţi ca misionari care deservesc Biserica, toate cuplurile menţionate v-ar adresa întrebarea pe care preşedintele Robinson a adresat-o lui Gerald şi Lorna Malmrose: „Puteţi să veniţi şi să ajutaţi?”. Şi ei vă vor spune că, indiferent de modul în care veţi participa, această promisiune este sigură: Este nevoie de dumneavoastră, puteţi să contribuiţi şi veţi fi binecuvântaţi şi veţi fi iubiţi. ■

NOTĂ

1. „Vârstnicul Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, 14 sept. 2011, deseretnews.com.

MULTE MODURI DE A SLUJI

Vedeţi ocaziile actuale, aflaţi despre cei care slujesc acum şi găsiţi răspunsuri la întrebări la lds.org/callings/missionary.

MAI UŞOR DECÂT VREODATĂ

Reguli flexibile fac să le fie mai simplu cuplurilor să slujească.

- Cuplurile care sunt misionari care deservesc Bisericia pot să stea acasă şi să slujească la nivel local.
- Cuplurile pot sluji timp de 6, 12, 18 sau 23 de luni. Pot sluji internaţioal pentru mai puţin de 18 luni dacă îşi plătesc călătoria.
- Cuplurile pot, pe propria cheltuială, să-şi ia o scurtă vacanţă, de obicei de la 7 la 10 zile, pentru a reveni acasă în cazul unui eveniment deosebit în familie.
- Costurile de cazare au o limită stabilită. Cuplurile nu plătesc mai mult decât suma stabilită pentru cazare, care include chirie, utilităţi şi mobilier.
- Cazarea va fi sigură şi confortabilă. Misiunile sau birourile zonale asigură cazări care sunt curate, mobilate modest şi economice.
- Programul este mai puţin obositor. Cuplurile nu trebuie să urmeze acelaşi program de ore lucrate şi activităţi precum misionarii tineri adulţi necăsătoriţi.
- Comunicările cu familia au loc mai des. Cuplurile pot comunica cu membrii familiei mai frecvent decât este prevăzut pentru misionarii tineri adulţi necăsătoriţi.

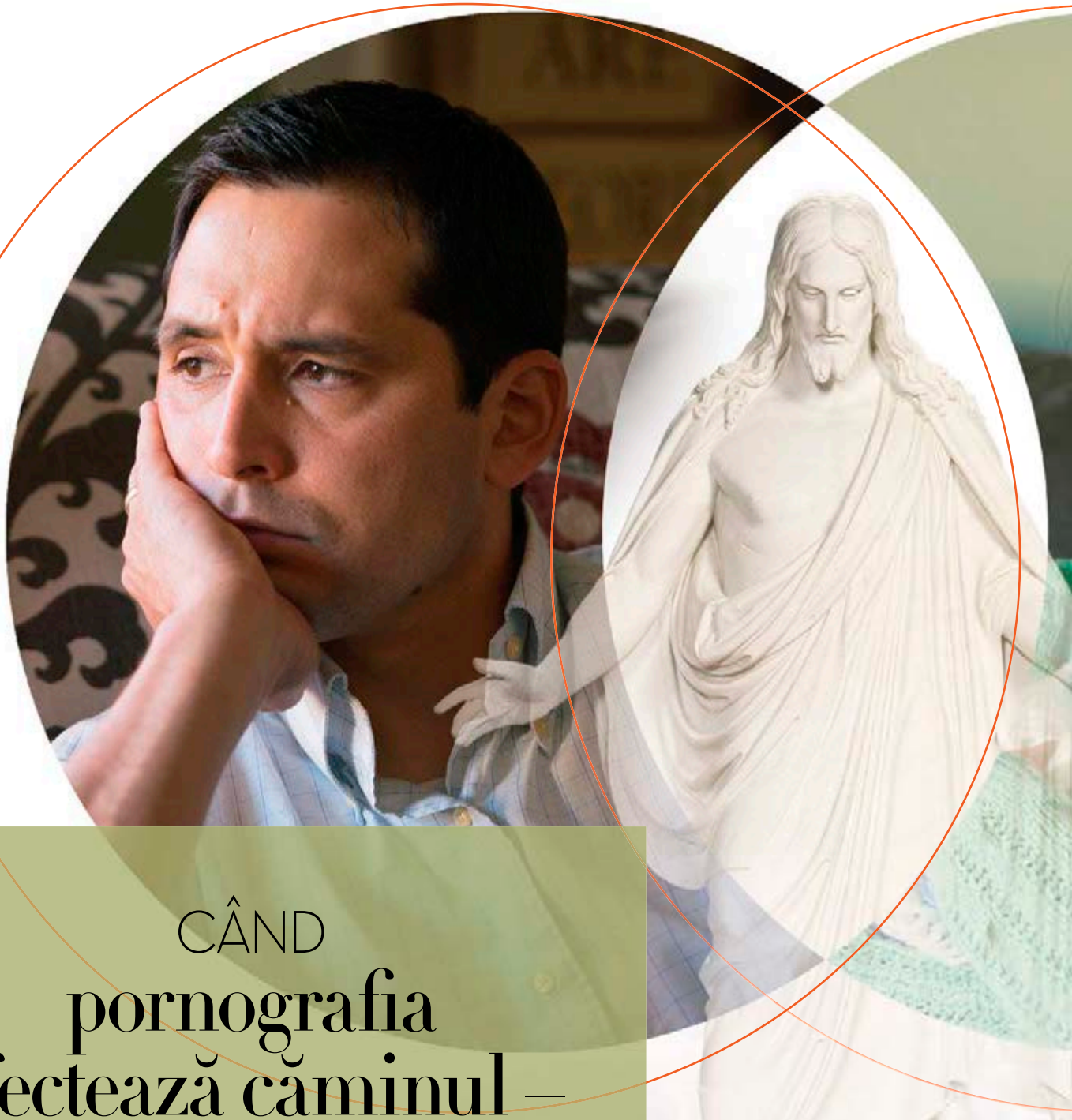

CÂND pornografia afectează căminul — SOŢIILE ŞI SOŢII, amândoi, au nevoie de vindecare

Am văzut personal că puterea de vindecare a Salvatorului se poate resfrânge atât asupra soţiilor, cât şi asupra soţilor, atunci când soţii se luptă cu pornografia.

ILUSTRAȚII FOTO REALIZATE CU MODELE

Nume păstrat confidenţial

În primele mele luni de activitate în calitate de episcop, câteva cupluri din episcopia mea au venit la mine în mod confidenţial pentru a-mi povesti despre lupta soţilor cu pornografia. În unele cazuri, soţia era copleşită de şocul produs la auzul secretului devastator; în alte cazuri, ele fuseseră conştiente de aceste fapte de luni şi ani de zile.

Am simţit compasiune faţă de fiecare dintre aceste cupluri şi am simţit puterea mântuitoare a Salvatorului în timp ce i-am sfătuit, cu regularitate şi cu grijă, pe fiecare dintre fraţi pentru a-i ajuta să „[scuture] lanţurile… care [aveau să-i] înlănţuie” (2 Nefi 9:45).

Poate cea mai mare revărsare a Spiritului a avut loc, totuşi, când m-am întâlnit cu soţiile lor. Am aflat că, în timp ce unele dintre sentimentele de chin şi trădare sunt recente şi altele sunt cicatrizate de-a lungul anilor, toate aceste surori au făcut faţă unei răni spirituale profunde, cauzată de întrebări cum ar fi: „Am făcut eu ceva care să-l determine să nu fie atras de mine?” sau „De ce doreşte el să-şi imagineze că este cu altcineva, şi nu cu mine?”

Deoarece soţul este cel care a păcătuit, este uşor pentru episcop să simtă că soţul are nevoie cel mai mult de acces la cheile pentru a deschide puterea de vindecare a Salvatorului, dar am învăţat că nevoia soţiei de a fi vindecată de durere şi traumă este tot atât de mare ca şi nevoia soţului de a fi vindecat de păcat şi impulsurile obsesive.

În discursul său către nefiţi, profetul Iacov a condamnat bărbaţii pentru comportamentul infidel faţă de soţiile lor, „sentimentele multora dintre [ele] fiind foarte gingaşe şi curate şi delicate înaintea lui Dumnezeu, ceea ce este plăcut lui Dumnezeu” (Iacov 2:7). El a continuat: „Voi aţi frânt inimile blândelor voastre neveste… pentru că sunteţi un exemplu rău pentru [ele]; iar suspinele inimilor lor se înalţă până la Dumnezeu împotriva voastră” (Iacov 2:35). Am fost personal martor la suspinele lor. Deseori, ele nu vin doar ca rezultat al sentimentului profund de trădare resimţit de soţie din cauza practicării pornografiei de către soţ, ci şi din cauza cuvintelor înjositoare şi a comportamentului nepolitiocos care în mod frecvent apar ca rezultat al luptei care se dă înăuntrul lui. Pentru un bărbat al cărui obicei a devenit cunoscut, nu este neobişnuit, de fapt, să-şi învinovăţească soţia pentru comportamentul lui, menţionând diferite acţiuni pe care ea le-a făcut sau nu a reuşit să le facă. În mod tragic, nu este, de asemenea, neobişnuit ca soţia să înceapă să accepte şi chiar să creadă aceste acuzaţii.

Un asemenea cuplu a fost în biroul meu la câteva zile după divulgarea de către soţ a unui obicei pornografic

de care suferise din timpul tinereţii lui. În timp ce asculta o lecţie a Societăţii de Alinare care avea la bază cuvântarea surorii Linda S. Reeves din cadrul conferinţei generale din aprilie 2014, „Un cămin centrat pe Hristos oferă protecţie împotriva pornografiei”, soţia a început să recunoască în comportamentul critic al soţului ei multe din tendinţele care erau descrise de învăţătoare. După lecţie, ea l-a înfruntat curajoasă pe soţul ei şi el a mărturisit secretul pe care îl ascunsese mult timp. Respectul de sine care fusese deja deteriorat a fost slăbit acum şi mai mult de un puternic sentiment de indignare. În timpul primei lor întâniri cu mine, ei s-au străduit să afle cum putea continua căsătoria lor. I-am asigurat că exista speranţă, le-am dat unele sfaturi de început şi i-am invitat apoi să să se întoarcă şi să se întâlnească cu mine în mod individual.

CUM POT AJUTA CONDUCĂTORII PREOŢIEI

În timp ce conducătorii lucrează cu soţiile membrilor care se luptă cu pornografia, eforturile lor de a asigura ca aceste soţii să simtă că sunt auzite şi înţelese poate fi tot atât de important ca orice alt sfat pe care îl oferă ei. Aveţi în vedere următoarele sugestii din Ministering Resources (ministering.lds.org):

- întâlniţi-vă cu regularitate şi asiguraţi sprijin;
- subliniaţi capacitatea Salvatorului de a asigura vindecare personală soţiei unui bărbat care practică pornografia (vezi Alma 7:11 şi Matei 11:28–30);
- când este potrivit, invitaţi persoana în cauză să se gândească să participe la întâlnirile unui grup de sprijin prin programul de recuperare a celor dependenţi sau la un grup similar de sprijin;
- ajutaţi soţia sau soţul să înţeleagă faptul că ea sau el pot primi inspiraţie proprie pentru a şti cum să stabilească limite clare în relaţii şi în casă;
- ajutaţi soţia sau soţul să găsească o prietenă sau un prieten de încredere sau un membru al familiei care poate asigura sprijin în permanenţă;
- ajutaţi persoana care practică pornografia să fie responsabilă pentru acţiunile sale şi să-şi sprijine soţul sau soţia;
- aveţi în vedere trimiterea soţiei celui care practică pornografia la un ajutor sau sfătuitor profesionist. Identificaţi resurse locale care asigură servicii în armonie cu principiile Evangheliei.

Mai jos: Kerri a fost devastată când a aflat despre încercarea soţului ei cu privire la pornografie, dar ea a găsit speranţă şi vindecare prin Isus Hristos şi ispăşirea Sa.

Împreună cu rugăciunile fierbinţi pe care le-am spus pentru pregătirea acelor întâlniri, am revăzut sugestiile din Ministering Resources pe LDS.org şi în mod special materialul pentru sprjiinul soţiilor celor care practică pornografia unde am citit următoarele: „Exprimaţi-vă dragostea şi grija în mod individual faţă de ea, precum şi pentru soţul ei. Clarificaţi faptul că ea nu este responsabilă de obiceiurile pornografice ale soţului ei sau de comportamentul său urât şi că nu se aşteaptă ca ea să îndure comportamentul abuziv".

Când m-am întâlnit cu această soră, am ascultat de acest sfat şi am adăugat asigurarea privind faptul că acţiunile soţului ei nu erau deloc legate de ea sau de ceva ce a făcut sau nu, ci de propriul lui conflict interior. Am văzut o undă de alinare şi consolare venind asupra ei când a înţeles aceste cuvinte şi a simţit confirmarea Spiritului că ele sunt pe deplin adevărate. La sfârşitul interviului, ea m-a întrebat dacă aş putea să-i dau o binecuvântare. Am realizat că eram singurul către care se putea îndrepta pentru o asemenea binecuvântare, deoarece prefera să ţină situaţia ei personală departe de familie şi prieteni.

Pentru a ajuta procesul de vindecare, am invitat soţul să participe la un grup local al sfinţilor din zilele din urmă pentru recuperarea celor dependenţi şi i-am încurajat soţia să participe la grupul corespunzător pentru soţii şi membrii familiei. Ea mi-a povestit despre alinarea pe care a simţit-o ca urmare a întâlnirii cu alte surori care au înţeles suferinţa ei şi speranţa care i-a fost insuflată văzând cupluri care trecuseră prin aceeaşi încercare pe care o gestionaseră pentru a o învinge împreună.

Au trecut câteva luni de la prima mea întâlnire cu acest cuplu şi dragostea şi grija mea pentru ei au crescut ca rezultat al numeroaselor noastre interacţiuni. Deşi înţeleg că în continuare calea lor nu va fi fără obstacole, este o bucurie să aflu în fiecare lună că soţul s-a păstrat liber de pofte trupeşti şi pornografie şi să văd creşterea respectului de sine şi încrederii soţiei sale, ceea ce este evident.

În interviuri recente pe care le-am avut cu ei, suferinţa şi lacrimile din primele întâlniri au fost înlocuite cu zâmbete frecvente şi chiar râsete. Dar, probabil, cel mai mare rezultat a fost speranţa – speranţa că nu doar căsătoria lor poate continua, ci şi faptul că ea are încă potenţialul de a deveni ceva frumos şi înălţător.

Eu recunosc că, din păcate, nu fiecare cuplu are parte de acelaşi rezultat. Unele căsătorii pot să nu aibă succes când cel în cauză refuză să facă progrese. Indiferent de calea pe care soţul alege să o ia, am învăţat totuşi că sfatul de a sluji soţiilor este inspirat. Sper că nicio soră care este în această situaţie nu se va simţi niciodată ignorată, judecată greşit sau înţeleasă greşit de episcopul ei. Slujirea episcopului este un canal cheie prin care Salvatorul Îşi manifestă puterea de vindecare totală a fiecărei inimi – chiar şi a celor care au fost „străpunse de răni adânci" (Iacov 2:35). ■

SFAT ŞI ALINARE PENTRU SOŢII

„Noi, în calitate de conducători, suntem foarte îngrijoraţi cu privire la soţiile şi membrii familiei celor care suferă de dependenţă de pornografie. Vârstnicul Richard G. Scott ne-a rugat insistent: «Dacă sunteţi liberi de păcate [grave], nu trebuie să suferiţi în zadar consecinţele păcatelor altora… puteţi simţi compasiune… dar nu trebuie să luaţi asupra dumneavoastră sentimentul responsabilităţii pentru aceste acte». Să ştiţi că nu sunteţi singure. Puteţi fi ajutate. Există adunări pentru recuperarea de dependenţă, inclusiv prin telefon, care permit soţiilor să sune şi să participe din căminele lor."

Linda S. Reeves, a doua consilieră în Preşedinţia Generală a Societăţii de Alinare. „Un cămin centrat pe Hristos oferă protecţie împotriva pornografiei", *Liahona*, mai 2014, p. 16.

Păzitori ÎN TURN

„Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus nişte străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte! Voi care aduceţi aminte Domnului de el, nu vă odihniţi de loc!”

Isaia 62:6

Păzitori

Păzitorii erau santinele instalate de-a lungul unui zid sau într-un turn care să păzească şi să avertizeze asupra apropierii pericolului încă de departe. Ei erau angajaţi să păzească oraşele precum şi viile, câmpurile sau păşunile.

Diferite feluri de turnuri

Turnurile de la zidurile oraşului erau construite, de obicei, în dreptul porţilor sau în colţuri (vezi 2 Cronici 26:9). Atât poarta, cât şi turnurile din colţuri asigurau poziţii înalte de unde să se poată vedea apropierea pericolului şi să se respingă atacurile duşmanului (vezi 2 Cronici 26:15).

Turnurile fortificate erau de obicei structuri de sine stătătoare construite pe terenuri înalte sau alte amplasamente strategice. Uneori, erau turnuri suficient de mari pentru a sluji drept refugiu final pentru întreaga populaţie a oraşului când ea era atacată (vezi Judecătorii 9:46–52).

Turnurile în vii, câmpuri sau păşuni erau structuri mici construite pentru a ajuta la protejarea culturilor şi cirezilor de hoţi şi animale (vezi 2 Cronici 26:10; Isaia 5:2; 27:3). Deseori, la nivelul inferior al turnului era o cameră în care se depozitau unelte.

Păzitorii din turn:

Pot vedea zona înconjurătoare dintr-o poziţie înaltă. Fiind slujitori chemaţi şi autorizaţi de Dumnezeu, profeţii sunt separaţi de lume, se apropie mai mult de El şi li se permite să vadă lucrurile dintr-o perspectivă mai cerească.

Văd lucruri pe care ceilalţi oameni nu le pot vedea. „Dar un văzător poate să ştie lucruri din trecut, precum şi lucruri care vor veni, iar prin el toate lucrurile vor fi dezvăluite, sau mai degrabă, lucrurile secrete vor fi descoperite, iar lucrurile ascunse vor ieşi la lumină, iar lucruri care nu sunt cunoscute vor fi făcute cunoscute prin ei şi, de asemenea, vor fi făcute cunoscute prin ei lucruri care altfel nu ar putea să fie cunoscute" (Mosia 8:17).

Sunt mereu atenţi. Profeţii au responsabilitatea solemnă de a ne avertiza despre apropierea pericolelor şi ei vor continua să facă astfel, indiferent de opinia publică sau tendinţele existente în cadrul societăţii.

Ne avertizează de lucruri în timp ce ele sunt încă îndepărtate. „Un profet denunţă păcatul şi prevede consecinţele lui. El este un propovăduitor al dreptăţii. Ocazional, profeţii pot fi inspiraţi să prevadă viitorul, spre binele omenirii" (Ghidul pentru scripturi, „Profet", lds.org/scriptures/gs).

Oferă siguranţă şi protecţie. Ascultând avertizările profeţilor, putem găsi siguranţă şi evita calamităţile care ni se pot întâmpla, ca persoane individuale sau în mod colectiv, dacă nu ne supunem. ■

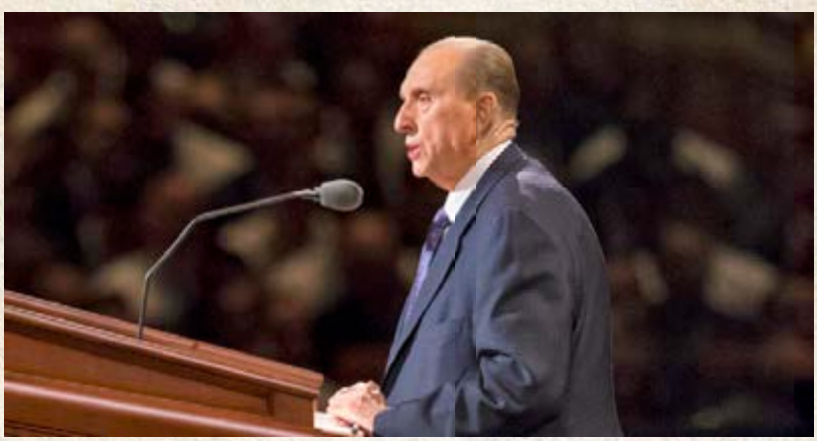

FOTOGRAFII CU TURNURI, ÎN FUNDAL © ISTOCK/THINKSTOCK; *CHRIST IN A RED ROBE*, DE MINERVA K. TEICHERT

ÎNDATORIREA DE A VEGHEA

„De-a lungul secolelor, profeţii şi-au îndeplinit îndatorirea când i-au avertizat pe oameni de pericolele care îi pândesc. Apostolii Domnului au obligaţia să fie atenţi la pericol, să avertizeze şi să îi ajute pe cei care caută răspunsuri la întrebările vieţii."

Vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Dumnezeu este la cârmă", *Liahona*, nov. 2015, p. 25.

FAPTE DIN BIBLIE

În Vechiul Testament, Domnul este uneori comparat cu un turn fortificat pentru adăpost(vezi Psalmii 18:2; 61:3; Proverbele 18:10; 2 Samuel 22:3) şi profeţii sunt uneori comparaţi cu păzitori sau străjeri (vezi Isaia 62:6; Ieremia 6:17; Ezechiel 3:17; 33:7; Osea 9:8; Mica 7:4).

„Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieşi din gura Mea, să-i înştiinţezi din partea Mea" (Ezechiel 3:17; vezi, de asemenea, Ezechiel 33:1–7).

A DOUA ŞANSĂ

Prima dată când l-am întâlnit, ţineam în mână vioara.

Mergea târşâindu-şi picioarele în timp ce eu intram în sala de mese ţinând cutia cu vioara mea.

„Vioară", a spus el când s-a apropiat.

„Da", am spus.

Nu vorbisem, cu adevărat, niciodată cu cineva care să aibă o dizabilitate şi nu ştiam ce altceva să spun. El m-a urmat la masa mea şi a stat lângă mine, privind spre cutia cu vioara.

„Vioară", a spus din nou.

Am deschis cutia şi ochii lui s-au luminat. Prea brutal, el a ciupit coardele. Am intrat în panică gândindu-mă că o coardă s-ar putea rupe şi, cu grijă, am închis cutia. El m-a îmbrăţişat înainte de a pleca.

L-am văzut în mod frecvent după aceasta.

Ori de câte ori mă vedea, mă înconjura cu braţele pe după umeri şi săruta creştetul capului meu.

„Vioară", a spus William când s-a apropiat.

În acea perioadă, până la sfârşitul liceului, am încercat totdeauna să-l evit când îl vedeam venind. Când mă găsea şi mă înconjura cu îmbrăţişările şi sărutările lui, îl toleram câteva secunde cu un zâmbet forţat şi apoi mă îndepărtam repede fără să rostesc un cuvânt.

„O, nu", am murmurat când l-am văzut la ultimul meu concert cu orchestra, la sfârşitul liceului. După concert, a venit încet spre locul unde stăteam cu prietenii mei în afara sălii.

Prietenii mei s-au retras mai în spate când el a venit spre mine zâmbind şi cu braţele deschise pentru îmbrăţişare.

„William!"

M-am întors şi am văzut o femeie venind în pas alergător spre noi.

„Îmi pare rău", a spus ea, luându-l de braţ. „Lui William îi place vioara. M-a rugat mult să-l aduc la acest concert în seara aceasta. Să mergem, iubitule."

Până în acel moment, nu realizasem că niciodată n-am ştiut cum îl cheamă. Îl întâlnisem pe William în urmă cu doi ani, dar am petrecut mult timp evitându-l încât niciodată nu am făcut efortul să-l cunosc cu adevărat. În timp ce priveam cum William şi mama lui plecau, m-a cuprins un sentiment profund de ruşine.

După mai mulţi ani, după ce m-am căsătorit, am născut un băieţel frumos cu sindrom Down căruia i-am pus numele Spencer. Deseori mă gândeam la William în timp ce mă uitam la fiul meu şi mă întrebam dacă Spencer va avea experienţe similare. Avea să-l evite lumea deoarece săruta prea mult sau îmbrăţişa prea strâns? Cum îl vor trata colegii lui având în vedere limitările lui mentale şi fizice?

Când Spencer avea patru luni, l-am dus la spitalul nostru local la o consultaţie. Când l-am dat jos din maşină, am văzut două persoane ieşind din spital. Deşi era greu de crezut, mi-am dat seama că erau William şi mama sa.

„William!" Am strigat când ne-am apropiat, în timp ce inima începuse să îmi bată tare.

„Bună!" A traversat încet parcarea, cu un zâmbet larg strălucind pe faţa lui. Şi-a întins mâna şi a prins-o pe a mea într-o strângere de mână plină de entuziasm.

„Ce mai faci?" l-am întrebat.

„Vioară", a spus el, încântarea strălucind în ochii lui.

Vioară. Şi el îşi amintea de mine. „Da", mi-am înăbuşit sentimentele printr-un râs înlăcrimat, „am cântat la vioară".

În timp ce vorbeam, am spus o rugăciune de mulţumire în inima mea pentru îndurarea blândă a unui Tată din Cer care ştia cât de mult dorisem să-l întâlnesc din nou pe William. Sunt recunoscătore că Dumnezeu m-a văzut – o tânără mamă care se străduieşte copleşită cu problemele sănătăţii fiului meu şi îngrijorată pentru viitorul lui – şi mi-a oferit o experienţă care mi-a amintit că El ne cunoaşte. ■

Kaylee Baldwin, Arizona, S.U.A.

ILUSTRAŢIE DE ALLEN GARNS

Am auzit femeia punând parcă un număr infinit de monede la casă pentru a plăti nota ei.

DU-TE ŞI AJUT-O

Stăteam la coadă într-o staţie de benzină. Înaintea mea, o mamă cu doi copii mici au cerut benzină de 3 dolari şi două îngheţate de vanilie.

Am putut vedea cu uşurinţă că nu aveau o situaţie materială bună. Copiii erau cu picioarele goale şi purtau haine zdrenţăroase.

Am auzit femeia punând parcă un număr infinit de monede la casă pentru a plăti nota ei.

După ce am plătit benzina mea, am ieşit afară şi am privit maşina mamei. Era un model vechi care nu avea să meargă prea departe cu benzina pusă, din cauza consumului ridicat.

Am avut un sentiment de compasiune pentru această mamă a doi copii, dar am pornit motocicleta şi mi-am continuat ziua.

În mai puţin de un minut, mergând pe autostradă, am auzit un glas: „Du-te şi ajut-o". Îndemnul mi-a venit de două ori.

Am clătinat din cap, gândind că ea probabil plecase deja. Oricum, ce i-aş fi spus?

Glasul a venit clar în mintea mea a treia oară. „Du-te şi ajut-o!"

Am întors motocicleta spre staţia de benzină, încercând să-mi imaginez ce aveam să-i spun dacă ea mai era încă acolo.

Când am ajuns, am văzut că uşile maşinii erau deschise. Stătea pe locul şoferului şi cei doi copii mici se bucurau de îngheţata lor stând pe locurile din spate.

Am spus o mică rugăcine, întrebându-L pe Tatăl Ceresc ce ar trebui să spun. Acelaşi glas mi-a spus: "Prezintă-te şi întreabă dacă n-are nevoie de ajutor". M-am apropiat de maşina ei şi m-am prezentat. I-am spus că m-am simţit îndemnat să o întreb dacă are nevoie de ajutor.

A început să plângă şi a spus: „Tocmai terminasem să mă rog la Isus, rugându-L să-mi trimită pe cineva să mă ajute".

Tatăl Ceresc îi răspunsese la rugăciunea ei. Am plătit pentru a i se umple rezervorul cu benzină şi i-am dat numărul de telefon al cuiva din Cvorumul Vârstnicilor care căuta să angajeze în acel timp. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu această tânără mamă după aceea, dar sunt recunoscător că am urmat îndemnul de a o ajuta. ■

Thomas Robbins, California, S.U.A.

ILUSTRAŢIE DE STAN FELLOWS

NU TRAGEŢI!

Bob şi cu mine stăteam în maşina noastră de poliţie aşteptând un semn de mişcare în josul străzii. Începusem monitorizarea atentă a zonei cu două ore mai înainte, după observarea maşinii menţionate în alerta radio transmisă de poliţie.

„Este o tâlhărie incluzând arme care are loc chiar acum", spunea alerta. „Doi bărbaţi, amândoi înarmaţi. Au fost văzuţi chiar acum într-o maşină portocalie. Martorii spun că bărbaţii sunt violenţi şi dornici să tragă."

O serie de tâlhării armate avuseseră loc în zonă şi, în ciuda celor mai susţinute eforturi din partea noastră, tâlharii scăpaseră în mod repetat. Am încetat să mă gândesc la asta imediat ce am văzut doi oameni ieşind dintr-o casă pe strada întunecată şi sărind grăbiţi în maşina portocalie. Acum ei mergeau în direcţia noastră.

„Cer ofiţeri suplimentari de poliţie", am spus. „Tâlharii suspecţi se îndreaptă spre nord de locul unde ne aflăm."

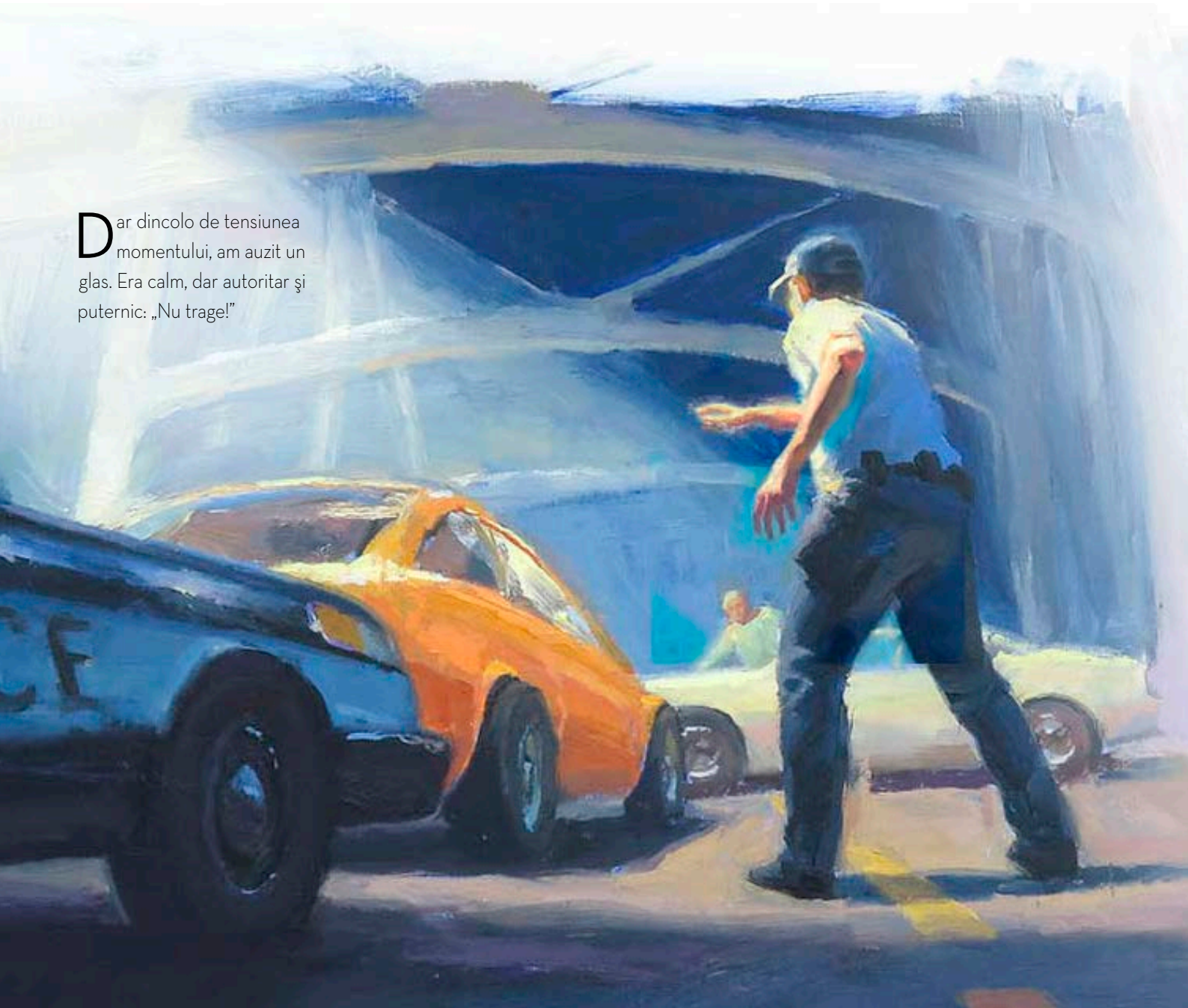

Dar dincolo de tensiunea momentului, am auzit un glas. Era calm, dar autoritar şi puternic: „Nu trage!"

ILUSTRAŢIE DE ALLEN GARNS

Ofiţerii suplimentari trimişi să ne ajute, doi detectivi îmbrăcaţi civil şi într-o maşină nemarcată au tras în faţa maşinii în timp ce Bob şi cu mine îi urmam. După ce cele trei maşini intraseră pe un pod, detectivii au oprit brusc de-a curmezişul podului în faţa maşinii portocalii şi noi am parcat în spatele ei prinzând în capcană pe cei care-i suspectam a fi tâlharii. Aproape imediat, maşina s-a oprit şi două persoane s-au lăsat în jos în maşină pentru a nu putea fi văzute.

„Ieşiţi afară din maşină cu mâinile pe cap!", am ordonat după ce m-am dat jos din maşină. Nimeni nu a răspuns.

În timp ce mă pregăteam să trag, am poruncit din nou: „Ieşiţi afară din maşină cu mâinile pe cap. Chiar acum!"

Brusc, şoferul s-a ridicat şi s-a întors spre mine. Am putut vedea un obiect metalic strălucitor în mâinile sale.

Practica mea de poliţie şi bunul simţ îmi spuneau să trag piedica armei pentru a-mi salva viaţa. Dar dincolo de tensiunea momentului, am auzit un glas. Era calm, dar autoritar şi puternic: „Nu trage!"

Mă aşteptam să fiu împuşcat în orice moment, dar aşteptam ca cineva din maşină să deschidă focul. Dar, şoferul şi-a ridicat mâinile, a ridicat deasupra capului obiectul care părea a fi o armă şi şi-a lăsat mâinile în poală.

„Stop!", am spus în timp ce goneam spre maşină. „Nu te mişca!"

Momentul a fost ca un spectacol de TV – până când mi-am dat seama că acei criminali nemiloşi din maşină erau două tinere fete înspăimântate. Ce crezusem că era o armă era doar o centură de siguranţă.

Curând, am aflat că fetele împrumutaseră maşina prietenilor lor. Ele nu aveau idee ce fel de oameni erau aceştia.

„Credeam că vei fi omorât, Call!", mi-a spus Bob mai târziu. „Aproape am deschis focul. Nu ştiu de ce nu am făcut-o."

Cei doi detectivi din maşina nemarcată au spus acelaşi lucru, totuşi niciunul cu excepţia mea n-a auzit glasul. Ştiu că numai puterea cerului a putut salva acele două fete de la moarte şi patru ofiţeri de poliţie de la o greşeală tragică. Această experienţă m-a asigurat că Tatăl nostru Ceresc poate să intervină şi va interveni în folosul nostru. ■

Nume păstrat confidenţial

ÎNVĂŢAŢI-I SĂ CITEASCĂ, TOŢI, CARTEA LUI MORMON

În timpul slujirii noastre în cadrul Misiunii Geneva, Elveţia, am fost chemat şi pus deoparte ca preşedinte de ramură, iar soţia mea a fost chemată în calitate de preşedintă a Societăţii de Alinare. Împreună, am muncit cu toată puterea pentru a reînviora ramura care întâmpina dificultăţi. Deşi organizată în anii 1960, nu se făcuse niciun botez de mulţi ani şi de 15 ani nu fusese trimis niciun misionar în misiune.

Era evident că aveam nevoie de ajutorul Domnului pentru a găsi soluţii pentru numeroasele greutăţi pe care le întâmpina ramura. După ce m-am rugat cu privire la încercările prin care trecea ramura, Spiritul Domnului mi-a spus: „Învaţă-i pe membri să citească în întregime Cartea lui Mormon şi veţi avea succes".

Imediat, am făcut un plan pentru ca toţi membrii să se angajeze să citească această carte.

Au urmat rezultate extraordinare. Pacea şi Spiritul s-au reîntors în ramură. Familii noi s-au alăturat Bisericii. Motivat de dorinţa sa de a sluji, un tânăr băiat a plecat în misiune. Câteva căsnicii care aveau probleme s-au întărit şi familiile au devenit mai unite. Această ramură continuă, astăzi, să progreseze.

Noi, împreună cu membrii ramurii am văzut puterea miraculoasă a Cărţii lui Mormon. Ea este, cu adevărat, cheia de boltă a religiei noastre şi a mărturiilor noastre cu privire la Evanghelie şi Isus Hristos. O iubim din toată inima. Ea este o sursă de cunoaştere nelimitată şi neschimbătoare.

Această experienţă ne-a învăţat că scriptura Cartea lui Mormon reprezintă cel mai sigur mijloc prin care fraţii şi surorile noastre pot ieşi din întunericul spiritual care acoperă pământul. Această carte aduce pace, bucurie, fericire şi o puterică dorinţă de a-L urma pe Salvatorul Isus Hristos. ■

Emilien Rioux, Quebec, Canada

Să recunoaştem falsurile lui Satana

Dennis C. Gaunt

Îmi puneam câteva bancnote de un dolar S.U.A. în portofel, la magazin, când una dintre bancnote mi-a atras atenţia. Mi s-a părut că acea culoare verde era puţin mai luminoasă decât a celorlalte, aşa că am examinat-o mai amănunţit. Apoi, am observat că imaginea preşedintelui George Washington nu era clar redată. Chiar şi hârtia părea în neregulă. Era falsificată! Vânzătorul a schimbat-o cu o bancnotă de un dolar adevărată şi, apoi, a predat bancnota falsificată administratorului magazinului.

De atunci m-am gândit mult la acea bancnotă falsă. Mă întrebam cât timp fusese în circulaţie şi câţi oameni fuseseră păcăliţi de-a lungul anilor. De fapt, dacă nu aş fi acordat atenţie, aş fi putut şi eu să fiu păcălit. Dar comparând-o cu bancnotele reale şi concentrându-mă asupra diferenţelor şi nu asupra asemănărilor, am putut spune că este falsă.

Cartea lui Mormon este plină de exemple de falsificatori spirituali care au urmat metodele lui Satana de a-i minţi şi înşela pe alţii pentru câştigul lor. Studiind şiretlicurile şi tacticile lor, noi începem să observăm greşelile şi erorile lor în acelaşi mod în care un ochi antrenat începe să observe diferenţa dintre bancnote adevărate şi falsificate. Cu cât ne antrenăm mai mult să identificăm diferenţele, cu atât mai bine vom fi pregătiţi să demascăm falsificatorii din zilele noastre şi să ne împotrivim minciunilor lor.

Când ne confruntăm cu falsuri spirituale, Cartea lui Mormon ne poate ajuta să identificăm ce este adevărat şi ce nu este.

Să dobândim cunoaştere despre falsurile lui Satana

Satana caută să ne îndrume greşit prin stilul lui propriu de denaturare spirituală şi, dacă nu suntem atenţi, noi vom fi păcăliţi. Preşedintele Joseph F. Smith (1838–1918) ne-a avertizat: „Satana este un imitator priceput şi, aşa cum adevărul Evangheliei pure este dat lumii în măsură din ce în ce mai mare, el răspândeşte falsa doctrină. Fiţi atenţi la doctrina lui falsă, deoarece aceasta nu vă va aduce decât dezamăgire, mizerie şi moarte spirituală”[1].

Pentru a nu fi păcăliţi de falsurile lui Satana, cea mai bună apărare pe care o avem este aceea de a ne familiariza cât mai mult posibil cu adevărurile Evangheliei. Cu cât avem o cunoaştere mai profundă a adevărului, cu atât ne va fi mai uşor să observăm diferenţele atunci când Satana ne prezintă imitaţiile lui. Astfel, când el face acest lucru, noi trebuie să căutăm diferenţele şi nu asemănările, tot aşa cum am făcut cu bancnota mea de un dolar, deoarece în acest fel minciuna va fi întotdeauna descoperită.

FOTOGRAFII DE ISTOCK/THINKSTOCK

Preşedintele Ezra Taft Benson (1899–1994) ne-a învăţat: „Cartea lui Mormon îi demască pe duşmanii lui Hristos… Dumnezeu, cu infinita Sa previziune, a modelat Cartea lui Mormon în aşa fel încât noi să vedem greşeala şi să ştim cum să combatem falsele concepte educaţionale, politice, religioase şi filosofice neadevărate ale vremii noastre”[2].

Astăzi, noi suntem în război cu Satana. Noi, la fel ca orice armată, trebuie să ştim ce plănuieşte duşmanul să facă. De exemplu, cunoaşterea momentului şi a locului în care va ataca duşmanul poate fi o informaţie foarte valoroasă. Din acest motiv, termenul pentru obţinerea unei asemenea informaţii este numit „dobândirea de mai multă cunoaştere”. A ne cunoaşte duşmanul înseamnă să devenim mai inteligenţi decât duşmanul. Cartea lui Mormon ne poate ajuta să „dobândim mai multă cunoaştere” despre metodele de falsificare ale lui Satana.

Vorbirea linguşitoare este înşelătoare

Mai mult de jumătate dintre falsificatorii din Cartea lui Mormon folosesc o exprimare linguşitoare şi o personalitate carismatică pentru a-şi atinge ţelurile. De exemplu, Şerem „era învăţat şi cunoştea perfect limba poporului; prin urmare, putea să măgulească mult şi să folosească puterea cuvântului, după puterea diavolului” (Iacov 7:4). Preoţii ticăloşi ai regelui Noe foloseau „cuvinte deşarte şi

linguşitoare” (Mosia 11:7), făcându-i astfel pe oameni să participe la acte de idolatrie şi alte ticăloşii. Corihor a obţinut rezultate similare în zilele lui, „conducând în rătăcire inimile multora” (Alma 30:18). Amalichia şi Gadianton au folosit, amândoi, abilitatea lor de a linguşi pentru a organiza armate formate din cei ticăloşi care i-au urmat (vezi Alma 46:10; Helaman 2:4).

Aceste lucruri nu s-au petrecut din întâmplare. Linguşirea este ceva superficial, nesincer, lipsit de adevăr şi exagerat. Nefi a avertizat despre cei care „vor predica în felul acesta doctrine neadevărate, deşarte şi nesăbuite; şi vor fi îngâmfaţi în inimile lor şi vor căuta să ascundă adânc planurile lor de Domnul; iar lucrările lor vor fi în întuneric” (2 Nefi 28:9).

Linguşirea este deseori folosită pentru a înşela; în mod obişnuit, are un motiv secret sau un plan de realizat. Linguşirea implică mai mult modul în care este spus ceva, decât ce s-a spus de fapt şi are un efect puternic asupra vanităţii şi mândriei omului firesc. Cu toate acestea, profeţii Domnului ne spun adevărurile simple şi totuşi importante pe care noi *trebuie* să le auzim.

Linguşirea este limbajul folosit de Satana. Presedintele James E. Faust (1920–2007), al doilea consilier în Prima Preşedinţie, a explicat: „Glasul lui [Satana], deseori, sună rezonabil şi mesajul lui pare a fi îndreptăţit. El este un glas care te atrage şi stârneşte interesul şi care are tonuri plăcute. Nu este nici aspru, nici neplăcut. Nimeni n-ar asculta glasul lui Satana dacă ar suna dezagreabil sau jalnic”[3].

„[Glasul lui Satana] este un glas care te atrage şi stârneşte interesul… Nimeni n-ar asculta glasul lui Satana dacă ar suna dezagreabil sau jalnic”.

Când lumea ne prezintă o idee, o filozofie sau opinie care pare doar să sporească sentimentele noastre de vanitate ori mândrie sau care, pur şi simplu, sună prea frumos pentru a fi adevărată, aceasta ar trebui să fie imediat o avertizare pentru noi. Trataţi acele idei ca un fals. Comparaţi-le cu adevărurile propovăduite de profeţii Domnului. Căutaţi diferenţele, nu asemănările, şi ideile false vor deveni evidente.

Nehor – un falsificator cunoscut

Nehor a folosit cu prisosinţă metodele de linguşire ale lui Satana. Să-l examinăm pe Nehor ca pe un exemplu de falsificator spiritual. Nehor, a cărui doctrină părea să îmbrăţişeze ideea existenţei unui mântuitor, era un predicator cunoscut şi carismatic printre nefiţi. Predicând că „întreaga omenire va fi salvată în ultima zi” şi că toţi oamenii trebuiau „să aibă viaţă veşnică” (Alma 1:4), Nehor a atras mulţi oameni care l-au urmat.

Putem vedea de ce mesajul lui Nehor avea să fie atât de atractiv? El preda despre un Dumnezeu nepăsător şi permisiv care, pentru că îi iubeşte pe toţi, îi va salva pe toţi, indiferent de situaţie. Deci, predica el, mergeţi înainte şi faceţi ce vă place, pentru că totul este bine în egală măsură. Este o filozofie atractivă ce a fost acceptată de mulţi oameni în zilele lui Nehor (vezi Alma 1:5) ca şi de mulţi oameni în zilele noastre. O

intrare liberă în cer este ceva ce se pare că oamenii doresc.

Deci, care era problema în ceea ce privea mesajul lui Nehor? Să privim din nou la punctele principale ale argumentului său:

- Dumnezeu a creat toţi oameni – este adevărat;
- Dumnezeu iubeşte toţi oamenii – este adevărat;
- nu trebuie să ne temem de Dumnezeu – este adevărat;
- trebuie să ne bucurăm de ideea salvării – este adevărat.

Până acum, sunt multe asemănări între ceea ce a predicat Nehor şi adevărurile Evangheliei. Dar amintiţi-vă – la fel ca şi în cazul bancnotei falsificate, noi trebuie să căutăm diferenţele, nu asemănările. Deci, să privim la ultimul punct al învăţăturilor lui Nehor:

- Dumnezeu va acorda fiecăruia viaţa eternă – este fals!

Aici este diferenţa importantă care ne spune că Nehor este un falsificator spiritual. Salvarea de la moartea fizică *este* garantată tuturor, dar salvarea de la moartea spirituală este condiţionată de pocăinţa noastră intenţionată. Dacă ne pocăim, atunci putem primi viaţă veşnică (vezi Iacov 6:11). Dar viaţa veşnică nu este dată gratuit.

Ghedeon şi Alma au recunoscut falsificatorul

Lucrurile rele ale lui Nehor au fost date în vileag în ziua în care el l-a întâlnit pe Ghedeon, un învăţător neprihănit în Biserica lui Dumnezeu. Cu câţiva ani în urmă, Ghedeon se opusese cu tărie regelui Noe şi astfel el a avut experienţe legate de falsificatorii spirituali (vezi Mosia 19:4–8). Nehor „a început a se contrazice cu [Ghedeon] într-un mod înverşunat, cum că el putea să ducă în rătăcire poporul Bisericii; dar [Ghedeon] l-a înfruntat mustrându-l prin cuvintele lui Dumnezeu" (Alma 1:7). Ghedeon l-a recunoscut pe Nehor ca fiind un falsificator. După ce adevărata natură a lui Nehor a fost dată în vileag, Nehor a folosit alte metode – crima. Dar moartea lui Ghedeon nu a fost în zadar. Oamenii l-au adus pe falsificatorul Nehor înaintea lui Alma pentru a fi judecat.

Alma a recunoscut nu doar că Nehor a fost vinovat de vicleşug preoţesc şi crimă, ci şi faptul că dacă nu ar fi împiedicat, vicleşugul preoţesc printre oameni „ar dovedi distrugerea [lor] totală" (Alma 1:12). Astfel, Nehor a fost condamnat la moarte şi a suferit „o moarte ruşinoasă" (Alma 1:15).

Ghedeon şi Alma sunt exemple pentru noi. Când avem Spiritul cu noi, vom vedea şi auzi „lucruri aşa cum sunt ele într-adevăr" (Iacov 4:13). Noi vom recunoaşte planurile şi schemele false ale lui Satana „cu o cunoaştere perfectă… la fel de clar cum lumina zilei este diferită de noaptea întunecoasă" (Moroni 7:15).

Duşmanul nostru „fals" este inteligent, dar la fel ca Ghedeon şi Alma, noi putem fi mai inteligenţi. La fel cum am început să recunosc treptat diferenţele dintre bancnotele mele de un dolar, noi putem treptat să ne exersăm ochiul şi, de asemenea, mintea şi spiritul nostru pentru a recunoaşte diferenţele dintre adevăr şi minciuni. Dacă facem astfel, noi vom recunoaşte falsificatorii şi ne vom împotrivi minciunilor lor. ■

Autorul articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

SATANA RĂSPÂNDEŞTE MINCIUNI

„Satana, duşmanul nostru, vrea să eşuăm. El împrăştie minciuni ca parte a efortului său de a ne distruge credinţa. Cu viclenie, el sugerează că cel care se îndoieşte, cel sceptic şi cel cinic sunt sofisticaţi şi inteligenţi, iar cei care au credinţă în Dumnezeu şi în miracolele Sale sunt naivi, orbi sau spălaţi pe creier. Satana va susţine că este la modă să te îndoieşti de darurile spirituale şi de învăţăturile profeţilor adevăraţi."

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, „Nu te teme, crede numai", *Liahona,* nov. 2015, p. 78.

NOTE

1. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ediţie (1939), p. 376.
2. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Ezra Taft Benson* [2014], p. 142).
3. James E. Faust, „The Forces That Will Save Us," *Liahona,* ian. 2007, p. 4.

Măsurarea binecuvântărilor în Madagascar

În pofida conflictelor politice şi greutăţilor economice din această ţară, Solofo se bazează pe binecuvântările care le primim în urma trăirii conform Evangheliei.

Mindy Anne Selu
Revistele Bisericii

După ce soţia lui a suferit durerea pierderii primei sarcini, Solofo Ravelojaona a simţit că au primit răspunsul la rugăciunile lor cu un an mai târziu, odată cu a doua sarcină. El şi soţia sa, Hary Martine, consideră naşterea fiicei lor ca fiind una dintre cele mai mari binecuvântări de care au avut parte. Solofo explică: „Pentru că L-am întrebat pe Dumnezeu şi El ne-a dat-o pe ea, i-am dat numele care, în malgaşă, înseamnă «răspunsul lui Dumnezeu»”.

Solofo, un tânăr adult din Madagascar, îşi menţine credinţa în faptul că Dumnezeu răspunde la rugăciuni şi la timpul potrivit îi binecuvântează pe cei credincioşi. „Viaţa este grea”, a spus Solofo, „şi când oamenii nu primesc ceea ce doresc, unii încep să se întrebe: «De ce mi s-a întâmplat acest lucru?» Ei pot părăsi Biserica sau pot pune la îndoială credinţa lor în Dumnezeu. Dar, când noi trăim conform Evangheliei şi citim din scripturi, este mai uşor. Când trăiţi cu adevărat conform Evangheliei, atunci puteţi vedea într-adevăr binecuvântările.”

Trăind într-o ţară cu provocări foarte serioase, precum sărăcia extremă, instabilitate în guvernare, o infrastructură slabă şi dezastre naturale, este clar de ce spune Solofo că viaţa este grea. Dar pentru el, binecuvântările care vin datorită trăirii conform Evangheliei depăşesc orice greutate. „Chiar nu pot număra binecuvântările pe care le primesc, atât timp cât trăiesc conform Evangheliei” a spus el.

Deoarece Biserica este relativ nouă în Madagascar (prima ramură a fost organizată în anul 1990), Solofo spune că partea cea mai grea de a fi membru este aceea de a trece peste zvonurile şi concepţiile greşite cu privire la Biserică. Solofo spune că, aşa ca în viziunea lui Lehi despre pomul vieţii, „oamenii nu acceptă şi nu trăiesc conform Evangheliei pe deplin, pentru că se simt ruşinaţi în faţa prietenilor şi se tem că vor fi respinşi de familiile lor”. Ceea ce îl face pe Solofo diferit, sugerează el, este că: „Nu mi-a fost niciodată ruşine. Trăiesc conform Evangheliei şi doresc s-o împărtăşesc întotdeauna colegilor mei, chiar dacă unii dintre ei nu sunt interesaţi cu adevărat”. El adesea îşi împărtăşeşte mărturia simplă atât de mult, încât colegii lui i-au dat porecla de „pastor”.

În mijlocul tumultului economic şi politic, Solofo şi Hary Martine se bazează atât pe binecuvântările legămintelor din templu (ei s-au căsătorit în Templul Johannesburg, Africa de Sud, un an după ce şi-au terminat misiunile – a lui în Uganda şi a ei în Madagascar), cât şi pe încrederea lor în Domnul. „Am Evanghelia şi îmi pun viaţa în mâinile lui Dumnezeu”, a explicat Solofo. El se poate baza pe mărturia lui puternică pentru că el are deja credinţă în „răspunsurile lui Dumnezeu”. ■

FOTOGRAFII: CEA DE SUS OFERITĂ DE SOLOFO RAVELOJAONA; CEA DE JOS © ISTOCK/THINKSTOCK

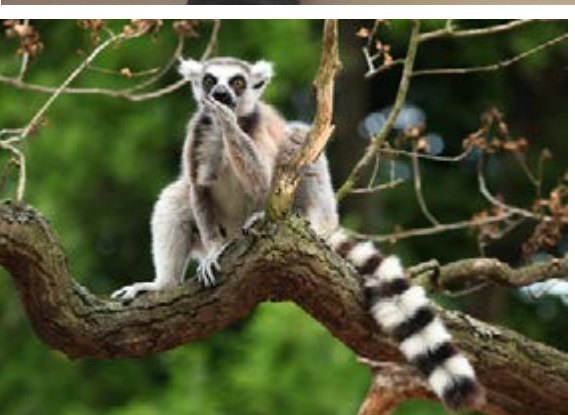

MAI MULTE INFORMAŢII DESPRE SOLOFO

Ce vă place să mâncaţi?

Ceea ce mâncăm este orez – foarte mult orez. Unul dintre lucrurile care îmi plac este numit *ravtoto*. Folosim o ustensilă specială pentru a pisa frunzele de manioc în bucăţi mici şi le servim cu orez şi carne de porc.

Ce vă place să faceţi în timpul liber?

Îmi place să cânt la pianul electronic, să cânt şi să citesc. Pentru că preşedintele de ramură ştia că îmi place să cânt şi pot cânta la pian, când m-am alăturat ramurii, el a spus: „O, avem pe cineva care să dirijeze corul" şi eu mi-am oferit timpul. Ei nu aveau un cor înainte, dar am început să-i învăţ şi se bucură acum de acesta.

DATE DESPRE MADAGASCAR

Limbile: franceză, malgaşă
Capitala: Antananarivo

ÎN CIFRE

22.005.222 de locuitori (potrivit recensământului din anul 2012)
80 la sută dintre animalele care se găsesc în Madagascar nu există în niciun alt loc de pe pământ
a patra insulă ca mărime din lume
60 la sută din vanilia exportată în lume este din Madagascar

BISERICA ÎN MADAGASCAR

9.190 de sfinţi din zilele din urmă
37 de episcopii şi ramuri
2 ţăruşi
1 misiune

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

STABILITATE SPIRITUALĂ
SĂ CONSTRUIM O NAVĂ CARE NU SE POATE SCUFUNDA

Avem nevoie de suficientă stabilitate spirituală pentru a ne găsi drumul în viaţa muritoare şi a ne întoarce în siguranţă la căminul nostru ceresc.

La începutul secolului al XVII-lea, regele Suediei, Gustav al II-lea Adolf, o poruncit ca o navă de război să fie construită şi numită *Vasa*. Pentru construirea navei a fost necesară folosirea de multe resurse, mai ales stejarul din care avea să fie construit vasul. Gustav Adolf a supravegheat cu atenţie procesul de construire, încercând să se asigure că *Vasa* va realiza pe deplin aşteptările lui.

După începerea construirii, Gustav Adolf a poruncit ca *Vasa* să fie făcută mai lungă. Deoarece suporturile pentru lăţime fuseseră deja făcute din stejar preţios, regele le-a poruncit constructorilor să mărească lungimea navei fără să-i mărească lăţimea. Deşi constructorii de nave ştiau că fâcând astfel vor compromite navigarea în siguranţă a navei *Vasa*, ei au ezitat să-i spună regelui ceva ce ştiau că el nu doreşte să audă. Ei s-au supus. Gustav Adolf a insistat, de asemenea, ca această navă să nu aibă doar o singură punte de arme cum se obişnuia, ci tunuri pe trei punţi, cu cele mai grele tunuri pe puntea superioară. Din nou, deşi ştiau că nu era înţelept, contructorii de nave s-au supus.

În data de 10 august 1628, *Vasa* şi-a început prima călătorie. După ce *Vasa* a părăsit portul, un vânt puternic a lovit pânzele ei şi nava a început să se încline. La scurt timp după accea, „ea s-a şi răsturnat şi apa a intrat prin găurile pentru tunuri până când s-a scufundat încet sub apă, cu pânzele, steagurile şi cu totul”.[1] Prima călătorie a navei *Vasa* a fost de 1.280 de metri.

Dorinţa lui Gustav Adolf de a avea un simbol extravagant al puterii lui, a ruinat proiectul a ceea ce putea fi o navă minunată, cea mai puternică navă de război din vremea respectivă. Ezitarea constructorilor de nave de a vorbi – frica de a nu-l supăra pe rege – l-a privat pe rege de cunoaşterea şi înţelegerea lor. Toţi cei implicaţi au uitat de obiectivele proiectului: de a proteja Suedia şi a promova

interesele ei la nivel internaţional. O navă care încearcă să nu ţină cont de legile fizicii, pur şi simplu este o navă care nu va pluti.

Pentru ca noi să ne găsim drumul în viaţa muritoare, avem nevoie de suficientă stabilitate spirituală să facem faţă opoziţiei şi încercărilor, să facem ajustările necesare şi să ne întoarcem în siguranţă la căminul nostru ceresc. Există lucruri pe care le putem face pentru a ne mări stabilitatea spirituală. Eu voi vorbi despre patru dintre ele.

Să ne supunem poruncilor lui Dumnezeu

Primul este supunerea faţă de poruncile lui Dumnezeu. Aşa cum *Vasa* a fost supusă legilor fizice, noi tot aşa suntem supuşi legilor spirituale. Nimeni nu este scutit. Trebuie să ne supunem acestor legi spirituale, la care ne referim ca la poruncile lui Dumnezeu.

Să lucreze cu legi fizice în construirea navei putea să fie restrictiv pentru Gustav Adolf, dar *Vasa* nu s-ar fi scufundat înainte ca misiunea ei să înceapă dacă s-ar fi supus acestor legi. În schimb, ar fi putut avea libertatea şi flexibilitatea să îndeplinească ceea ce era menită să facă.

La fel şi supunerea faţă de legile lui Dumnezeu ne protejează libertatea, flexibilitatea şi capacitatea de a ne atinge potenţialul. Poruncile nu sunt menite să ne restricţioneze. Ci, supunerea conduce spre o stabilitate spirituală mărită şi fericire îndelungată.

Supunerea este alegerea noastră. Isus ne-a îndrumat: „Iată, Eu v-am dat vouă poruncile; de aceea, ţineţi poruncile Mele” (3 Nefi 15:10). Este foarte simplu. Luaţi această hotărâre. Hotărâţi acum că veti fi supuşi întocmai. Nimic altceva nu va mări mai mult stabilitatea spirituală. Nimic altceva nu ne va da o libertate mai mare de a ne îndeplini scopul vieţii.

Să dăm ascultare sfaturilor şi să continuăm să învăţăm de-a lungul întregii vieţii.

Al doilea, trebuie să fim atenţi şi să dăm ascultare sfaturilor din partea surselor de încredere şi să ne angajăm să învăţăm de-a lungul întregii vieţi.

Unul dintre pericolele obţinerii cunoaşterii este aroganţa pe care o dobândim atunci când credem că ştim atât de mult încât nu mai există nimic de învăţat. Am văzut cu toţii acest lucru la persoanele care se bazează prea mult pe propria inteligenţă. Este foarte greu să înveţi pe cineva care crede că le ştie pe toate.

Având în vedere aceste lucruri şi dornic să înveţe de-a lungul întregii vieţi, preşedintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Preşedinţie, a spus: „Încă sunt asemănător unui copil care are multe de învăţat. Aproape toată lumea mă poate învăţa ceva”.[2] Când mi-a oferit chemarea să fiu o autoritate generală, preşedintele Eyring m-a învăţat o lecţie importantă. Dânsul a spus că atunci când aude pe cineva spunând o povestire pe care a mai auzit-o înainte sau folosind o scriptură cu care este familiarizat, dânsul se întreabă: „De ce îmi subliniază Domnul acest lucru?” şi „Ce mai trebuie să învăţ din această povestire sau scriptură?”. Dacă dorim să ne mărim stabilitatea spirituală, atunci vom fi dornici să învăţăm şi vom fi destul de umili să acceptăm îndrumare, indiferent de vârsta sau experienţa noastră.

Într-adevăr este alegerea noastră. Putem să ascultăm şi să urmăm sfaturile care ne sunt date de conducătorii Bisericii, în mod special de cei pe care îi susţinem în calitate de profeţi, văzători şi revelatori; de părinţi; şi de prieteni de încredere – sau nu. Putem să căutăm să învăţăm de-a lungul întregii vieţi – sau nu. Ne putem mări stabilitatea spirituală – sau nu. Dacă eşuăm să ne mărim stabilitatea sprituală, vom deveni precum *Vasa* – o navă care nu va pluti.

ICONUL ŞI FOTOGRAFIILE NAVEI © LUBLUBACHKA/THINKSTOCK, MICHELEBOLER0/THINKSTOCK, DAVID HARDING/THINKSTOCK

Să slujim altora

Al treilea, faptul de a ne orienta gândurile şi eforturile spre exterior, de a ne îngriji de alţii şi de a sluji altora ne măreşte stabilitatea spirituală.

Concentrarea asupra eternităţii este mult mai clară când ne concentrăm asupra altora în timp ce căutăm să-i ajutăm pe copiii Tatălui Ceresc. Mi se pare mult mai uşor să primesc inspiraţie când mă rog să aflu cum pot ajuta pe altcineva decât atunci când mă rog doar pentru mine.

Putem crede că la un anumit moment în viitor vom fi într-o situaţie mai bună de a ajuta. În realitate, acum este timpul. Ne înşelăm dacă noi credem că va fi mult mai convenabil când vom avea mai mult timp, mai mulţi bani sau mai mult din orice altceva pentru a sluji altora. Indiferent de circumstanţe, avem posibilitatea de a alege. Îi vom ajuta pe alţii sau nu? Cădem la unul dintre testele importante ale vieţii muritoare, dacă nu alegem să-i ajutăm pe cei care au nevoie. Iar dacă îi ajutăm, atunci ne mărim propria stabilitate spirituală.

Să-L stabilim pe Isus Hristos temelia noastră

În final, al patrulea şi cel mai important, stabilitatea noastră spirituală se măreşte în proporţie cu măsura în care Îl stabilim pe Isus Hristos ca temelia noastră.

Fără Hristos, suntem conduşi precum un vas împins de valuri. Nu avem nicio putere, pentru că nu avem nicio îndrumare. Nu avem stabilitate, mai ales în timpul furtunilor, pentru că nu avem ancoră. Nu avem nicio direcţie sau niciun scop pentru că nu avem cu ce să cârmim. Trebuie să-L stabilim pe Isus Hristos temelia noastră.

Pentru a putea face faţă, a birui şi a fi pregătiţi pentru opoziţiile şi încercările vieţii, trebuie să ne supunem poruncilor lui Dumnezeu; să devenim umili, dornici şi hotărâţi să învăţăm de-a lungul întregii vieţi; să-i slujim pe alţii; şi să-L stabilim pe Isus Hristos ca temelia vieţilor noastre. Dacă facem astfel, ne mărim propria stabilitate spirituală. Spre deosebire de *Vasa*, ne vom putea întoarce în siguranţă în port, cu destinul îndeplinit. ■

Dintr-o adunare de devoţiune desfăşurată în cadrul Universităţii Brigham Young, 16 sept. 2014. Pentru a vizualiza textul în întregime în limba engleză, accesaţi speeches.byu.edu.

NOTE

1. Scrisoare de la Consiliul suedez al regatului lui Gustav al II-lea Adolf; traducere citată în Richard O. Mason, „The *Vasa* Capsizes", virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Există multe relatări despre *Vasa*; vezi, de exemplu, vasamuseet.se/en pentru istorie şi alte link-uri.
2. Henry B. Eyring, în Robert I. Eaton şi Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), p. 409.

ÎNVAŢĂ SĂ CÂNŢI UN IMN *în 10 minute!*

Compilat şi adaptat de Daniel Carter
Departamentul de Muzică şi Cultură al Bisericii

Dacă nu ai cântat niciodată la pian, dar ai dorit întotdeauna să înveţi, ai acum ocazia. Ai nevoie doar de o claviatură. Chiar dacă nu ai una acasă, poţi să iei acest articol cu tine într-un loc în care există un pian sau o claviatură pentru a începe să înveţi.

Această lecţie este foarte simplă şi uşoară, astfel încât vei putea cânta un imn până la sfârşitul ei. De fapt, este posibil să poţi cânta melodia imnului în această lecţie în aproximativ 10 minute.

Gata? Să începem!

Fii gata să cânţi la pian

1. Când stai la pian şi îţi pui degetele pe claviaură, aşează-ţi bancheta suficient de departe astfel încât braţele să fie uşor îndoite.
2. Stai pe banchetă în centrul acesteia, drept în faţa centrului claviaturii.
3. Stai pe marginea banchetei cu spatele drept şi lasă greutatea corpului înainte.
4. Ţine picioarele pe podea.
5. Stai confortabil, menţinând poziţia bună.
6. Asigură-te că lumina este bună pentru a vedea notele şi claviatura.

ILUSTRAŢIE DE DAVID HABBEN

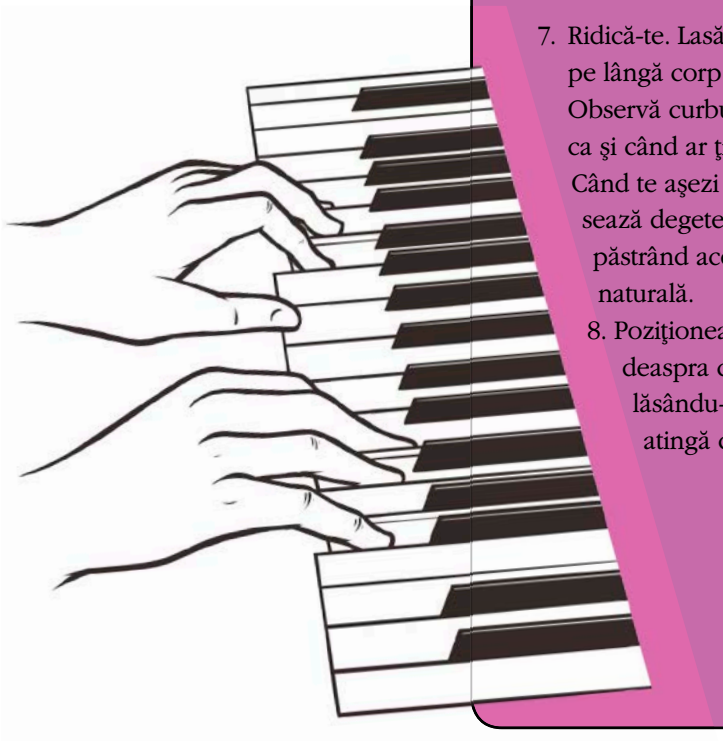

7. Ridică-te. Lasă mâinile în jos pe lângă corp şi relaxează-le. Observă curbura lor naturală, ca şi când ar ţine o minge. Când te aşezi din nou, plasează degetele pe claviatură păstrând aceaşi curbură naturală.
8. Poziţionează-ţi mâinile deaspra claviaturii, lăsându-ţi degetele să atingă centrul zonei clapelor albe. Ţine palmele deasupra claviaturii, dar nu le lăsa să stea pe clape sau pe lemnul care este mai jos de clape.
9. Loveşte clapele cu perniţa degetului chiar sub vârful degetului. Ţine fiecare deget îndoit, ridicându-l din articulaţia din dosul palmei. Când loveşti clapa, ţine degetul îndoit din încheietură.

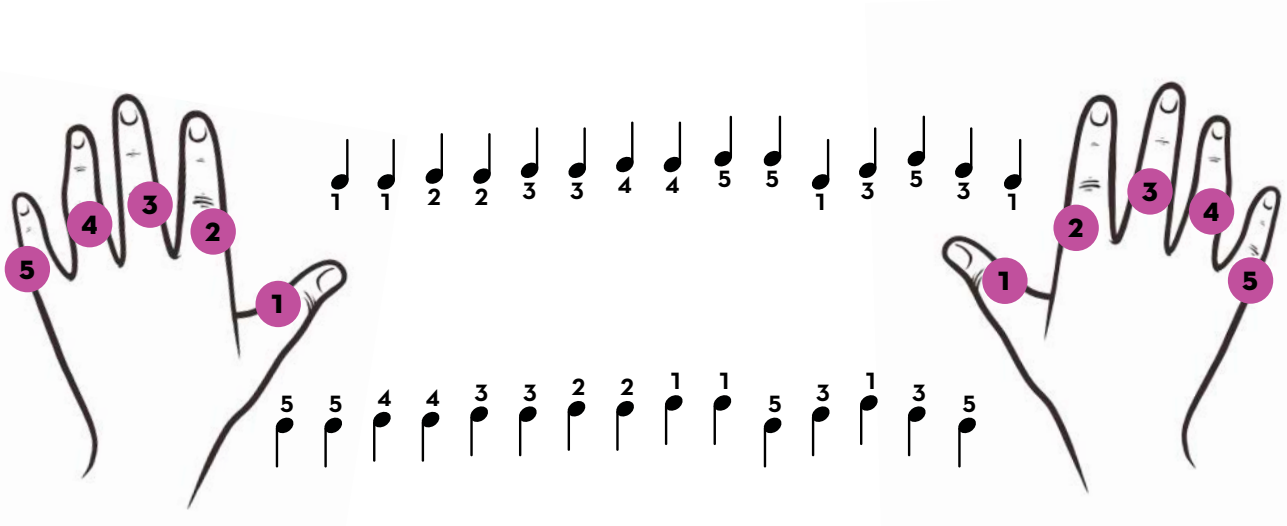

Cântatul prin stabilirea unui număr fiecărui deget

Pentru a te ajuta să poziţionezi degetul corect pe fiecare clapă, degetele sunt numerotate, după cum se arată aici. Numerele degetelor sunt scrise lângă notele de pe pagină.

Aşează mâna deasupra fiecărui grup de cinci clape, ţinând fiecare deget deasupra unei clape. Exersează numerele degetelor apăsând clapele cu degetul corect după cum este indicat. Notele cu liniile îndreptate în sus sunt pentru mâna dreaptă. Notele cu liniile îndreptate în jos sunt pentru mâna stângă.

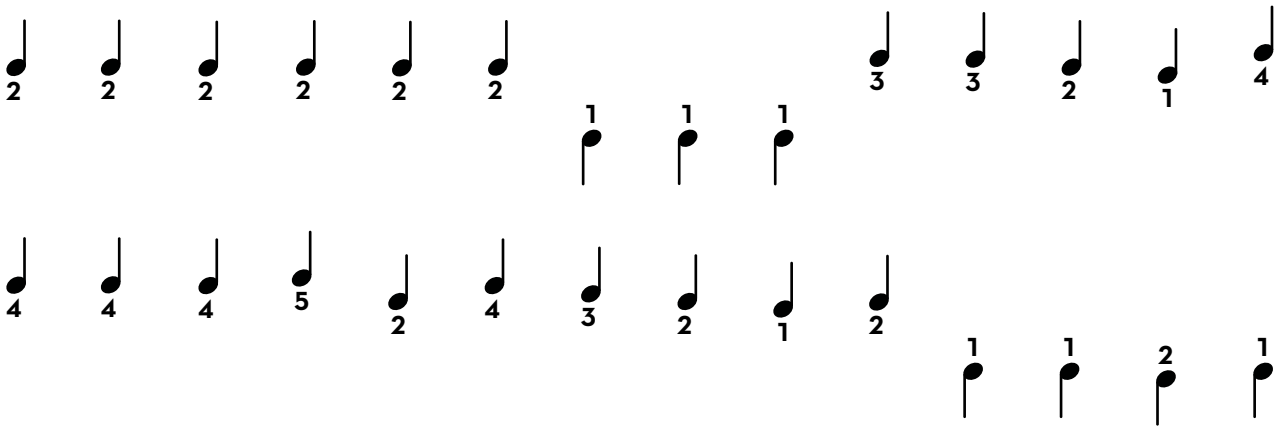

Cântă „Departe-i dealul înverzit”

Aşează mâinile pe claviatură după cum se arată mai jos.

Foloseşte grupurile de două sau trei clape negre pentru a te ajuta să găseşti poziţia corectă.

Cântă imnul, urmărind numerele degetelor după cum se arată. Notele cu liniile îndreptate în sus sunt pentru, mâna dreaptă şi notele cu liniile îndreptate în jos sunt pentru mâna stângă. Exersează imnul până când te familiarizezi cu el. Foloseşte principiile tehnicii digitaţiei corecte menţionate la punctul nouă din lista lucrurilor de verificat.

Acum ai făcut cunoştinţă cu modul de a cânta la pian şi ai învăţat melodia unui imn simplu. Pentru a cânta alte imnuri este nevoie să înveţi unele principii de bază despre măsuri, ritmuri şi notarea muzicală.

Aici este partea cea mai bună: lecţia pe care ai învăţat-o este prima lecţie din Cursul Bisericii pentru claviaturi, disponibil în şase limbi de la Centrul de distribuţie al Bisericii.[1] Planul de instruire simplu de urmat te ajută să înveţi singur sau în grup. Poţi chiar să implici întreaga familie în învăţarea cântatului la pian împreună, ca activitate în cadrul serii în familie. Cursul poate fi încheiat în doar şase săptămâni.

Numeroase studii arată că lecţiile de muzică particulare ajută la îmbunătăţirea concentrării cursanţilor, a rezultatelor în obţinerea de titluri universitare şi a capacităţii de a raţiona.[2]

Prin dobândirea abilităţilor muzicale, ne dezvoltăm talentele pe care ni le-a dat Domnul, ne sporim cunoaşterea şi putem să ne folosim cunoaşterea şi talentele pentru a clădi împărăţia Sa. ■

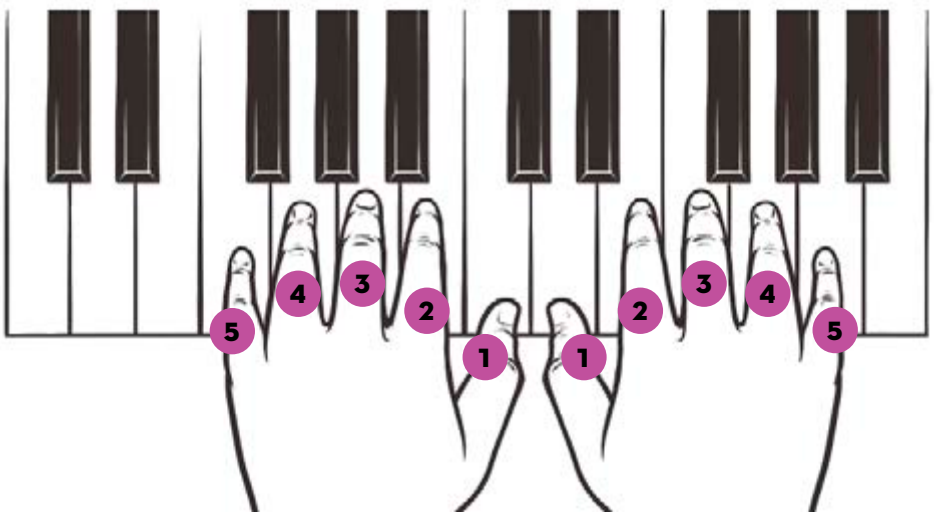

NOTE

1. Pentru a comanda Keyboard Course Kit (Setul cuprinzând Cursul pentru claviatură), accesaţi store.lds.org.
2. Vezi Laura Lewis Brown, „The Benefits of Music Education”, pbs.org; Jessica Velasco, „How the Arts Can Help Students Excel”, the Science of Learning Blog, 11 dec. 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; „Music Helps Children Learn Maths”, *The Telegraph*, 22 mart. 2012, telegraph.co.uk.

M-AM HOTĂRÂT SĂ **abandonez**

Abilitatea mea de a cânta la pian nu s-a îmbunătăţit nici după ani de exersare. Părinţii mei mi-au spus că pot să abandonez cu o singură condiţie: trebuia să învăţ 50 de imnuri.

Gretchen Blackburn

Am intrat supărată în casă, cu ochii plini de lacrimi după încă o altă lecţie de pian care m-a dezamăgit. Era al patrulea an de când luam lecţii de pian şi nu fusesem în stare să învăţ să cânt decât un cântec simplu pentru copii, „Sclipeşte, sclipeşte micuţă stea”. Profesoara mea încercase să găsească să spună ceva pozitiv despre cântatul meu groaznic, dar eu m-am simţit şi mai rău. Părinţii mei plăteau bani pentru lecţiile de pian pe care nu le doream şi de la care nu aşteptam să-mi fie de folos.

Doream ca părinţii mei să mă lase să abandonez. „Vă rog”, îi rugam. „Voi face orice. Cum pot să vă conving?”

După ce au discutat între ei, au spus: „Dacă înveţi 50 de imnuri, te vom lăsa să abandonezi”.

Am început imediat să exersez, Doream atât de mult să abandonez, încât eram dornică să petrec un timp suplimentar la pian. Primul imn, „Mulţumim, Ţie, Dumnezeul nostru” (*Imnuri*, nr. 13), mi-a luat aproape o lună pentru a-l învăţa să-l cânt bine. Eram hotărâtă, în continuare, să abandonez, astfel încât am continuat să exersez.

Un lucru interesant s-a petrecut: imnurile au început să devină mai uşor de învăţat. M-am simţit mai fericită de-a lungul săptămânii. Am început să fredonez imnurile în timpul zilei şi să cânt mai tare la adunarea de împărtăşanie.

În cele din urmă, am încetat să ţin evidenţa numărului de imnuri învăţate. Când abilităţile mele de de a cânta la pian au crescut, mi-am dat seama că pot învăţa aproape perfect un nou imn în mai puţin de 30 de minute.

În final, când le-am adunat pe toate, învăţasem mai mult de 50 de imnuri. Şi era imposibil să abandonez cântatul la pian. Devenisem mult mai încrezătoare în posibilităţile mele şi simţisem puterea imnurilor în viaţa mea.

Imnurile sunt la fel ca scripturile; ele spun adevărul. Când cânt imnurile, simt că mă adâncesc în scripturi. Faptul că am învăţat să cânt imnuri m-a ajutat să încep să-mi clădesc mărturia şi să învăţ adevărul. Mă surprind parcurgând cuvintele diferitelor imnuri pentru a mă ajuta de-a lungul zilei. Cântatul la pian mi-a întărit mărturia şi a deschis uşi pentru mine oriunde merg. ■

Autoarea locuieşte în New York, S.U.A.

ŞOC, ÎNTRISTARE ŞI PLANUL LUI DUMNEZEU

În timpul celor mai ***grele şi primejdioase experienţe*** *din viaţa mea, am simţit că* ***Tatăl Ceresc a fost cu mine*** *pe parcursul întregii mele călătorii.*

Paola Çajupi

Era în anul 2008, într-o dimineaţă devreme, când mama m-a trezit să merg la şcoală. Eram într-adevăr fericită în acea dimineaţă, dar nu ştiam că urma să am parte de cea mai rea zi din viaţa mea sau că era ultima oară când eram cu ea. Nu mi-am terminat orele la şcoală în acea zi, deoarece o prietenă a familiei noastre a trebuit să mă ia de la şcoală şi să-mi spună că mama mea s-a omorât. Aveam doar 12 ani.

M-am gândit, „Cum pot să trăiesc fără mama mea?" Era cea mai bună prietenă a mea.

Am plâns luni de zile. Nu-mi plăcea să merg la şcoală, pentru că ceilalţi copii se purtau în mod diferit cu mine şi le părea rău pentru mine. Nu aveam nicio idee despre ceea ce trebuia să fac; ştiam doar că trebuia să fiu puternică pentru toţi ceilalţi.

Într-o zi, după cinci sau şase luni de la moartea mamei mele, eram singură în camera mea lângă fereastră, plângând şi încercând să înţeleg pentru ce eram aici, pe pământ. Deodată, am auzit un glas în mintea mea: „Tu eşti fiica mea; Eu nu o să te las să suferi". Am ştiut că era Dumnezeu. Dar am fost surprinsă, pentru că nu mai credeam în El, în special de când am simţit că Dumnezeu era Cel care îmi luase mama de lângă mine. Deşi n-am ştiut ce însemna ce a spus El, m-am simţit în siguranţă.

Trei ani mai târziu, m-am dus la Roma, Italia, în vizită la unchiul meu. El mi-a tot vorbit despre biserica la care mergea. Într-o duminică, m-a luat cu el. Îmi voi aminti totdeauna cum am mers spre uşile Bisericii pentru prima dată şi am simţit dragostea Tatălui Ceresc când am intrat înăuntru. M-am simţit ca acasă.

Am început să merg la Biserică în fiecare duminică şi la fiecare activitate în timpul săptămânii. Îmi plăcea să fiu cu tinerii din Biserică. Ei mă făceau mai fericită. Se gândeau la aceleaşi lucruri la care mă gândeam şi eu şi credeau în ele la fel ca şi mine. Apoi, după trei luni, vacanţa mea de vară s-a încheiat şi a trebuit să mă întorc în Albania.

Când m-am întors acasă, i-am povestit tatălui meu despre sentimentele pe care le avusesem şi cât de fericită mă simţisem în tot acel timp. Nu i-au plăcut aceste lucruri. Mi-a spus că nu-mi va permite să continui să merg la Biserică sau să învăţ mai mult despre ea. Deci, trebuia să fiu răbdătoare următorii trei ani până împlineam 18 ani. Atunci puteam decide pentru mine şi puteam fi botezată.

În acest timp, am fost binecuvântată să cunosc persoane care aveau să-mi povestească despre ceea ce învăţau în fiecare duminică la Biserică. Una dintre acele persoane a fost Stephanie. Ea trăia în Italia când unchiul meu s-a alăturat Bisericii, dar se întorsese la ea acasă în Statele Unite. Unchiul meu s-a gândit că avea să fie bine pentru noi să ne scriem una alteia, astfel că am adăugat-o ca prietenă pe Facebook.

Cu toate că nu ne-am întâlnit personal niciodată, îi voi fi totdeauna recunoscătoare pentru că m-a ajutat să-mi

clădesc şi eu credinţa şi să cunosc mai multe lucruri despre Evanghelia lui Isus Hristos. Ea îmi scria aproape în fiecare duminică şi îmi povestea tot ceea ce învăţa la Biserică şi, apoi, îmi răspundea la întrebări. A fost o prietenă importantă pentru mine.

În final, după ce ani de zile am fost răbdătoare, am fost botezată exact la două zile după ce împlinisem 18 ani. Şi curând, voi împărţi cu mama mea fericirea pe care am simţit-o în acea zi, deoarece voi fi botezată pentru ea. Ştiu că va fi mândră de alegerea pe care am făcut-o în viaţa mea.

Mă simt binecuvântată de Tatăl Ceresc deoarece El a fost cu mine în întreaga mea călătorie în foarte multe moduri. A trebuit doar să aştept şi să am răbdare, deoarece El avea un plan pentru mine. El este Cel care mi-a dat putere să trec prin toate încercările pe care le-am întâmpinat. El a fost întotdeauna acolo, ajutându-mă să fiu mai fericită. ■

Autoarea locuieşte în Albania.

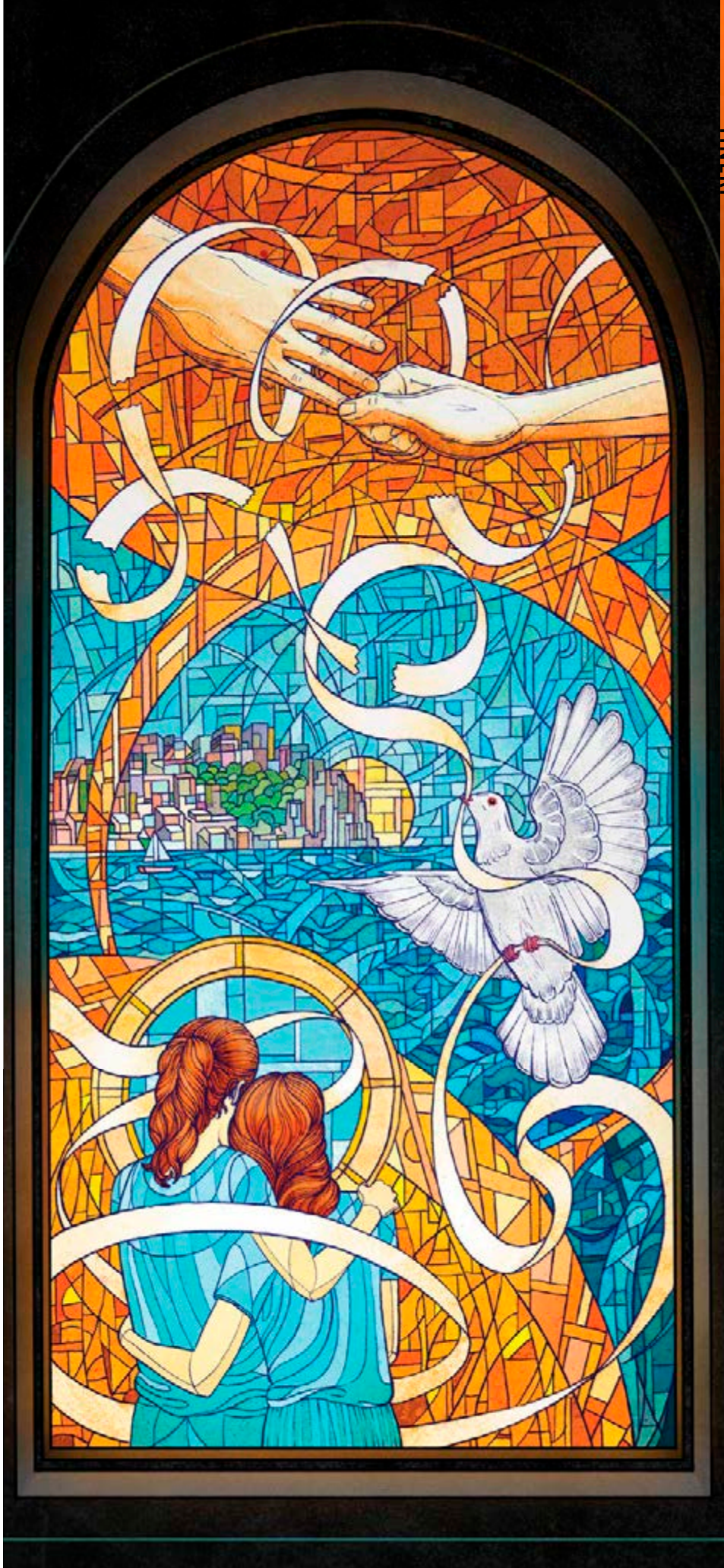

ILUSTRAŢIE DE DAVID CURTIS

Vârstnicul José A. Teixeira
din Cei Şaptezeci

CHIAR DACĂ EŞTI TIMID

Încredeţi-vă în Domnul şi El vă va binecuvânta în eforturile de a împărtăşi Evanghelia.

Când am fost nou preşedinte de misiune în Brazilia, am intervievat câţiva vârstnici. L-am rugat pe unul să-mi povestească despre el.

„Eu sunt foarte timid”, a spus. Se întreba dacă timiditatea lui nu-l va împiedica să slujească.

L-am întrebat: „Cu toate acestea, crezi că Domnul te poate ajuta să fii un bun misionar?”

„Eu cred că Domnul poate face orice”.

„Atunci lasă-L să te ajute. Crezi că poţi face asta?”

„Da, pot” a spus.

Trebuie să mărturisesc faptul că, în timp ce se îndepărta, mă gândeam: „Ei bine, sper că va merge”.

Au trecut săptămâni şi, curând, aceiaşi misionari au venit la interviu din nou. De data aceasta, colegul misionarului timid a spus: „Stimate Preşedinte, nu ştiu ce i-aţi spus, dar cu siguranţă s-a produs o schimbare. El a devenit priceput în discuţiile cu oamenii”. Aşa că aşteptam cu nerăbdare să mă întâlnesc cu el din nou.

ILUSTRAŢIE DE DAVID MALAN

Când a venit în biroul meu, privea în jos la picioarele lui.

„Am unele veşti bune”, a spus. „Sunt încă timid, dar L-am rugat pe Domnul să mă ajute. Apoi, am deschis gura şi am început să vorbesc. Şi ştiţi ceva? Acum, fac acest lucru tot timpul. Nici măcar nu-mi amintesc ce spun. Lucrul incredibil este că oamenilor le place. Ei simt Spiritul. Ei înţeleg şi sunt de acord cu ceea ce am să le spun.”

Am fost uimit să văd cum s-a transformat acest misionar când şi-a pus încrederea în Domnul. A devenit un instrument minunat aducând fericire multor oameni.

„Sunt încă timid, dar L-am rugat pe Domnul să mă ajute.”

Să învingem teama

Când împărtăşim Evanghelia, uneori ne simţim emoţionaţi. Dar, la fel cum acest misionar timid a demonstrat, Domnul ne va îndruma dacă ne încredem în El. Duhul Sfânt ne va ajuta să ştim ce să spunem (vezi 2 Nefi 32:2–3) şi când oamenii simt Spiritul, ei reacţionează, deseori, într-un mod pozitiv. Mulţi devin curioşi cu privire la credinţa noastră şi vor să cunoască mai mult.

Mare bucurie

Am o mărturie despre faptul că Tatăl Ceresc ne va îndruma în eforturile noastre de a împărtăşi Evanghelia şi că în acest proces vom simţi mare bucurie. De fapt, această bucurie va fi cu noi nu doar acum, ci şi în lumea care va veni. (Vezi D&L 18:16.) Acesta este un motiv bun de a face ceva cu care nu vă simţiţi confortabil, chiar dacă sunteţi timizi. ■

TREI TEMERI PE CARE LE PUTEŢI ÎNVINGE

În afară de timiditate, ştiu încă trei temeri care, pe unii dintre noi, ne fac să spunem: „Mi-e teamă că dacă vorbesc despre Evanghelie, îmi voi pierde prietenii”. Slavă Domnului că, având credinţă, acele temeri pot fi învinse.

1. **NU ŞTIU DESTUL.**

   Dacă vă lipseşte cunoaşterea despre Evanghelie, misionarii cu timp deplin vă pot ajuta. Ei ne pot învăţa mesajul restaurării, ne pot ajuta să ne întărim credinţa în Domnul Isus Hristos, să înţelegem pocăinţa şi modul în care s-o punem în practică în viaţa noastră şi de ce botezul şi darul Duhului Sfânt sunt importante. O altă sursă importantă de cunoaştere este manualul *Predicaţi Evanghelia Mea*. Încurajez fiecare tânăr băiat şi tânără fată să aibă un exemplar care, împreună cu scripturile, să facă parte din studiul vostru zilnic.

2. **NU AM FĂCUT ASTA NICIODATĂ.**

   Dacă vă lipseşte experienţa, repetaţi cu misionarii! Ei vă pot ajuta să ştiţi ce să spuneţi sau să nu spuneţi într-o anumită situaţie. Când petreceţi timpul cu misionarii, veţi simţi dragostea pe care o au ei faţă de Evanghelie şi aproapele lor. Ei au găsit curajul de a împărtăşi Evanghelia; ei pot să vă ajute să faceţi acelaşi lucru.

3. **ÎMI ESTE TEAMĂ SĂ ÎMPĂRTĂŞESC.**

   Când împărtăşim mărturia noastră, îi ajutăm pe prietenii noştri să vadă lucruri mai importante şi ei încep să ne respecte şi să ne iubească vâzându-ne într-o lumină diferită. Aceasta se întâmplă aproape de fiecare dată. Mulţi tineri spun: „Mi-a fost teamă, dar când am vorbit cu sinceritate, prietenul meu a început să aibă încredere în mine şi să adreseze mai multe întrebări”. Nu trebuie să ne temem să împărtăşim ceea ce avem. Este ceva preţios deoarece vine de la Dumnezeu. Şi care cale este mai bună de a ne manifesta dragostea pentru prietenii noştri decât aceea de a le împărtăşi ceea ce ştim că este adevărat?

SPAŢIUL NOSTRU

ONEŞTI ÎN TOATE LUCRURILE

Alivsi H., Jalisco, Mexic

La începutul fiecărui semestru la şcoală, primim gratuit un set de produse care conţine un caiet, o agendă şi diverse eşantioane de produse. Într-un an, am stat la coadă să-mi iau setul şi mi-am dat seama că eşantioanele primite erau deosebit de folositoare pentru mine.

La sfârşitul zilei, am văzut că dădeau două eşantioane din acelaşi produs. Era uşor să stau din nou la coadă şi să obţin un al doilea set şi m-am decis să fac acest lucru. În fond, erau gratis şi aveam nevoie de acele produse.

M-am oprit un scurt timp la toaletă, unde am văzut un telefon celular pe care vreuna dintre fete îl uitase din întâmplare. Era unul dintre ultimele modele şi eu chiar îl pierdusem pe al meu cu o săptămână în urmă. Dar nici măcar nu m-am gândit să îl păstrez. „Asta este furt”, mi-am zis.

Apoi, mergând să iau al doilea set de materiale gratis, mi-am dat seama că ar fi la fel de necinstit ca şi păstrarea telefonului, deoarece aveam să mint şi să spun că nu am primit un alt set mai devreme.

Am fost recunoscătoare pentru această mică experienţă care m-a învăţat o lecţie importantă. Am predat telefonul şi m-am dus acasă numai cu un singur caiet, o agendă şi un eşantion, dar cu sentimentul plăcut de a fi fost cinstită în toate lucrurile indiferent cât sunt de mici. ■

BINECUVÂNTAT PENTRU RESPECTAREA LEGII ZECIUIELII

Sabrina T., São Paulo, Brazilia

Când eram mică, familia mea şi cu mine am trecut prin multe încercări financiare care au durat până când am avut aproximativ 10 ani. Tatăl meu nu putea găsi altă muncă, astfel că muncea ca vânzător pe stradă şi câştiga foarte puţin. Mama stătea acasă şi avea grijă de mine şi de fratele meu mai mic.

Dar chiar trecând prin multe necazuri, noi aveam mărturia despre plata zeciuielii şi oferirea de alte daruri. Noi ne plăteam credincioşi zeciuiala în fiecare lună şi niciodată nu ne-a lipsit nimic. Ştiam cu certitudine că eram încontinuu binecuvântaţi datorită infinitei bunătăţi a Domnului şi deoarece El Îşi ţine promisiunile când respectăm poruncile Sale.

În cele din urmă, zilele noastre de încercări financiare au luat sfârşit. Binecuvântările pe care Domnul ni le-a dat în aceşti câţiva ultimi ani au fost uimitoare.

Ştiu că cei care plătesc cu credinţă zeciuiala şi plătesc cu dragoste donaţiile, cu scopul de a binecuvânta vieţile altora, vor avea totul pentru a trăi şi li se vor întâmpla lucruri şi mai bune, cum a fost cazul cu mine şi familia mea. Binecuvântările vor creşte. Ştiu acest adevăr. Am trecut prin aceasta. ■

ILUSTRAŢIE DE KELLEY MCMORRIS

ARATĂ BINE?

Uitaţi-vă din nou. Scopul lui Satana este să ne ispitească să schimbăm adevărata bucurie cu o simplă iluzie a fericirii care nu ne va aduce satisfacţii nicioadată. Nu luaţi nicio bucăţică.

(Vezi Dieter F. Uchtdorf, „O puteţi face acum”, *Liahona*, nov. 2013, p. 56.)

FOTOGRAFIE DE DAVID STOKER

„Unii râd de mine la şcoală pentru că sunt SZU. Ştiu că trebuie să apăr cu hotărâre ceea ce cred, dar este aşa de greu! Cum să devin suficient de curajos?”

Ai dreptate că trebuie să fii curajos pentru a te confrunta cu această situaţie. De fapt, Isus a poruncit: „Ridicaţi-vă şi străluciţi pentru ca lumina voastră să fie un steag pentru naţiuni” (D&L 115:5). Dar a avea curajul de a lăsa lumina voastră să strălucească poate însemna, sau nu, exprimarea opiniei împotriva celor care râd de voi.

În ambele cazuri, puteţi lăsa opoziţia să vă inspire să fiţi mai buni. În timp ce munciţi din greu să vă întăriţi mărturia, puteţi dezvolta acel fel de curaj tăcut care vă va ajuta să vă exprimaţi opinia sau să continuaţi să faceţi ceea ce este drept, chiar dacă alţi râd de voi.

Faptul de a râde cineva de tine poate fi supărător, dar amintiţi-vă că puteţi să vă rugaţi pentru a fi plini de caritate, astfel ca ceilalţi să poată simţi dragostea lui Hristos prin intermediul vostru (vezi Moroni 7:48). Deoarece fiecare situaţie este unică, căutaţi îndrumarea Spiritului pentru a şti cum să răspundeţi într-un mod asemănător cu cel al lui Hristos în fiecare moment.

În funcţie de situaţie, s-ar putea să fie mai bine să vorbiţi în particular cu cei care au râs de voi sau chiar să ignoraţi remarcile neprietenoase în timp ce continuaţi să trăiţi conform crezurilor voastre. Dacă ceilalţi nu sunt interesaţi să asculte ceea ce aveţi de spus, exemplul vostru de bunătate, iertare şi sinceritate poate fi cel mai bun mesaj pe care îl puteţi transmite.

Arătaţi un curaj adevărat

Cei care râd de voi poate nu se vor opri pur şi simplu pentru că aţi fost suficient de curajoşi pentru a le cere să se oprească, dar se vor opri când vă veţi dovedi curajul de a trăi conform cu ceea ce sunteţi – un sfânt din zilele din urmă. Înainte de a şti, veţi fi binecuvântaţi când Tatăl Ceresc va aproba ceea ce faceţi, ajutându-i să recunoască existenţa Evangheliei restaurate conform căreia vă trăiţi viaţa.

Bright U., 17 ani, Statul Imo, Nigeria

Îndrumată prin rugăciune

Un timp îndelungat, am fost singura membră al Bisericii în şcoala mea. Prietenii mei mai apropiaţi păreau că mă înţeleg, dar alţi colegi de şcoală râdeau de mine. Într-o zi, m-am rugat şi am simţit nevoia de a vorbi cu unul dintre cei care îi încurajau pe ceilalţi să râdă de mine. I-am explicat că nu sunt supărată pe el, dar că îi cer să mă respecte aşa cum ar dori el să fie respectat. După auzirea conversaţiei noastre, unul dintre profesorii mei m-a apărat întotdeauna când vedea că se întâmplă ceva. Ştiu că Domnul va fi cu tine când vorbeşti cu aceşti oameni.

Shanela S., 14 ani, Pangasinan, Filipine

Clădiţi-vă mărturia

În primul rând, dobândiţi o mărturie reală a adevărurilor pe care doriţi să le împărtăşiţi altora. Apoi, manifestaţi

Răspunsurile sunt menite să ajute şi să ofere perspectivă, nefiind declaraţii oficiale privind doctrina Bisericii.

dragoste faţă de oamenii care râd de voi şi nu intraţi în discuţii contradictorii, deoarece cearta nu este susţinută de Dumnezeu (vezi 3 Nefi 11:29). Cel mai important, străduiţi-vă să aveţi Spiritul întotdeana cu voi. Spiritul vă va ajuta să aveţi mai multă dragoste şi mai mult curaj şi El va face cuvintele voastre puternice.

Julia F., 19 ani, Hesse, Germania

Găsiţi tărie în principiile de bază

Rugăciunea şi postul sunt importante deoarece vă vor ajuta să puteţi face faţă glumelor şi provocărilor la şcoală, tot aşa cum Isus Hristos a făcut faţă batjocurii când a fost, aici, pe pământ. Ele vă vor ajuta să dezvoltaţi mai multă dragoste şi răbdare faţă de oameni.

Walter C., 15 ani, Jaén, Peru

Iubiţi-vă duşmanii

Am fost în situaţii similare. Dacă aveţi credinţă şi sunteţi umili, veţi fi binecuvântaţi cu puterea şi credinţa de care aveţi nevoie ca să îi „iubiţi pe vrăjmaşii voştri, [să îi] binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă… şi [să vă] rugaţi… pentru [ei]" (Matei 5:44). Vă încurajez să cercetaţi scripturile pentru răspunsuri despre modul în care să fiţi puternici. Rugaţi-vă când vă simţiţi singuri în credinţa voastră. În Romani 8:31 se spune: „Deci, ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" Dumnezeu este de partea voastră! Totul este posibil.

Reagan T., 15 ani, Utah, S.U.A.

Nu vă temeţi

Vorbiţi despre religia voastră mai des sau, intenţionat, faceţi lucruri care să o aducă în discuţie. Am fost într-o situaţie similară şi am scris pe rucsacul meu: „Îmi place să fiu SZU". Făcând astfel, am deschis calea către câteva ocazii de a face muncă misionară şi am arătat oamenilor că nu mi-e teamă să arăt că sunt SZU. Orice faceţi, nu-i lăsaţi să vă tulbure. Rugaţi-vă pentru ei şi pentru voi. Curând, veţi vedea că, dacă vă concentraţi asupra salvării altor suflete, nu veţi mai avea teamă să le arătaţi adevărul Evangheliei Tatălui nostru.

Savanna P., 14 ani, Texas, S.U.A.

CURAJUL CONVINGERILOR NOASTRE

„Adesea, este dificil să fii diferit şi să ieşi în evidenţă. Este firesc să te temi de ceea ce ar putea gândi sau spune alţii. Cuvintele din Psalmi sunt încurajatoare: «Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele: de cine să-mi fie frică?» [Psalmii 27:1]. Pe măsură ce Îl vom pune pe Hristos în centrul vieţii noastre, temerile noastre vor fi înlocuite de curajul convingerilor noastre."

Preşedintele Thomas S. Monson, „Fiţi un exemplu şi o lumină", *Liahona*, nov. 2015, p. 88.

ÎNTREBAREA VIITOARE

„Cum pot să ştiu că Dumnezeu ascultă rugăciunile mele?"

Trimiteţi răspunsurile voastre şi, dacă doriţi, o poză cu rezoluţie mare până la data de 1 mai 2016 la liahona.lds.org, prin email la liahona@ldschurch.org sau prin poştă (vezi adresa la pagina 3).

Următoarele informaţii şi permisiuni trebuie incluse în e-mailul sau scrisoarea voastră: (1) numele întreg, (2) data naşterii, (3) episcopia sau ramura, (4) ţăruşul sau districtul, (5) acordul vostru scris şi, dacă aveţi sub 18 ani, acordul scris al părinţilor voştri (se acceptă prin e-mail) pentru a publica răspunsul vostru şi fotografia.

Răspunsurile pot fi corectate pentru a fi mai clare sau a se încadra în spaţiul rubricii.

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Ce fac apostolii?

Apostolii sunt slujitorii Domnului. Ei călătoresc pentru a-i vizita pe membrii Bisericii din toată lumea.

Prima oară când am călătorit în calitate de apostol, am întâlnit un bărbat care simţea că îi este foarte greu să respecte Cuvântul de înţelepciune. I-am spus: „Domnul m-a trimis aici să-ţi transmit un mesaj foarte simplu: «Poţi face acest lucru. Îţi promit că vei avea ajutorul Său când vei înfrunta această încercare»”.

Va trimite Domnul unul dintre cei Doisprezece Apostoli până la capătul lumii pentru a ajuta o singură persoană? Răspunsul este *da*. El face acest lucru tot timpul. ■

Din transmisiunea în întreaga lume a evenimentului „Faţă în faţă”, la care au participat vârstnicul şi sora Bednar.

ILUSTRAŢIE DE SCOTT GREER

Pace în inima mea

Carol F. McConkie
prima consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete

Când aveam opt ani, l-am văzut pe profet, preşedintele David O. McKay (1873–1970). El a venit să dedice o nouă clădire a Bisericii în Palmyra, New York, S.U.A. Familia mea a mers la dedicare. Mulţi alţi oameni au mers, de asemenea. Toţi am fost emoţionaţi când l-am văzut pe profet!

Eram destul de mică, astfel încât mi-a fost greu să văd printre toţi oamenii care blocau vederea. Dar am putut totuşi simţi dragostea preşedintelui McKay. Doar un minut, am văzut părul lui alb şi faţa lui blândă. M-am gândit: „Deci aşa arată un profet al lui Dumnezeu”. Citisem despre profeţi în scripturi, dar aceasta era prima dată când vedeam, în persoană, un profet sau o autoritate generală. Mi-am dat seama că profeţii sunt oameni reali. Şi ei ne iubesc!. Îmi voi aminti întotdeauna dragostea şi pacea pe care le-am simţit în acea zi.

Când aveam 11 ani, am avut o altă experienţă care m-a ajutat să simt pace în inima mea. Conferinţa de ţăruş se apropia şi eu urma să cânt în cor. Eram foarte emoţionată! Purtam o cămaşă albă, frumoasă şi mă simţeam într-un mod foarte special. Cântecul pe care îl interpretam avea cuvintele din Ioan 14:27: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”.

Aceste cuvinte m-au impresionat profund şi, de atunci, mi le-am amintit mereu. Când cântam acele cuvinte, ştiam că sunt adevărate. Am simţit că Duhul Sfânt îmi transmite că, urmându-L pe Isus Hristos, vom simţi pace. De atunci, de câte ori am încercări, îmi amintesc de această scriptură şi ea îmi aduce pace. Adevărul pe care l-am învăţat când eram tânără mi-a binecuvântat întreaga viaţă. ■

ILUSTRAŢIE DE AMY WUMMER

MĂRTURIA lui Ethan

Larry Hiller
Bazată pe o întâmplare adevărată

„Ascultaţi, cum a Duhului Sfânt şoaptă,
Lin, duios, spre noi se îndreaptă”
*(*Liahona, *apr. 2006, p. P13).*

Ethan stătea la timpul petrecut împreună şi îl privea pe prietenul lui cel mai bun, Sam, care îşi depunea mărturia. Prietena lui Sarah stătea şi îşi aştepta rândul. Sam vorbea despre un proiect de slujire pe care îl realizase. El a spus că avea o mărturie despre slujire. Sarah şi-a depus mărturia despre familii. Învăţătorul lui Ethan, de asemenea, şi-a depus mărturia. El a vorbit despre munca în templu. Toţi au depus mărturie despre faptul că Biserica este adevărată. Părea că toţi aveau o mărturie, cu excepţia lui Ethan.

„Despre ce am eu o mărturie?” se întreba Ethan.

Se gândea la ultimii câţiva ani de când el şi prietenii lui au fost botezaţi. Învăţătoarea lui de la Societatea Primară, sora Calder, în cuvântarea ei, vorbise despre Duhul Sfânt.

„Duhul Sfânt vă poate da o un sentiment interior arzător în inima voastră. El vă poate ajuta să ştiţi ce este adevărat”, a spus ea. „Acesta este modul în care obţineţi o mărturie despre lucrurile în care credeţi.”

Ethan a încercat să facă ceea ce era drept astfel încât să poată simţi Duhul Sfânt. El a citit scripturile şi s-a rugat.

Părea că toţi aveau o mărturie, cu excepţia lui Ethan.

Dar nu a avut niciodată acel sentiment arzător despre care vorbeau oamenii. Acest lucru însemna că nu are o mărturie?

Ethan s-a gândit tot timpul la această întrebare în ziua următoare. Se mai gândea încă la ea când Sam şi cu el mergeau cu placa pe patru role după şcoală. Se întreba cum să-i adreseze lui Sam întrebarea despre această problemă.

„Hei, Sam", i s-a adresat în cele din urmă, „erai speriat când ţi-ai depus mărturia ieri?"

Sam a sărit de pe placă şi a început să meargă prin iarbă. „Nu chiar", a spus el aşezându-se. „Am împărtăşit mărturia mea familiei cu o seară înainte."

Ethan s-a aşezat lângă el şi şi-a pus placa pe genunchi. „Dar cum ai ştiut că ai o mărturie?"

„Ei bine, m-am rugat şi m-am simţit bine în legătură cu asta.

Ethan a încuviinţat şi a învârtit o rolă cu mâna. Cumva, voia să simtă şi el în acel mod.

În acea noapte, când în casă era întuneric şi linişte, Ethan a îngenuncheat lângă patul lui pentru a se ruga.

„Tată Ceresc", a spus el, „te rog ajută-mă să am o mărturie. Ajută-mă să ştiu că Biserica este adevărată. Să ştiu că Joseph Smith a fost un profet. Să ştiu că este adevărată Cartea lui Mormon."

În mijlocul rugăciunii, Ethan s-a oprit. El a reflectat un minut. Apoi, s-a întrebat: „Ei bine, ştiu deja ceva?"

Şi apoi, a simţit un sentiment liniştit, de pace. Nu era un sentiment puternic arzător. Dar Ethan ştia *că* era Duhul Sfânt.

Lui Ethan i-a venit un gând în minte: „Ştiu că ştiu." Şi când s-a gândit la acest lucru, el şi-a dat seama că el simţise acest sentiment de pace înainte.

De câte ori citea Cartea lui Mormon simţea că este bine şi drept. Acum, ştia că acel sentiment era Duhul Sfânt care îi mărturisea. Când mergea la Biserică şi simţea că este bine şi drept să fie acolo, acel sentiment era, de asemenea, de la Duhul Sfânt. El avusese deja o mărturie!

Nu avea nevoie să ştie toate lucrurile chiar acum. Dar ştia că Duhul Sfânt era real şi putea să-l ajute să-şi clădească în continuare mărturia.

Ethan a început să se roage din nou. Dar acum era pentru a spune mulţumesc. ■

Autorul articolului locuieşte în Utah, S.U.A.

ILUSTRAŢIE DE MELISSA MANWILL

Pesos pentru Tatăl Ceresc

Angela Peña Dahle

*„Ţineţi poruncile! În ele avem pace, siguranţă” (*Imnuri, *p.193).*

Ana mesteca ultima ei bucăţică de tortilla. Era moale şi delicioasă. Anei îi plăceau acele tortilla făcute de bunica ei. Erau cea mai bună parte din micul dejun.

Ana o privea pe bunica ei, Abuela, cum spăla vasele.

Era ca în orice dimineaţă. Dar un lucru nu era acelaşi.

De obicei, Abuela se ducea la piaţă să cumpere alimente. Dar nu astăzi. Astăzi nu erau bani pentru a cumpăra mâncare.

„Ce vom mânca mâine?” Ana se întreba.

Apoi, Ana şi-a amintit. Ştia unde erau ceva bani! Seara trecută ea a văzut-o pe Abuela punând câţiva pesos într-o punguţă de pânză.

„Abuela, ai uitat? Ai bani să cumperi de mâncare”.

„Ce bani?” a întrebat Abuela.

Ana a alergat să aducă banii. Ea a scuturat punguţa cu monede. *Clik! Clik!*

Abuela a zâmbit. „Asta este zeciuiala noastră, Ana. Aceştia sunt banii *Săi*.”

„Dar ce vom mânca mâine?” a întrebat Ana.

„Nu te îngrijora”, a spus Abuela. „Am credinţa că Tatăl Ceresc ne va ajuta.”

În dimineaţa următoare, Abuela i-a dat Anei ultima turtă de tortilla. Apoi, s-a aşezat în scaunul ei. Cosea

ILUSTRAŢIE DE ANDREW BOSLEY

flori roşii pe o rochie şi spunea poveşti din timpul când era fetiţă. Nu părea îngrijorată.

Apoi, Ana a auzit un ciocănit la uşă. A alergat să deschidă uşa.

„Unchiule Pedro!”

„M-am gândit că trebuie să vă vizitez pe amândouă”, a spus unchiul Pedro. El a pus trei pungi pe masă. Una avea mălai pentru tortilla. Alta avea carne. Alta avea legume proaspete din piaţă.

„O, dragul meu fiu”, a spus Abuela. „Am să-ţi fac cea mai bună supă de carne!”

„Supa ta este cea mai bună din lume”, a spus unchiul Pedro.

Ana a râs şi a bătut din palme.

Apoi s-a oprit. Era un lucru pe care dorea să îl ştie. „Abuela, ştiai că unchiul Pedro va veni azi? Din acest motiv nu erai îngrijorată?”

„Nu”, a spus Abuela. Când îmi plătesc zeciuiala, am credinţă că Tatăl Ceresc mă va binecuvânta. Şi El a făcut acest lucru!”

Ana a sărutat-o pe Abuela. Se simţea cea mai fericită fată din Mexic. Ea şi Abuela aveau credinţă în Tatăl Ceresc. Acum, era nerăbdătoare să mănânce supa delicioasă preparată de Abuela! ■

Autoarea locuieşte în Carolina de Nord, S.U.A.

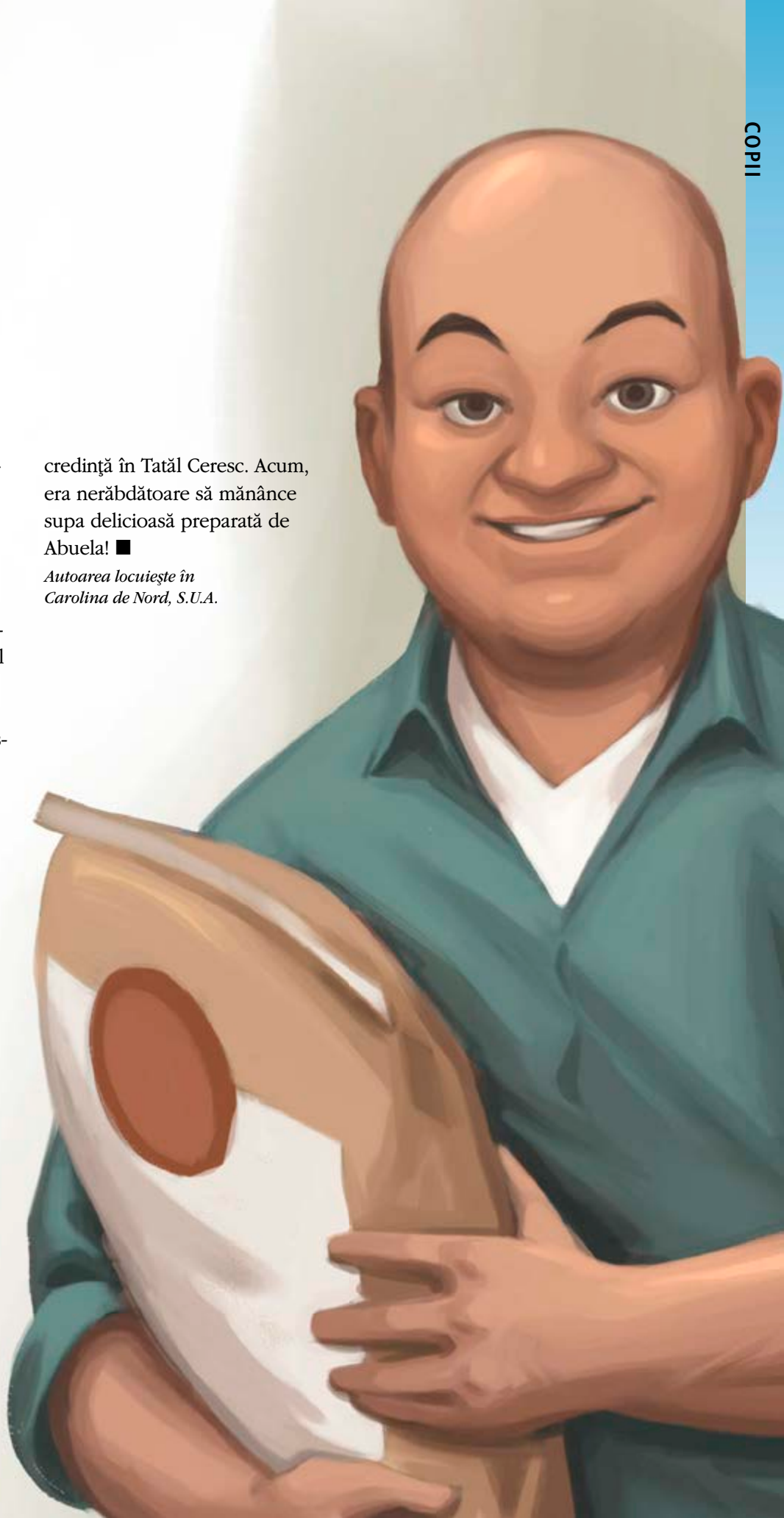

Să-i urmăm pe profeţi şi apostoli

Jenna Koford

Dumnezeu îi cheamă pe profeţi şi apostoli să ne înveţe ceea ce Dumnezeu doreşte ca noi să ştim. În scripturi putem citi despre profeţi, precum Noe, Nefi şi Joseph Smith şi apostoli, precum Petru şi Pavel. Avem profeţi şi apostoli astăzi!

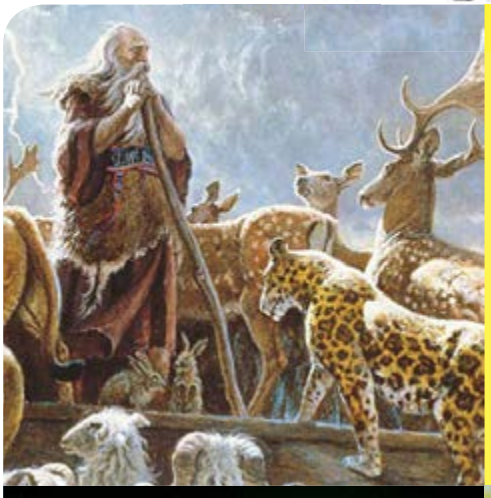

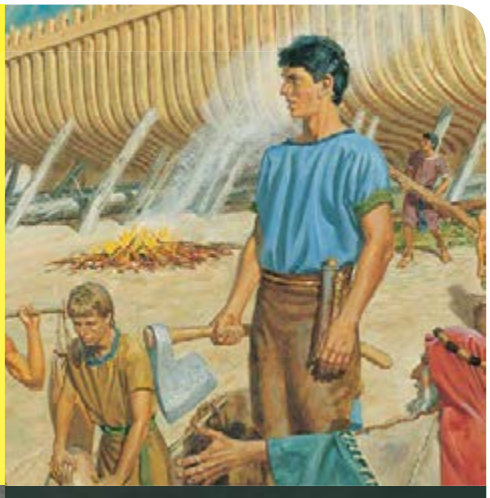

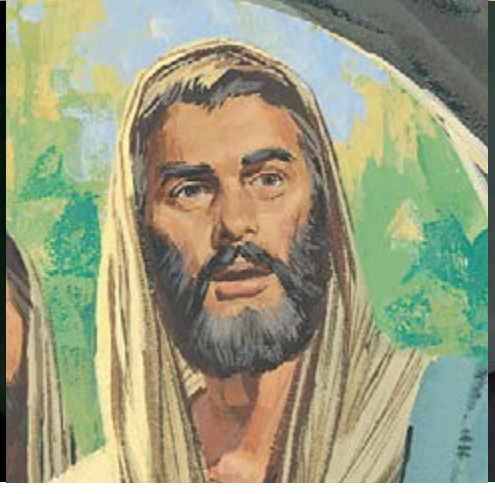

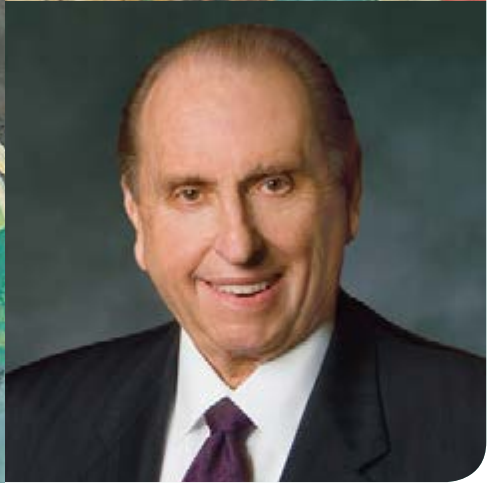

DETALIU DIN *DOMNUL ÎNDEPLINEŞTE TOATE CUVINTELE SALE*, DE C. CLARK K. PRICE; DETALIU DIN *JOSEPH SMITH, JR.* DE DANQUART A. WEGGELAND; DETALIU DIN *POVEŞTIRI DIN NOUL TESTAMENT*, DE PAUL MANN; DETALIU DIN *NEFI ŞI LEHI CONSTRUIESC CORABIA*, DE JERRY THOMPSON; ILUSTRAŢII DE GARTH BRUNER

Ce este un „profet, văzător şi revelator”?

Un **profet** vorbeşte în numele lui Dumnezeu.

Un **văzător** poate vedea trecutul, prezentul şi viitorul.

Un **revelator** ne revelează (sau ne arată) voia lui Dumnezeu.

- Membrii Primei Preşedinţii sunt cu toţii profeţi, văzători şi revelatori. La fel sunt şi toţi apostolii.
- Doar preşedintele Bisericii are autoritatea de la Dumnezeu să conducă întreaga Biserică.
- Câţi profeţi, văzători şi revelatori avem în viaţă în total?

12 15 3 1

Răspuns: 15

De ce este important să-l urmăm pe profet?

Un profet este ca cineva care veghează dintr-un turn (vezi, de asemenea, p. 38). El poate vedea pericolul care vine şi ne spune cum să fim în siguranţă. El ne ajută să-L urmăm pe Isus Hristos.

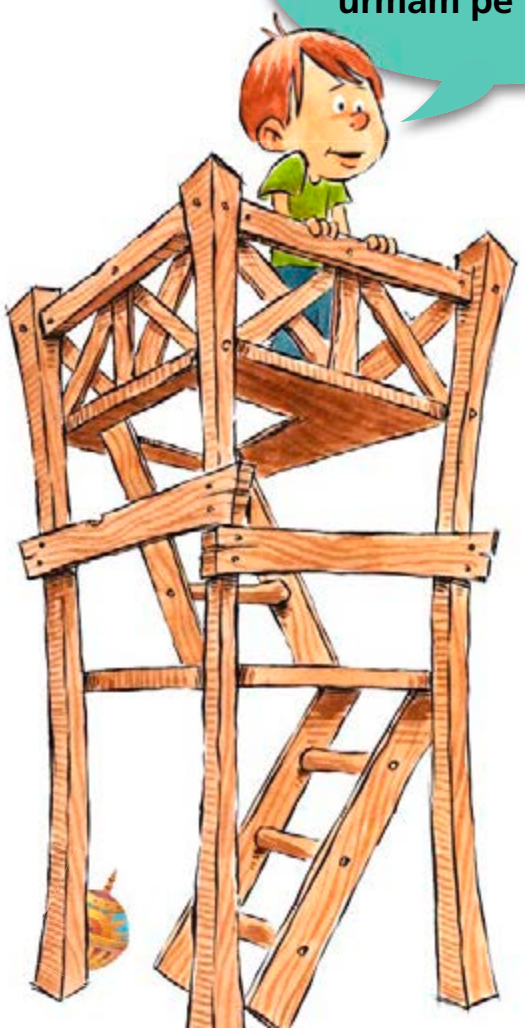

Ce ne-a rugat profetul nostru să facem?

Astăzi, profetul nostru este preşedintele Thomas S. Monson. Mai jos sunt unele dintre lucrurile pe care ne-a rugat să le facem.

- Să urmăm exemplul lui Isus şi să-i iubim pe toţi oamenii.
- Să plătim zeciuială şi să contribuim la fondul pentru misionari.
- Să stăm departe de filme, TV şi alte media care sunt nepotrivite.
- Să expunem o ilustraţie a unui templu în fiecare dormitor.
- Să studiem cuvântări din cadrul conferinţei generale.
- Să-i vizităm pe cei în vârstă şi să fim vecini buni.

Alege un lucru din listă pe care îl poţi face pe parcursul acestei luni. Ce vei face? ■

Alma s-a pocăit

Alma a fost preot al regelui ticălos Noe. El l-a ascultat pe profetul Abinadi propovăduind despre porunci. Alma ştia că trebuia să-şi schimbe viaţa şi să-L urmeze pe Dumnezeu în loc să facă lucruri rele. El a scris ceea ce Abinadi a propovăduit. El a început să propovăduiască altora Evanghelia. Mai târziu, şi-a întemeiat o familie şi l-a numit pe unul dintre fiii lui Alma.

Eram portar şi făceam treabă bună. Apoi, mi-am amintit că trebuia să mă pocăiesc pentru că ieri am spus ceva rău. Trebuia s-o fac, dar eram în mijlocul meciului de fotbal. Apoi, mi-am amintit ceva. Poţi să te rogi oriunde ai nevoie! După ce m-am rugat, m-am simţit bine că m-am pocăit.

Peter G., 8 ani, Utah, SUA

Damon B., 8 ani, Utah, SUA

ILUSTRAŢII DE JARED BECKSTRAND

Taie, îndoaie şi păstrează acest cartonaş de provocare!

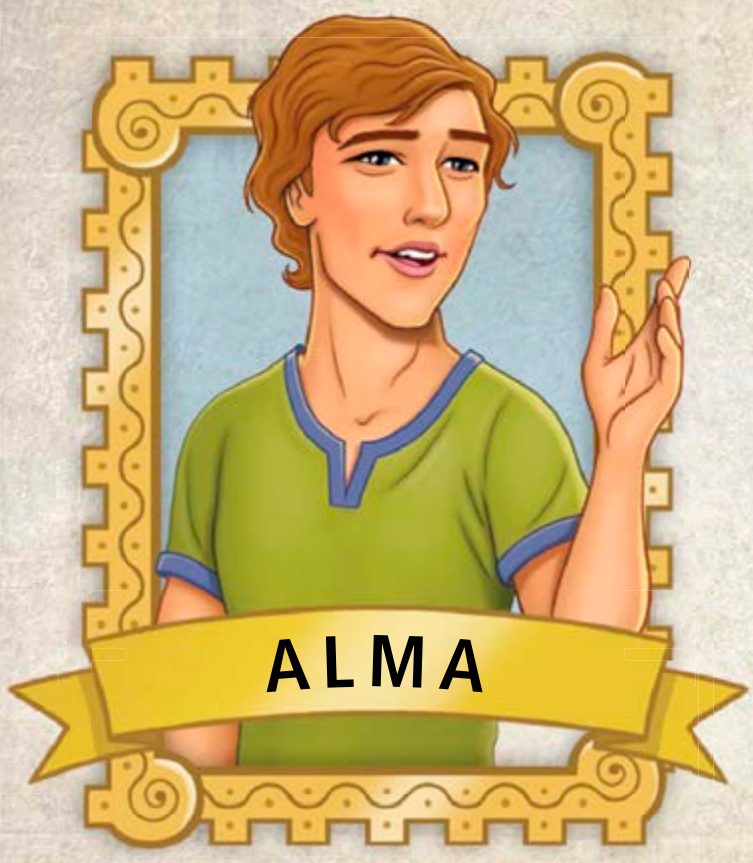

Mă pot pocăi!

- ☐ Memorează Mosia 18:9.
- ☐ Scrie sau desenează ceva ce a spus profetul în cadrul conferinţei generale.
- ☐ Scrie un lucru prin care te poţi schimba în bine. Încearcă să faci acest lucru luna aceasta.
- ☐ Provocarea mea este să …

_____

Scripturile acestei luni

După ce citeşti un fragment din scripturi, colorează părţile numerotate care îi corespund pe Apele lui Mormon!

1 Mosia 21:14–16, 32–35

2 Mosia 22:2, 10–16

3 Mosia 24:8, 10–14

4 Mosia 27:8, 11, 18–24

5 Mosia 27:30–37

6 Mosia 28:3; 5–15, 20

7 Alma 8:11–16, 18–27

8 Alma 11:38–46

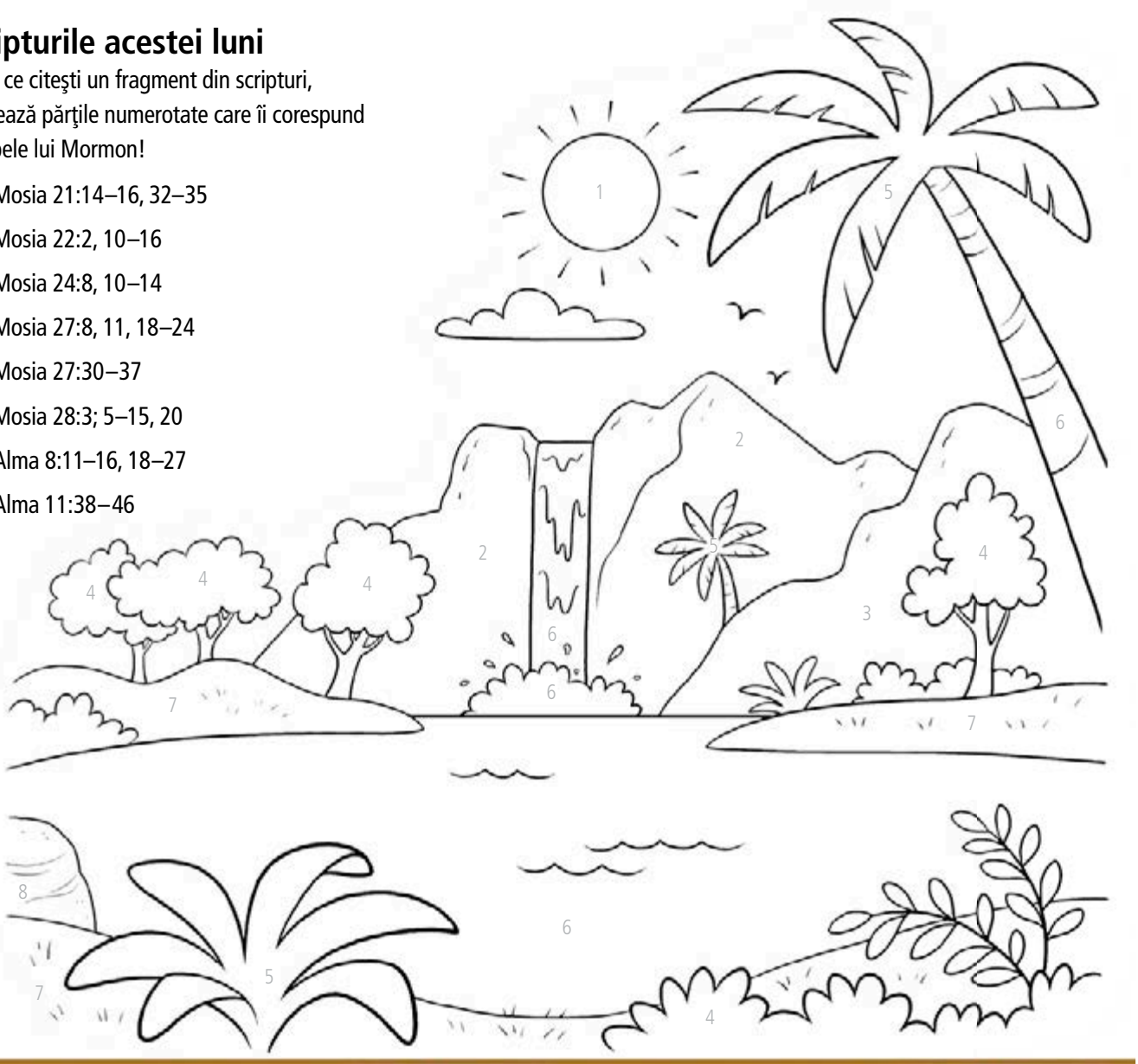

Apele lui Mormon

Alma s-a ascuns de regele ticălos Noe lângă un loc pașnic care se numea Apele lui Mormon. Mulţi oameni au mers să-l audă pe Alma propovăduind Evanghelia. Ei au dorit să fie botezaţi. Când Alma i-a botezat, oamenii au făcut aceleaşi promisiuni sau legăminte pe care noi le facem când suntem botezaţi. Poţi citi mai mult despre aceste promisiuni pe pagina următoare. ■

ILUSTRAŢIE DE JARED BECKSTRAND; *CONVERTIREA LUI ALMA*, DE ARNOLD FRIBERG

Alma botează mulţi oameni

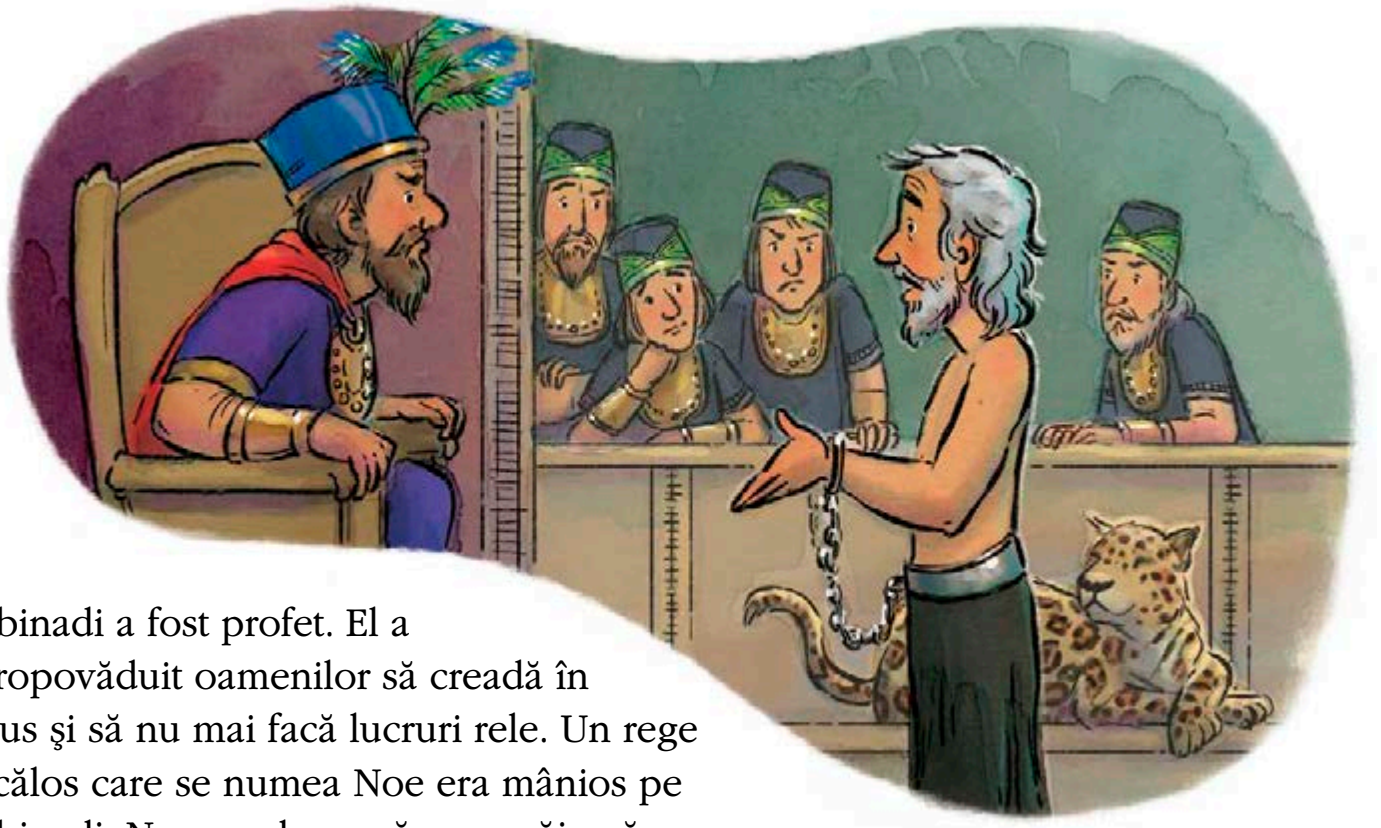

Abinadi a fost profet. El a propovăduit oamenilor să creadă în Isus şi să nu mai facă lucruri rele. Un rege ticălos care se numea Noe era mânios pe Abinadi. Noe nu dorea să se pocăiască.

Un om care se numea Alma l-a crezut pe Abinadi. El a fugit şi s-a ascuns de regele mânios. I-a părut rău pentru că a făcut lucruri greşite şi s-a pocăit, aşa cum l-a învăţat Abinadi.

ILUSTRAŢII DE APRYL STOTT

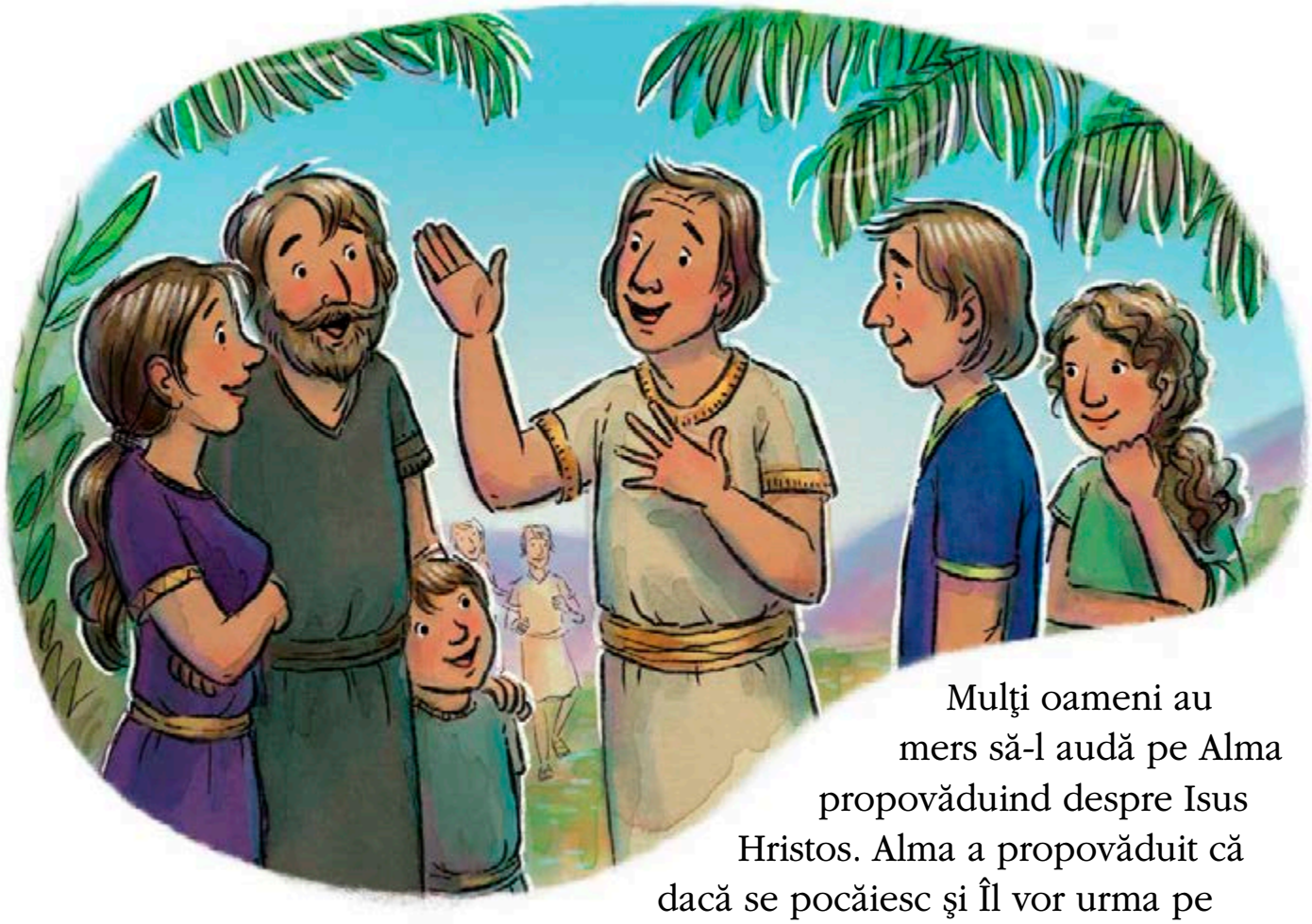

Mulţi oameni au mers să-l audă pe Alma propovăduind despre Isus Hristos. Alma a propovăduit că dacă se pocăiesc şi Îl vor urma pe Isus, ei pot fi botezaţi.

Oamenii au bătut din palme de bucurie. Ei au promis să-i aline pe alţii. Ei au promis să-L iubească pe Dumnezeu şi să vorbească despre El altor oameni. Ei erau pregătiţi să fie botezaţi.

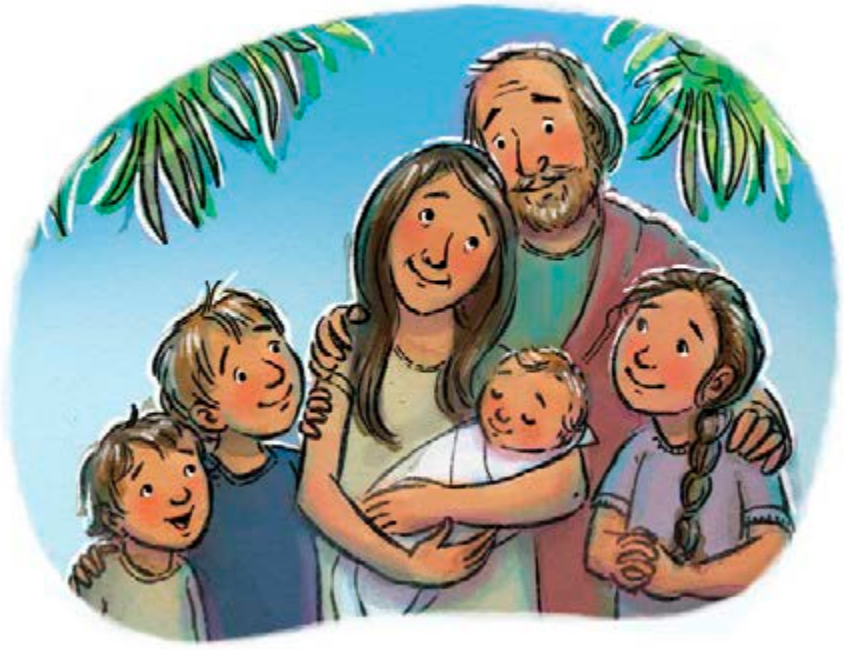

Unul câte unul, Alma a botezat oamenii. Ei au fost foarte fericiţi că făceau parte din Biserica lui Isus.

Când suntem botezaţi, facem acelaşi promisiuni pe care le-au făcut oamenii lui Alma. Şi facem parte, de asemenea, din Biserica lui Isus! ■

Din Mosia 16-18.

Sabatul este o zi specială

ILUSTRAȚIE DE APRYL STOTT

preşedintele George Q. Cannon (1827-1901)
primul consilier în Prima Preşedinţie

SĂ CĂUTĂM DARURI SPIRITUALE

Câţi dintre dumneavoastră căutaţi aceste daruri pe care Dumnezeu a promis că ni le va da?

Fiecare bărbat şi fiecare femeie în Biserica lui Hristos poate să primească darurile Spiritului lui Dumnezeu în acord cu credinţa lor şi potrivit voinţei lui Dumnezeu …

Câţi dintre dumneavoastră… căutaţi aceste daruri pe care Dumnezeu a promis că ni le va da? Câţi dintre dumneavoastră, atunci când îngenuncheaţi înaintea Tatălui Ceresc în familie sau în locurile ascunse, vă rugaţi ca aceste daruri să vi se dea? Câţi dintre dumneavoastră Îl rugaţi pe Tatăl, în numele lui Isus, să vi se arate prin aceste puteri şi daruri? Sau vă lăsaţi duşi de vânt zi de zi, precum uşa ce se învârteşte pe balamalele ei, fără să aveţi vreun sentiment despre acest subiect, fără să vă exercitaţi vreun strop de credinţă, fiind mulţumiţi că sunteţi botezaţi şi sunteţi membri ai Bisericii şi rămâneţi doar cu atât, gândindu-vă că salvarea vă este asigurată pentru că aţi fost botezaţi? …

Ştiu că Dumnezeu doreşte să-i vindece pe cei bolnavi şi că doreşte să ne dea darul de a discerne spiritele, darul înţelepciunii, cunoaşterii şi profeţiei şi alte daruri care pot fi necesare. Dacă oricine dintre noi este imperfect, este îndatorirea noastră să ne rugăm pentru darul care ne va face perfecţi. Am eu imperfecţiuni? Eu sunt plin de ele. Care este îndatorirea mea? Să mă rog lui Dumnezeu să-mi dea darurile care vor îndrepta aceste imperfecţiuni. Dacă sunt un om mânios, este îndatorirea mea să mă rog pentru caritate, care este îndelung răbdătoare şi este plină de bunătate. Sunt eu un om invidios? Este îndatorirea mea să caut caritatea, care nu pizmuieşte. La fel este cu toate darurile Evangheliei. Ele sunt menite pentru acest scop. Niciun om n-ar trebui să spună: „O, nu pot înceta să fac acest lucru; este din cauza firii mele”. El nu este justificat să spună aceasta, pentru că Dumnezeu ne-a promis că ne va da tăria să îndreptăm aceste lucruri şi ne va da acele daruri care le vor îndepărta. Dacă unui om îi lipseşte înţelepciunea, este îndatorirea lui s-o ceară de la Dumnezeu. La fel este cu toate lucrurile. Acesta este scopul lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa. El doreşte ca sfinţii Săi să devină perfecţi în adevăr. Pentru acest scop El oferă aceste daruri şi le dă celor care le caută, pentru ca ei să fie un popor perfect pe faţa pământului, în pofida slăbiciunilor lor multe, pentru că Dumnezeu a promis să dea acele daruri care sunt necesare pentru perfecţionarea lor. ■

Din The Latter-day Saints Millennial Star, *23 apr. 1894, p. 258–261; punctuaţie şi ortografie standardizate.*

FOTOGRAFIE © ISTOCK/THINKSTOCK

CUGETĂRI

Cum creşte credinţa pe care o avem la început în cunoaştere şi mărturie?

„Nu-mi amintesc să fi existat vreun moment în care să nu fi crezut în Tatăl Ceresc şi în Isus Hristos. I-am iubit din momentul în care am aflat despre Ei stând în braţele iubitei mele mame, citind scripturi şi povestiri din Evanghelie. Acea credinţă de la început a devenit acum o cunoaştere şi o mărturie despre un Tată Ceresc iubitor, care ne aude şi ne răspunde la rugăciuni."

Vârstnicul Ronald A. Rasband, din Corumul celor Doisprezece Apostoli, „Eu mă minunez", *Liahona*, nov. 2015, p. 90.

De asemenea, în acest număr

PENTRU TINERI ADULŢI

Să recunoaştem falsurile lui Satana

p.44

Aici găsiţi o cheie pentru a face diferenţa între minciunile lui Satana şi adevărurile Domnului.

PENTRU TINERI

CHIAR DACĂ

EŞTI TIMID

p.60

Te-ai simţit vreodată prea timid sau ţi-a fost frică să împărtăşeşti Evanghelia? Aici vei găsi trei sugestii.

PENTRU COPII

Să-i urmăm pe profeţi şi apostoli

p.72

Care este lucrul pe care îl vei face pe parcursul acestei luni pentru a-l urma pe profet, pe preşedintele Thomas S. Monson?

ROMANIAN
4 02132 84171 9

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINŢILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ